

ตอนที่

1

[ปราบศึก]

ต๋อตั้ง

P' Prang : ตอนนี้อยู่หน้าสนามบิน
แล้ว ปราบเดินมาหาได้เลย

มาเร็วจัง...

ผมอ่านข้อความจากพี่สาวขณะเดิน
ตามผู้โดยสารคนอื่นไป สนามบินที่นั่นคนเยอะ
เป็นบ้า นอกจากเยอะแล้วยังร้อนอีก ความ
จริงเมื่อก่อนผมทนสภาพอากาศแบบนี้ได้
สบายนะ แต่พอไปอยู่ญี่ปุ่นแล้วกลับมาอีกที่
รู้สึกเหมือนผิวมันชินอากาศเย็นๆ ไปซะแล้ว
ใช้ผิวน้ำไม่รักบ้านเกิด เนรคุณชาติจริงๆ
ลำบากกว่าใหม่ละที่ต้องมาปรับสภาพอากาศ
ใหม่

เข้าลิ้ม ยังไม่ได้แนะนำตัว

สวัสดีคนอ่านทุกท่านครับ ผมชื่อ
‘ปราบศึก’ เป็นคนไทยแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ผม
เรียนอยู่ปีสอง คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษา

ญี่ปุ่นที่มหา'ลัยดังของไทย ความจริงผมต้องขึ้นปีสามแล้วละ แต่เมื่อปีที่แล้วได้รับทุนจากรัฐบาลญี่ปุ่นให้เข้าไปศึกษาต่อที่ประเทศของเขา ตอนนั้นเลยต้องกลับมาเรียนซ้ำที่ไทยอีกรอบ

ตอนแรกที่ได้ทุนผมกะจะไม่ไปด้วยซ้ำแต่ดันโดนพี่สาวบังคับ เธอบอกว่า 'ไปเถอะ เผื่อกลับมาจะเข้าสังคมได้บ้าง' เหตุผลที่พูดแบบนี้เพราะก่อนไปผมเป็นเพียงเด็กเนิร์ด มองโลกในแง่ดี ใสแวนหนาเตอะ แต่งตัวเอ๋อๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร นอกจากนี้ยังจัดว่าเป็นบุคคลที่โดนเพื่อนรุ่นเดียวกันนิยามมากที่สุดในคณะอีกต่างหาก (ผมจัดอันดับเองแหละ เก่ปะละ) เพราะเป็นนักศึกษาดีเด่น เป็นลูกรักของอาจารย์หลายๆ ท่าน แล้วก็เป็นตัวดึงมันให้สูงเสมอ ถามว่าตอนนั้นเครียดไหม... คุณเอ๊ย ที่สุดของชีวิต

ผมคิดว่าไปญี่ปุ่นน่าจะมีอะไรดีขึ้นบ้าง

แต่เปล่า

สังคมใหม่ของผมแย่กว่าที่ไทยร้อยเท่า อยู่ไทยผมแค่โดนนิยามกลับหลังกับสายตายห่ามๆ แต่อยู่ที่นั่นผมโดนเพื่อนในมหา'ลัยแกล้ง โดนด่า โดนข่มขู่สารพัดไม่ต่างจากกระสอบทราย ดินะที่แม่มีแรงเท่าเขียดเป็นเกี๊ยว ผมเลยไม่เจ็บมากเท่าไร... อ้าว ทำเป็นซ้ำ นี่เรื่องจริงนะเว้ย ยังเคยคิดเล่นๆ กับตัวเองเลยว่าเป็นโชคดีของผมมากที่บ้านเกิดเมืองนอนของพวกมันไม่ค่อยมีศิลปะการต่อสู้ ถ้ามาเกิดที่แดนมวยไทยอย่างนี้ละมังเขียกระดูกผมคงแหลกละเอียดราวกับเม็ดทรายที่ผ่านกระบวนการบดแล้วบดอีก

เชื่อ ว่าเพื่อนไม่ดีแล้วนะ โฮสต์แฟมิลี่ที่เป็นคนดูแลผมเลยร้ายยิ่งกว่าสิบเท่า คุณคิดดูดี พวกเขาเอาเงินที่รัฐบาลให้ไว้ดูแลผมไปดื่มเหล้าเมายาซื้อความสุขเข้าตัวเอง ไม่สนใจผมสักนิดเดียว (Host Family : ครอบครัวอุปถัมภ์) จำได้แม่นเลยว่าถ้าซื้ออะไรมาใหม่ก็จะอวดผมทุกครั้ง อย่างครั้งแรกที่ไปซื้อมา ตอนนั้นผมอาบน้ำอยู่ แต่อยู่ดีๆ มันก็ไหลเข้ามาพร้อมพูดว่า 'เฮ้ป้ารูปู ฉินซื้อกระเป๋าหนังมาใหม่สวยไหมล้า เงินแกเลยนะ'

โคตรเลว เอาเงินกูไปแล้วยังมาแอบดูตอนกูไปอีก ใ้รู้ผมเมียไร

จรรยาบรรณคนดี สปีชีส์ต่ำ รูปชั่ว ตัวอ้วนดำอัปลักษณ์

ว่ากู เอาเงินกูไปใช้ เข้ามาในห้องน้ำโดยพลการ ยังไม่โกรธเท่าเรียก
กูว่าปาฐุณเลย อย่างกับโดนด่าว่าปลานู่ ความจริงมันก็คือชื่อผมนี่แหละครับ
แค่คนญี่ปุ่นไม่สามารถออกเสียงยาวๆ อย่างชื่อคนต่างประเทศได้ ก็เลยต้อง
ออกเป็นคำสั้นๆ โถชีวิต ชื่อกูยังออกเสียงไม่ได้ ก็สมแล้วละที่เกิดมาเป็นคน
เลว

ชีวิตผมโคตรบัดซบ

บัดซบจนต้องเปลี่ยนตัวเองเพื่อเอาตัวรอดให้ได้

สิ่งที่ผมทำคือการข่มผมสีขาวสว่าง เปลี่ยนสไตล์ เปลี่ยนนิสัย
เปลี่ยนทุกอย่างที่กอนหน้านี้เคยเป็น ถ้ามีคนชมมา ผมก็ชกกลับ ด่ามา ผมก็
ด่ากลับ ทำอะไรมาผมทำกลับทั้งหมด เป็นแบบนี้จนอยู่ครึ่งปี ในที่สุดก็ได้
ชีวิตสงบสุขกลับคืนมา

อยากรู้ไหมว่าชีวิตผมอยู่อย่างสงบได้ยังไง ในเมื่อเงินที่รัฐบาลให้โดน
คนอื่นใช้ไปหมดแล้ว

อาอะ ก็แน่นอนว่าต้องทำงาน

แล้วงานที่ว่าก็คือ ‘นักเขียน’

คิดไม่ถึงสินะว่าชายฉกรรจ์ร่างโปร่งคนนี้จะทำงานแบบนั้น ผมยัง
คิดไม่ถึงเลย ความจริงตอนแรกผมก็แค่แต่งนิยายลงเว็บเพื่อฝึกภาษาและ
ระบายความรู้สึกตัวเองเฉยๆ แค่ออกให้คนอื่นได้รับรู้บ้างว่าชีวิตปราบศึก
ทุเรศขนาดไหน (บอกเรื่องความรักมโนๆ ไปเล็กน้อย) แต่ไปๆ มาๆ มันกลับ
มีคนชอบเยอะ ก็เลยมีสำนักพิมพ์มาติดต่อชะงั้น กลายเป็นว่าผมได้เงินจาก
การเขียนนิยายจนสามารถซื้ออพาร์ทเมนต์อยู่เองได้ แอบขำนะที่รัฐบาลให้
เงินมาแต่ผมไม่ได้ใช้สักเยนเดียว

เฮ้อ ช่างเถอะ ถือว่าทำบุญให้สองผัวเมียคิซิตะ อย่านได้พบเจอกันอีก
เลยชาตินี้ ผมกลับมาไทยแล้วพวกมันยังไม่รู้ตัวเลยมั้ง ก่อนจะมาผมได้ข่าว
ว่าเงินเฟื้องหมด ก็เลยต้องใช้ชีวิตอย่างอึ้งอ่างในบ่อน้ำไปวันๆ สมน้ำหน้า
พวกมัน อวยพรขอให้ชีวิตพังทลายลงในเร็ววันแล้วกัน

หือ ถามว่าทำไมไม่บอกพี่สาวหรือคนอื่นเหอ?... ก็ผมโตแล้ว เป็นอะไรก็ต้องอดทนสิ ถ้าอะไรนิดอะไรหน่อยก็ให้คนอื่นช่วย ผมจะโตเป็นผู้ใหญ่ได้ยังไงถูกไหม

วูว ถือว่าการไปญี่ปุ่นทำให้ผมโตขึ้นเยอะเลยนะ

“ปราบ ทางนี้จ้า”

ในขณะที่ผมกำลังตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง เสียงใก้ก็ดังขึ้นไม่ไกลนัก ต้นเสียงคือสาวสวยร่างผอมเพรียวของใครบางคนที่ผมรู้จักดีข้างๆ เธอมีรอยน้ตคันหูลและชายหนุ่มอีกคนที่กำลังส่งยิ้มมาให้

คิดถึงภาษาไทยซะมด แต่คิดถึงคนที่พูดมากกว่า

“พี่ปราง คิดถึง”

ผมกระโดดเข้ากอดพี่สาวเต็มแรง เธอคนนี้เป็นเพื่อนคนเดียวของผมเราเหลือกันแค่สองคนเพราะพ่อกับแม่เสียไปนานแล้ว อ้อ ไม่ต้องเครียดๆ ไม่ดราม่าหรอก พวกท่านเสียไปแล้วก็จริงแต่ญาติยังอยู่ครบ ทั้งตา ยาย ปู่ ย่า มียายทวดด้วยนะ ทวดชอบแซวว่า ‘ปราบศึกเฮีย... พ่อกับแม่เอ็งจะรีบตายไปไหน ทวดอายุมากแล้วยังวิ่งผลัดไปที่โคราชได้สบายๆ เลย... แต่ก็นะอ่อนแอก็แพ้อไป คนไหนเขาจะอยู่ต่อ’ น้า๊ว้าก

“ไปแค่นี้เดียวทำไมสูงขึ้นแบบนี้ล่ะ ย่อมผมซะด้วย”

“ฮ่าๆ” ต้องขอบคุณพระเจ้าใหม่ที่ทำให้ผมกลับมาเห็นรอยยิ้มสดใสอีกครั้ง ความรู้สึกนี้เรียกว่าอะไรครับ ผมรู้สึกคุ้นตรงหัวใจเหมือนว่าได้บางสิ่งบางอย่างที่หายไปกลับมา มันมาพร้อมความสุขด้วย

ช่างแม่งเถอะ เขาเป็นว่าผมมีความสุขมากก็แล้วกัน

“เอ๊ะ ย่อมผมขาวแต่ยังใสแฉ่นเหอเรา ไม่ค่อยเข้ากันเท่าไหร่นะพี่ว่า แถมยังดูไม่ต่างจากเดิมเท่าไรด้วย นี่ปราบยังดูเนิร์ดอยู่เลยอะ ไปแดนยากูเข้ามาแท้ๆ ทำไมไม่ซึ่มซึบนิสัยดิบๆ มาบ้างละน้องคนนี่” พุดจบก็ดึงเส้นผมสีขาวไปดูลองสามเส้น

ดึงเล่นแต่เจ็บนะพี่ปราง

ยังไม่ได้บอกเลยนะอะถึงจะยอมผมสีสว่างขนาดไหนผมก็ยังใส

แวนอยู่ก็ใส่คอนแท็กเลนส์แล้วมันปวดตาอะ อีกอย่างแวนที่ผมใส่อยู่ก็ไม่ได้
ดูแก่มาก มันออกจะอินเทรนด์ ในไทยเห็นวัยรุ่นใส่กันลึ้ม แต่ถึงอย่างนั้นผม
ใส่แล้วก็ดูเป็นอย่างที่สองฝ่ายพูดจริงๆ นั่นแหละ

ดีแล้วละ

“เหอ ดร่าฟว่าเท่ดีนะ” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยแทรกบทสนทนา พอหันไป
มองก็พบกับร่างสูงของชายหนุ่มผมรองทรงสูงที่ยืนอยู่ข้างๆ ถึงไม่ได้เห็น
หน้ากันมานานนับปี ผมก็จำเขาได้

ว่าที่พี่เขยผมเอง

“พี่ดร่าฟสวัสดิ์ครับ” สารภาพเลยว่าในบรรดาแฟนทั้งหมดของแม่
สาวสวยคนนี้ พี่ดร่าฟเป็นคนที่ผมถูกใจที่สุด เขาดีพร้อมทุกอย่าง ทั้งรักจริง
นิสัยสุภาพบุรุษ การงานมั่นคง ไม่เจ้าชู้ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า อาจจะดูเวอร์
แต่มันคือความจริงนะ ผู้ชายแบบนี้หายากสุดๆ ขนาดผมยังสูบบุหรี่กับดื่ม
เหล้าเลย

...แหม อย่าครับ อย่าเพิ่งด่ากันเยอะผมสำนึกไม่ทัน ก็ต้องทำให้ลูก
ตัวเองดูน่ากลัวจะได้ไม่มีคนเข้ามายุ่ง อีกอย่าง เวลาทำอะไรแบบนี้ผมรู้สึก
ว่าสมองมันผ่อนคลายดีด้วย เอ๊ะ หรือมันไปเองคนเดียวก็ไมรู้

“ครับ ปราบเปลี่ยนไปเยอะเลยนะเนี่ย หล่อขึ้นเป็นกอง”

“พี่ดร่าฟอย่าโกหกเลยครับ ฮ่าๆ”

ถ่อมตัวไปงั้นแหละ ผมหล่อจะตาย ไม่ได้วยตัวเองนะเว้ย แต่ถ้า
ถอดแวนผมจะหล่อมาก (ตอนใส่แวนก็หล่อนะแต่ต้องเป็นคนที่ดีจริงๆ
ถึงจะมองเห็นความแซ่ซ่มมุนั้น) ไม่รู้ว่าสภาพอากาศของแดนอาทิตย์อุทัย
มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ไหม ที่ทำให้ผมขาวขึ้น ผิวใสไร้ริ้วผ้า หน้ามีออร่า
ขนาดเส้นผมยังเปลี่ยนเป็นสีขาวเลยอะ... อ้าวไม่ใช่เหอ โทษที

เรารักนายนะแดนปลาดิบ ถึงความทรงจำที่นั่นจะไม่ค่อยดีเท่าไรก็
เถอะ

“ไม่เห็นจะหล่อเลย ปรางว่าเหมือนพวกบรรณารักษ์เคร่งๆ มากกว่า”
คู่สนทนาสาวจับคางตัวเองขณะเดินวนรอบตัวผมอย่างพิจารณา อย्याว่าแต่

write a story of us

เธอเลย ขนาดผมเองก็ยังคงคิดว่าเหมือน ยิ่งผมชอบเข้าห้องสมุดด้วย เคยไปนั่งอ่านหนังสือแล้วมีนักศึกษารุ่นเดียวกันเดินมาถามว่า ‘ขอโทษนะครับ หนังสือเพศศึกษาอยู่ชั้นไหนเหรอ’ โห ภูหน้าเด็กขนาดนี้ยังมองผิด แล้วนี่มีงักล้าเดินมาถามหาหนังสือแบบนี้ได้ไงวะ โจน้แจ่งไปใหม่

แต่ถึงจะดูเนิร์ดแค่ไหน ก็ไม่ค่อยต่างจากลูกเดิมนเท่าไหร่นะ

เหมือนไอ้เนิร์ดปราบคนเดิมเพิ่มเติมคือผมขาและการแต่งตัวที่ดูดีขึ้น ถ้าถามว่าไอ้แว่นปราบตอนนี้กับไอ้แว่นปราบเมื่อก่อนต่างกันยังไงอีก เมื่อก่อนผมเหมือนพวกบ้าเรียนไม่ค่อยสนใจตัวเอง แต่ตอนนี้เหมือนพวกเจ้าระเบียบ เนียบทุกตารางนิ้ว

“ดราฟว่าหล่อออกกะปราง แต่ไม่ค่อยชินกับปราบตีกเวอร์ชันนี้เท่าไร แล้วเรายังนิสัยเหมือนเดิมรีเปล่าเนี่ย” มือใหญ่ขยี้หัวผมเบาๆ เป็นการหยอกล้อ เรื่องนิสัยนะเหรอ...

“นั่นสิ เป็นไงบ้างเรา กล้าเข้าสังคมขึ้นรึยังอี?”

“เออ... ยังไม่ค่อยกล้าเท่าไรครับ แฮะๆ”

“ตายแล้วน้องชายพี่ ไปญี่ปุ่นได้อะโรมาบ้างนอกจากผมขาวๆ”

“ได้ความรู้ได้ครับพี่ปราง นี่เรียนจนไม่ค่อยมีเวลาทำอะไรเลย ฮ่าๆ”

“ความรู้มันก็ดีนะ แต่พี่ว่าเราน่าจะมีมนุษย์สัมพันธ์ขึ้นอีกนิดหน่อย”

“ครับ ผมจะพยายามนะ” คงไม่ใช่เรื่องใหม่ที่ผมต้องไปป่าวประกาศให้คนอื่นรู้ว่านิสัยเป็นยังไง อีกอย่าง กับคนสนิทผมยังอยากให้เขาจดจำปราบคนเดิมเอาไว้มากกว่า คนที่อ่อนต่อโลก นิสัยดี ไม่เคยพูดคำหยาบ

“ตื่นตื่นใหม่ที่จะได้เข้ามาหา'ลัยหลังจากไม่ได้เหยียบมาเป็นปี เพื่อนๆ คงคิดถึงเราแะ อีๆ” คนขับเขี้ยวหน้ามาถามผมที่นั่งอยู่เบาๆ หลังตอนนี้เราอยู่ในรถของชายหนุ่มผมรองทรงสูง กำลังมุ่งหน้าไปมหา'ลัยเพื่อทำเรื่องเรียนต่อของผม เห็นเซนเซย์บอกว่าจะต้องไปยื่นเอกสารให้อธิการอะไรสักอย่างนี่แหละ ตอนนั้นผมก็ฟังผ่านๆ ไม่ค่อยสนใจ ก็เล่นโทรมาตอนกำลัง

ชื่ออยู่ ใครมันจะมีเวลาสนใจวะ

“อ้อ ครับ”

เอ่ยพร้อมกับแสวงยกมือขึ้นเกาทำยทอยคล้ายว่ากำลังเขินอาย ทั้งที่ความจริงอยากจะแสบะยี้มมากกว่า คนพวกนั้นนะเธอจะคิดถึงผม จำหน้าได้รีบล่ายังไม่รู้เลย ไม่ต้องเครียดว่าผมจะคิดมากหรอก เพราะผมก็จำหน้าพวกเขาไม่ได้สักคนเหมือนกัน จำได้รางๆ ว่ามีหู มีตา มีจมูก ถือว่าจำได้ไหม?

“ความจริงปรากฏน่าจะทำให้น้องนอนพักผ่อนนะ มาพุงนี้ก็ได้ ลงเครื่องแล้วมาต่อเลยแบบนี้ตราฟกแล้วน้องจะไม่ไหวเอา”

“อ้าว ลืม”

“งั้นปราบรออยู่บนรถนี้แหละเดี๋ยวพวกพี่จะลงไปจัดการให้” ว่าที่พี่เขยของผมเสนอ อยากรจะร้องออกมาว่า ‘กูว่าแล้วเรื่องต้องลงเอยแบบนี้’ ถึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับทางสายเลือด แต่อีกฝ่ายก็เอ็นดูผมสุดๆ เวลาผมมีปัญหาหรือเดือดร้อน พี่ตราฟจะเป็นคนที่เข้ามาช่วยเหลือเสมอ พี่เขยบอกว่าผมเหมือนน้องชายของตัวเองที่ไม่ค่อยทันคน

ก็ได้ยินพูดถึงมานานแล้วละ แต่ยังไม่เคยเจอหน้าเจ้าน้องชายที่ว่านั้นสักที รู้แค่ว่าอายุเท่าผม มหา’ลัยก็ที่เดียวกัน นิสัยติดจะเรียบร้อย ตามมโนภาพของผมก็พวกคุณชายที่โดนเลี้ยงมาแบบไขในหินธรรมชาติตามในซีรีส์นั่นแหละ

ปีนี้ก็คงอยู่ปีสามละมั้ง

จะว่าไปก็แอบซีเกียจนิดหน่อยนะที่ต้องมาเรียนซ้ำทั้งๆ ที่จบปีนี้ไปแล้ว แต่ก็ดีใจที่จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับคนใหม่ๆ เหมือนกัน หวังว่าปีนี้จะดีขึ้นกว่าปีที่แล้วมานะ

“จะดีเธอครับ ความจริงปราบก็โตแล้วนะ ปล่อยให้ทำอะไรเองได้แล้วมั้ง” ตีหน้าเศร้าพร้อมกับยกมือขึ้นมากุมกันไว้ อ่า คิดถึงความรู้สึกน้องชายที่ทำอะไรไม่ค่อยเป็นจัง

“ดีสิ เดี่ยวพวกพี่ไปแป็บเดี๋ยวก็กลับ”

“แต่...”

“พวกพี่จัดการได้จริงๆ เราชนะนอนพักในรถไปเถอะ”

“จึ้น... ขอขอบคุณมากนะครับ” ผมชอบที่จะทำอะไรด้วยตัวเองนะ แต่ก็ชอบให้คนอื่นโอ้เหมือนกัน คงเป็นเพราะตอนอยู่ญี่ปุ่นโดนแก๊งไว้เยอะแถมยังไรท์ที่พึ่งพาถึงได้ดูเหมือนคนขาดความอบอุ่นแบบนี้ ได้ไปกราบ ใต้คนนำส่งสารแดนตอแหล

“แล้วไปญี่ปุ่นได้เพื่อนสนิทมาสักคนไหม”

“กราบให้หาย” ผมยิ้มให้พี่สาวผ่านกระจกรถ เมื่อกี้บรรยายชีวิตสุดจะรันทตไปขนาดนั้นแล้วพวกคุณก็คงรู้เนอะว่าผมมีเพื่อนสนิทใหม่... ออย่าว่าแต่เพื่อนสนิทเลย เพื่อนธรรมดาที่คุยเล่นกันได้ผมยังไม่มีสักคน นี่มีแต่คู่อริกับเจ้ากรรมนายเวรอีกประมาณโขงใหญ่ใส่ไขพิเศษน้ำ

“...ไม่ได้เลยสินะ”

“อ้อ ฮ่าๆ”

“น่าโดนตีจริงๆ ส่งให้ไปเรียนก็ไปเรียนอย่างเดียวจริงๆ อะ ไม่คิดจะหาเพื่อน ไปเที่ยว ทำตัวไร้สาระบ้างไรเงี นี่รู้ใหม่กว่าทำสิ่งพวกนั้นแล้วไม่ตายนะ” สาวสวยช่วงทิวชู่ใช้แล้วมาใส่หัวผมสองก้อนใหญ่ อีพี่ปราง เป็นแพทย์ภาษาอะไรวะไม่รักษาความสะอาดตัวเองและคนรอบข้างเลย นี่ยังไม่อยากจะเผานะว่าในกระเป่าถือยี่ห่อหรุของพี่มีอะไรอยู่บ้าง ขนาดเห็นแวบๆ ยังสัมผัสได้ถึงรังสีความสกปรกเลยอะ พี่ช่วยจัดรถจัดกระเป่าตัวเองให้เหมือนจัดโต๊ะที่ทำงานหน่อยได้ไหม รกขนาดนี้แมลงสาบไปทำรังได้เป็นประเทศแล้วมั้ง

ถึงในใจจะแอบนินทา แต่ภายนอกนั้น...

“รู้สิครับ แต่ถึงรู้มันก็ยังไม่ได้อยู่ดีอะ” ขอแสดงความยินดีกับคุณกันดิรีร์ด้วยที่ได้รางวัล Torae Award ประจำปีนี้ ขอให้คุณรักษาความ Torae นี้ต่อไปเรื่อยๆ นะครับ

“ที่ว่าแกมีปัญหาด้านการเข้าสังคม เราควรปรึกษาจิตแพทย์ด่วน ไม่ต้องเอาหมอที่ไหนไกลหรอก เขาเพื่อนพีนี้แหละไม่ต้องเสียตังค์ค่ารักษาดี

เร็ด” ผมควรคอมเม้นต์ว่าอะไรดี... เธอมีเพื่อนที่เป็นหมอมเหมือนกันเยอะนะ แต่ผมไม่เห็นจะมีจิตแพทย์สักคน ส่วนใหญ่เห็นแต่สัตวแพทย์ แล้วพี่ปราง จะให้ผมไปรักษากับหมอนี่ไหน

“ไม่ต้องขนาดนั้นก็ได้ปราง แค่คุยกับเพื่อนให้มากขึ้นก็พอ แล้ว ปรางมีเพื่อนที่สนิทๆ บ้างไหม พี่หมายถึงก่อนจะไปญี่ปุ่นนะ”

“ไม่มีหรอกครับ”

“เพื่อนนะไม่มีแต่ถ้ารุ่นน้องนะมีคนหนึ่ง”

“หือ?” ผมเลิกคิ้วมองเงาพี่สาวในกระจก รุ่นน้องที่ไหนวะ ผมว่าตัวเองไม่ค่อยจะได้คุยกับคนที่อ่อนกว่าเท่าไรนะ ความจริงคือไม่ค่อยได้คุยกับใครเลยต่างหาก

“เฮ้ ทำไมทำหน้างั้นแบบนั้น ก็น้องรหัสปรางไป”

“อ้อ”

บุคคลที่เรากำลังกล่าวถึงคือ ‘ไอ้ฟรอยด์’ น้องรหัสของผม มันเป็นคนเดียว (ย่ำว่าคนเดียว) ที่จริงใจกับผม เป็นหนุ่มร่างบางหน้าตาดี นิสัยก็ดี แม่งดีทุกอย่างอะ เรามีอะไรหลายๆ อย่างที่ทำให้สนิทกันได้เร็ว ทั้งนิสัยชอบภาษาญี่ปุ่นเหมือนกัน รสนิยมอาหาร แล้วก็โดนคนอื่นไม่ชอบเพราะเรียนเก่งเหมือนกันด้วย

นี่เกือบลืมน้องรหัสที่รักไปเลยนะเนี่ย

ที่ลืมนี่ไม่ใช่เพราะอะไรหรอก ตอนเจอปัญหาที่ญี่ปุ่น มันเป็นคนแรกด้วยซ้ำที่ผมคิดจะโทรไปหา แต่ไม่รู้เป็นอะไร โทรไปก็ไม่ติด เฟซบุ๊กก็ปิด ไลน์ก็เปลี่ยนใหม่ กลายเป็นว่าผมติดต่อแม่งไม่ได้เลยสักทาง จนตอนนี้ก็ยังไม่ได้คุยกันสักคำ

สงสัยต้องไปหาสักหน่อย

ตือตึง

หือ ใครที่ทักมาวะ หรือจะเป็นไอ้ฟรอยด์?

สำนักพิมพ์ : น้องปราง ไม่ทราบว่าต้นฉบับเรื่องใหม่ได้เมื่อไหร่คะ คือทางเราต้องส่งเข้าโรงพิมพ์ก่อนกลางปีหน้า ก็เลยอยากจะได้ก่อนสัก

เดือนสองเดือนเพื่อตรวจสอบ

ฉิบหาย ลืมสนิท

ผมรู้ว่าตอนนั้นคุณกำลังสงสัยว่ามันเรื่องอะไร and ไขข้อความเมื่อ
ก็คืออะไร

ข้อความนี้เรียกว่าการทวงต้นฉบับแบบเนียนๆ... อย่างที่บอกว่าคุณ
ทำอาชีพนักเขียน แล้วเมื่อสามเดือนก่อนผมก็ดันไปเอออห่อหมกตกลงจะ
ทำบ็อกเซตกับสำนักพิมพ์ด้วยความเมา ตอนนั้นผมจึงกลายเป็นคนที่มี
ระเบิดลูกใหญ่ติดหลังซึ่งภาษาคนเรียกว่า 'เดดไลน์' อยากรจะย้อนเวลากลับ
ไปตบหัวตัวเองจริงๆ คือตอนนั้นยอมรับเลยว่าเมาแล้วก็ว่างด้วยแหละ เลย
คิดว่ายังไงก็เขียนได้สบาย แต่ไปๆ มาๆ กลับลืมเรื่องนี้ซะสนิท

ตาย...

ตอนนี้ในสมองผมไม่มีอะไรสักอย่างทั้งชื่อเรื่อง พล็อต ท่าเหวอะไรก็
ไม่มี

ประโยคของพี่รัน บก.ที่น่ารักส่งมา ถ้าแปลแบบขยายความก็จะได้
ประมาณว่า 'กูรู้แหละว่ามันยังไม่ได้แต่ง เริ่มได้แล้วไอ้แวนกลม' เพราะเธอรู้ว่า
ผมใช้เวลาในการเขียนนิยายแต่ละเรื่องนานพอสมควร ที่นานเพราะภาษา
ญี่ปุ่นไม่ใช่ภาษาบ้านเกิดของผม ถึงจะเก่งก็เถอะ แต่บางคำของภาษาไทย
มันแปลไปเป็นญี่ปุ่นยากเกินกว่าผมจะทำได้ ผมต้องไปถามคนนั้น ปรึกษากับ
เว็บนี้เพื่อความแน่ใจ (แน่นอนว่าพินิจอักษรไม่สามารถช่วยผมแปลภาษาไทย
ได้เนื่องจากเธอเป็นสาวญี่ปุ่นโดยด่องแท้ ไม่รู้แม้แต่สระภาษาไทย...)

อีกอย่างผมก็เป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง

ไม่รู้ว่าคุณนักเขียนคนอื่นเป็นไหม เวลาแต่งนิยายทุกเรื่องผมจะต้องมี
อิมเมจพระเอกหรือนางเอกเป็นบุคคลในชีวิตจริงสักคน (ไม่นางเอกก็
พระเอก หรือบางทีก็ทั้งคู่) แล้วถ้าไม่เจอหน้าคนนั้นผมจะไม่สามารถเขียน
นิยายต่อได้ ความจริงก็ได้แหละแต่ไม่เร็วเท่าไรหรอก เนื้อเรื่องก็จะวนๆ พุดถึง
แต่เรื่องเดิมๆ เหมือนพายเรืออยู่ในกะละมังขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสอง
มิลลิเมตร

แล้วดวงผมโคตรช่วย นิยายเรื่องก่อนหน้าี่ผมดันยกอิมเมจพระเอก ให้ไอ้อันธพาลแถวพาร์ตเมนต์ เขี่ยเอ๊ย แม่งเสือกหล่อ + สตูดตรงนิสัย พระเอกในเรื่องที่ผมอยากได้ไง ผมก็เลยต้องเข้าไปหาเรื่องมันทุกวันเพื่อจะปั่นต้นฉบับต่อ แอบส่งสารมันเหมือนกันนะที่ต้องโดนผมอัดแบบฟรีทั้งที่ยังไม่ทันได้ทำอะไร

แล้วนี่... ผมเอาใจกับไอ้นิยายเรื่องนี้ดีละ

คำว่า 'BOXSET' ก็บอกอยู่แล้วเนอะว่าต้องเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาว จนสามารถแบ่งออกเป็นสองหรือสามเล่มได้ คือ... ถ้ามีอารมณ์แต่ง จะกี่เล่มผมก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ แต่ตอนนี้มันไม่มีใจ ไม่มีสัณนิท เหวะๆ

Prab - suek : ยังไม่ได้เริ่มเลยครับ

ผมเลือกตอบไปตามตรงเพราะไม่ชอบโกหก โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องงาน ผมรู้ว่าโกหกแล้วมันต้องมีปัญหาตามมาแน่ๆ ลองคิดดูนะถ้าสมมติผมตอบไปว่า 'เริ่มเขียนแล้วครับ' แล้วถ้าพี่เขาเกิดอยากลองอ่านหรือขอดูขึ้นมาจะทำยังไง ไม่ปั่นหัววุ่นเลยหรอ ดีไม่ดีอาจจะโดนมองเป็นคนขี้โกหกด้วยนะ เสียเครดิตสุดๆ

เพราะฉะนั้น บอกไปตรงๆ นี่แหละ ถึงจะรู้ว่ามันไม่ใช่คำตอบที่เธออยากได้ยินเท่าไรก็เถอะ

สำนักพิมพ์ : น้องปราบบบบบบบบบ TT[]TT

Prab - suek : เอาน่า เดี่ยวต้นฉบับเสร็จเมื่อไหร่ผมจะส่งให้ละกัน อย่าเครียดเลย ว่างๆ จะบินไปหาหน้าพี่รัน จีบๆ

แอบส่งสารพี่รันเหมือนกันที่ต้องมาเป็นบก.ของผม เรียกได้ว่าในบรรดานักเขียนทั้งหมดที่เธอดูแล ผมเป็นคนที่มึปัญหาเยอะสุดเลยก็ว่าได้ ไม่ถึงกับมีปัญหาหรอก ก็แค่ทวงต้นฉบับยาก บันทึกรานช้า แล้วไอ้พวกคนอื่นๆ มันก็ส่งเร็วกว่าเท่านั้นเอง แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ปิดต้นฉบับทันเดดไลน์ตลอดนะ

สำนักพิมพ์ : คะ พี่จะรอต้นฉบับนะ Y_Y

Prab - suek : ครับผม เหลือเวลาอีกตั้งหลายเดือน ไม่ต้องซีเรียส

หรืออก

ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ แต่ไม่มีอารมณ์ยังงั้นมันก็คือไม่มีอารมณ์ ต่อให้เอาเม็ดมาจ่อหลังผมแล้วสั่งให้แต่งนิยายยังงั้นผมก็แต่งไม่ได้หรอก เอ้อ

...ระหว่างที่พี่ปรางกับพี่ตราฟไปทำธุระ ผมลองไปเดินดูรอบมหา-
วิทยาลัยดีกว่า ได้ข่าวว่าเพิ่งแต่งเติมอาคารสถานที่ใหม่ แถมนักศึกษาที่นี่ก็
หน้าตาดีเป็นที่กล่าวขานไปทั่วประเทศ (ถึงตอนอยู่ที่นี่ผมไม่ค่อยสนใจเรื่อง
นี้ก็ตามที) ถ้าลองไปเดินๆ ดู บางทีผมอาจจะได้แรงบันดาลใจดีๆ ในการ
เขียนนิยายเรื่องนี้ก็ได้

มั่ง

สำนักพิมพ์ : พอลจะบอกพี่ได้ใหม่ว่าเป็นแนวไหน ถ้าให้บริฟปกเลย
จะได้ใหม่

Prab - suek : อืมมมมมมม ผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าแนวไหน เอาไว้
รู้แล้วจะบอกนะครับ เรื่องปกด้วย ถ้าอยากบริฟเมื่อไหร่ผมจะทักไปก็แล้ว
กัน ตอนนี้อยู่ส่มองมันว่างเปล่าจริงๆ

สำนักพิมพ์นี้ทำงานเร็วเวอร์ สมมติบริฟปกวันนี้ตอนเช้า ตอนเย็น
ผมจะได้แบบร่าง และเช้าวันรุ่งขึ้นต้นขึ้นมาผมก็ได้ปกจริงเลย

ผมไม่ชอบโดนกดดัน แล้วการที่ปกเสร็จก่อนทั้งๆ ที่ต้นฉบับยังไม่
เดินก็ถือเป็นการกดดันชนิดหนึ่ง ผมชอบที่จะเขียนไปแบบชิลๆ ไม่รีบแต่ทัน
การ ถ้าโดนกดดันหรือเร่งเมื่อไหร่เนื้อเรื่องของผมก็จะเร่งไปตามนั้นเหมือน
กัน แล้วถ้าเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นมา นิยายเรื่องนั้นก็ไม่ใช่ผลงานที่ผมภูมิใจ
เท่าไร

สำนักพิมพ์ : ฮือ ค่ะ พี่จะรอนะ... ถ้ากลับมาจากเมื่อไหร่ฝากซื้อมะขาม
เปียกด้วยนะคะ เพิ่งอ่านในรีวิว เขาว่ากันว่ามันทำให้ผิวขาวได้ พี่อยาก
สว่างไอไม่เหมือนน้องบ้าง

Prab - suek : อ่าฮะ จะซื้อให้หนึ่งลังเลย

เธอก็ไม่ได้ดำนะ ขาวพอๆ กับผม อันที่จริงขาวกว่าด้วยซ้ำ แต่แม่
นางบอกว่าไม่ชอบที่มันเป็นแบบนี้ อยากได้ขาวเหลืองมากกว่าขาวใส...

เอออะ... แล้วแต่คนชอบ

สำนักพิมพ์ : ว่าแต่น้องปราบจะไปอยู่ที่ไทยเลยหรอ

Prab - suek : ครับ

สำนักพิมพ์ : มาเรียนที่ญี่ปุ่นเลยไม่ได้หรอคะ พี่คิดถึงคิดถึง

Prab - suek : ไม่ได้ครับผมต้องเรียน ฮ่าๆ

สำนักพิมพ์ : โถ... ไม่ต้องเรียนก็ได้คะ เพราะจุดประสงค์ที่นักศึกษาส่วนใหญ่เรียนมหา'ลัยไปก็เพื่อทำงานหรือหางาน แต่ตอนนี้ น้องมีงานทำแล้ว แถมมีรายได้แล้วด้วย... เลิกเรียนแล้วมานั่งปั้นดินฉบบบอยู่ใกล้ๆ ตัวพี่ เอะคะ น้องไปไกลถึงไทยแบบนี้พี่ตามไม่ค่อยถนัดเลย

พิมพ์ภาษาญี่ปุ่นชะยาวเหยียด อ่านช่วงแรกๆ ใ้เราก็คิดว่าจะป็นห่วงแบบ 'โถ ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยคงเหนื่อยแยะเลย' ที่แท้ก็ห่วง กลัวว่าดินฉบบบจะไม่ทันการที่เอง พี่คนนี้นี่นะ

Prab - suek : ...

สำนักพิมพ์ : ล้อเล่นนะคะ... แต่เรื่องที่บอกพี่จริงจิงนะ ไม่ต้องเรียนให้เหนื่อยเปล่าหรอ

Prab - suek : ไม่ได้ครับผมต้องเรียน ฮ่าๆ

ที่พี่เขาพูดอาจจะเป็นความจริง แต่ถึงอย่างนั้นผมก็อยากเรียนต่อไปจนกว่าจะจบ เพราะก่อนพบกับแม่จะเสียผมสัญญาไว้ว่าจะเรียนให้จบแล้วเอาเกียรติบัตรมาอวดให้ได้ พี่ปรางทำได้แล้ว ตอนนี้ก็เหลือแค่ผม เหลืออีกแค่ไม่กี่ปีเอง หลับตาแป็บเดียวตื่นมาก็ใส่ชุดครุยแล้ว

สำนักพิมพ์ : โอเคๆ แล้วแต่ก็แล้วกัน พี่ไปก่อนนะ เดี่ยวต้องไปตามดินฉบบบของคนอื่นด้วย

Prab - suek : ครับผม

สำนักพิมพ์ : สุดท้ายนี้... หวังว่าน้องปราบจะปิดดินฉบบบได้ก่อนเดดไลน์

ตามหลักสิ่งที่ลงท้ายข้อความแบบนี้มันต้องเป็นการบอกรักหรือไม่ก็ให้กำลังใจไม่ใช่หรอวะ เหอะๆ

แกรก

“ตกลงรออยู่ที่นี่นะ เดี่ยวพวกพี่กลับมา”

เสียงเปิดประตูรถทำให้ผมหันกลับมาสนใจสถานการณ์ปัจจุบัน
ผลตอบโต้เดียวตอนนี้มาอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์ที่รักของผมซะแล้วสิ นี่ผม
‘ไม่ได้สนใจหรือว่าพี่ตราฟัซบรลเร็ววะ... ช่างเถอะ

“ผมขอไปเดินเล่นแถวนี้ได้ไหมครับ เอ๋อ... พอดีว่าอยากจะเข้าไปคุย
กับเพื่อนเก่าสักหน่อย ฮ่าๆ” อ่างไปงั้นแหละ ผมอยากเจอพวกนั้นที่ไหน ที่
เอามาอ้างเพราะผมไม่อยากให้พี่ปรางรู้ว่าผมแต่งนิยาย

ก็ไม่มีอะไรมากเป็นพิเศษ แค่อินไม่อยากจะให้คนในครอบครัวรู้เรื่องนี้
ถึงจะรู้ว่ายังไงพวกเขาที่อ่านนิยายที่ผมเขียนไม่ออก อีกอย่าง เข้าใจความ
รู้สึกที่ประเทศไทยไม่ค่อยจะมีนักเขียนผู้ชายแต่งแนวรักรๆ ไหมครับ ผมเขิน
วะ ถ้าพี่ปรางรู้ เพื่อนๆ พี่เขาก็ต้องรู้ พอเพื่อนๆ พี่เขารู้ก็จะเริ่มขยายเป็นวง
กว้าง... ผมไม่ชอบ

“ได้ แต่อย่าไปไกลมากนะปราบ หรือถ้าจะไปไหนไกลๆ ก็โทรบอกพี่
ก่อน”

“อ้อ ครับ” วู้ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมาป่าในคราบลูกแกะน้อย
ไร้เดียงสา คนละแบบกับเมื่อก่อนเลยอะ อย่างกับฟังเพลง Mozart กับเพลง
Dubstep

“ลองไปส่องสาวคณะข้างๆ ก็ได้นะ น่ารักดี บางทีอาจจะทำให้มี
ความสุข อีอิ” พี่ตราฟัซบรลๆ พักเพ็ดหน้าไปที่ตึกข้างๆ ที่นั่นเป็นแหล่ง
รวมตัวของอาร์ตติส ทุกคนถืออุปกรณ์วาดรูป กระดานและสารพัดสิ่งของ
สร้างสรรค์งานศิลปะ ขนาดบนหัวของบางคนยังมีพู่กันเสียบอยู่แทนปิ่นปัก
ผมเลย ทำทางแบบนี้มีอยู่คณะเดียวนั้นแหละ...

“สถาปัตย์เหรอครับ”

“อ่าฮะ”

“รู้ได้ยังไงว่าน่ารัก...” ไข้ว เพิ่งเข้าใจว่ามนุษย์แฟนน่ารักลัวขนาดไหน
เปลี่ยนให้พี่สาวใจดีของผมทำเสียงแข็งได้นี่ไม่ธรรมดา

ว่าด้วยเรื่องของสองคนนี่ ทั้งสองคนเรียนจบปริญญาเรียบร้อยแล้ว ตอนนี่พีตราฟทำงานเป็นผู้บริหารของบริษัทนำเข้ารถยนต์ยุโรป ส่วนพีปรางเป็นหมออยู่ที่โรงพยาบาลเอกชน พวกเขาหมั่นกันตั้งแต่สองปีที่แล้วแต่ยังไม่ยอมแต่งงานกันสักที แต่ผมว่า...

เดี๋ยวปีนี้ก็แต่งงานละ เช่นส์ผมมันแรง

“ก็น้องชายตราฟอยู่ที่นั่นไง” ตายแล้ว เสียงอ่อนเสียงหวานเซียว นี่เห็นกลางเลยว้าใครเห็นอกว้าใคร

ว่าแต่น้องชายพีเขาอยู่คนะนี่เองหรือ ก็อยู่ข้างๆ กันตลอด ทำไมผมไม่เคยเห็นเลยวะ เอ๊ะ อาจจะไม่เคยเห็นแต่ไม่รู้ว่าเป็นน้องพีตราฟก็ได้ ช่วงที่อยู่ที่นี่ผมเป็นเด็กไม่ค่อยสนใจโลกอยู่แล้วด้วย ตื่นนอน มามหา'ลัย เลิกไปกลับบ้าน ไม่ได้ไปเที่ยว ไม่มีสังสรรค์ ไม่ทำอะไรสักอย่าง

“รอดตัวไปนะตราฟ”

“อะไรเนี่ย หึงหรือ ฮ่าๆ” ไม่นานนักทั้งคู่ก็เดินเข้าไปในตึกคณะมนุษยศาสตร์ รอบตัวเต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งคูรักที่น้ำอภิฉา ถ้าสองคนนี่มาเป็นพระเอกกับนางเอกนิยายเรื่องใหม่ของผมก็ดีสิ... เฮ้อ! ใจความรู้สึก มึงช่วยอย่ายกกิมเมจพระนางให้พวกพีเขาหน่อยได้ไหมวะ

ผมก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่าคนแบบไหนถึงจะเข้าช่ายพระเอกนางเอกของตัวเอง แต่ถ้าดูจากที่ผ่านมาหลายๆ เรื่อง... พอเจอแล้วมันจะมีความรู้สึกว้า ‘ไอ้เนี่ยแหละ’ หรือไม่ก็ ‘คนนี่แหละ’ คนที่ผมเลือกไม่เหมือนกันสักคน บางเรื่องก็ซีเหว่ บางเรื่องก็หน้าตาดี บางเรื่องนิสัยของตัวละครกับกิมเมจจริงๆ ไม่ได้คล้ายกันเลย แต่บางเรื่องก็เหมือนกันสุดๆ

สรุปแล้ว แล้วแต่อารมณ์ล้วนๆ

พอๆ เลิกคิด ไปเดินหาแรงบันดาลใจได้แล้ว

คิดได้ตั้งนั้นผมก็ก้าวเท้าเดินไปตามทาง ดวงตาความองสิ่งต่างๆ รอบตัวไปด้วย เอ... จะว่าสถานที่เปลี่ยนไปมันก็เปลี่ยนไปจริงๆ แหละ ถึงว้าละทำไมมีแต่คนมาขอถ่ายรูปที่นี่ ตอนแรกผมจำได้ว่าอาคารมันโทรมๆ อะ ตอนนี่พอปรับปรุงแล้วดูสวยเวอร์วังสุดๆ ดีละ เวลามาเรียนผมจะได้มีกำลัง

ใจเรียน มองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นแต่สิ่งเจริญตา ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่มองออกไปก็เห็นแต่ผนังพังกๆ กับหลังคาผุๆ

“สวยฉิบ” ผมลูบนิ้วไปตามผนังลายสวย นอกจากจะสร้างตึกเพิ่มแล้วยังปลูกต้นไม้เพิ่มอีกเหวอ มีการจัดสวนข้างคณะใหม่ด้วยอะ งบประมาณนี้หว่า

“มีง... ดูคนนั้นๆ”

“คนไหน?”

“คนที่คุมผู้ดอะ”

“...ผมขาวเลยอะ กล้าฉิบหาย ไครวะ”

เสียงจากรอบข้างทำให้ผมหันไปมอง สิ่งที่พบก็คือกลุ่มนักศึกษาหญิงจำนวนสี่ถึงห้าคน สายตาพวกเธอมองมาที่ผมเป็นตาเดียว นี่ขนาดเขาผู้ดคุมหัวแล้วยังมองเห็นอีกเหวอ สงสัยผมสีนี่คงจะสว่างไปจริงๆ นั่นแหละ... รีบไปทางอื่นดีกว่า ผมไม่ชอบเป็นจุดเด่น

เมื่อคิดได้ตั้งนั้นผมก็ออกวิ่งเหยาๆ ไปตามทาง ถ้าจำไม่ผิดข้างหลังคณะจะมีสวนเล็กๆ อยู่ด้วย ไม่รู้ว่าตอนนี้โดนหรือทิ้งแล้วสร้างอะไรไปริยังเมื่อก่อนผมชอบไปที่นั่นนะเพราะมันเงียบดี คนก็ไม่ค่อยไปที่นั่นด้วยเพราะมันมีข่าวลือว่ามีคนตาย... ความจริงไม่มีใครตายหรอก ใ้พรอยด์นี่องรหัสผมเป็นคนปล่อยตัวเองแหละ มันทำไปเพราะอยากมีที่สูมหัวกับผมแค่สองคน โคตรเลวเถอะ ฮ่าๆ

จิบๆ

หือ เสียงอะไร?

ผมก้มลงมองบนพื้นหญ้าเพื่อหาต้นเสียง มันคือเสียงของนกไม่ผิดแน่ ดูท่าทางไอ้นกตัวนั้นจะไม่ค่อยสบายดีเท่าไรเมื่อฟังจากเสียงที่เล็กจนเกือบจะกลายเป็นกรีดร้อง วันนี้เป็นวันแรกที่ผมกลับมาเหยียบแผ่นดินสยาม... ทำความดีด้วยการช่วยสัตว์โลกสักหน่อยก็แล้วกัน ชีวิตจะได้มีแต่อะไรดีๆ เข้ามา

“อยู่ไหนวะ”

จิบๆ

เสียงอยู่ใกล้แค่ปลายหูแต่ตามมกลับมองไม่เห็นสัตว์ปีกตัวไหนเลย ตกลงอยากให้ช่วยไหม ไฉน ถ้าอยากให้ช่วยก็โผล่ออกมาสิวะ กูต้องเดิน เตรีตเตร่หาแรงบันดาลใจในการแตงนินายอีกนะเว้ย นี่เดินมาได้สักพักแล้ว ยังไม่ได้อะไรเลยนอกจากคำว่า ‘อาคารสวยดีวะ’

จิบๆ

“อยู่ใต้ดิน อย่าเหยียบ”

เท้าซึ่งกำลังจะเหยียบลงพื้นหญ้าของผมชะงักทันทีเมื่อได้ยินเสียง ใสของใครบางคน เสียงดังขึ้นพร้อมกับร่างบางที่เดินเข้ามาซ้อนเพื่อนตัว เล็กไว้ในอุ้งมือ ใบหน้าของเขาขาวหมดจด จมูกโด่งเชิดขึ้นเล็กน้อย ดวงตา กลม เตียวๆ ใสชุดนักศึกษาชายแบบนี้เป็นผู้ชายเหรอก

ทำไมสวยจังวะ

“มองอะไร?”

“เปล่า” เสียงหาเรื่องจิบหาย รีบไปดีกว่า ผมยังไม่อยากมีเรื่องตั้งแต่ว่า วันแรกที่กลับมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่พี่ปรางยังอยู่ใกล้ๆ แบบนี้... เหว จริงๆ จะทำบุญก็ไม่ได้ทำ จะแตงนินายก็ไม่ได้แตง นอกจากนี่ยังโดนมอง ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรอีก

“เอาขึ้นไปไว้บนต้นไม้ดี”

“ครับ?” เป็นอีกครั้งที่ผมชะงักเท้า เอี้ยวกลับไปมองใบหน้าอีกฝ่าย มันกำลังยื่นเท้าสะเอว ขึ้นไปทิ้งงกบนกิ่งไม้ ไข่รังนกนั้นก็ไม่ได้อยู่สูง ขนาดที่ต้องปีนขึ้นไปหรรอกแต่... กูเหรอก?

“เออ มึงนั่นแหละ จะให้ความสูงระดับกูเป็นคนเอาขึ้นนี่เง” เอ้า อ่าน ใจกูออกชะด้วย

“ครับ” สุดท้ายผมก็ตกลง บอกแล้วไงว่าผมไม่อยากมีเรื่อง อีกอย่าง ถ้าตัดเรื่องวาทจาทวนๆ ออกไป ไฉนนี่ก็แค่อยากจะช่วยนกเท่านั้นแหละ คิดได้ ดั้งนั้นผมก็รับนกจากมือบาง ก่อนค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้รังดังกล่าว ให้ตายสิ กลับมาปั๊บก็โดนใช้งานปั๊บเลยกู ดวงเฮงจริงๆ

“วางเบาๆ”

“ครับ” สั่งกู่จ้ง

จี้บๆ

อะ รอแม่แกอยู่นี่นะ

ผมจัดการวางเจ้าตัวขนปุยลงบนรังที่ทำขึ้นจากเส้นฟางขนาดเล็ก บนนั้นมีลูกนกอีกสองตัวกำลังส่งเสียงร้องจี้บๆ อยู่ นี่พวกมึงถีบพี่น้องลงไปปะเนี่ย อย่าทำอีกนะเว้ย เดี่ยวแม่มึงกลับมาจิกหัวเบะหรือก นี่ยังโชคดีนะที่มันตกลงไปแล้วไม่ตาย ถ้ามันตกลงไปตายแล้วพวกมึงจะเสียใจ ถ้าหิวก็อย่าโมโหโวยวายใส่คนอื่น เห็นฟางเหลือๆ ได้ตูดพวกมึงไหมละ กัดๆ ไปสิ ถือซะว่าเป็นผักออร์แกนิกสดจากไร่ ลองท้องก่อนได้กินอาหารจานหลักจากแม่

เมื่อทำอะไรเสร็จแล้วผมก็พยักหน้าให้ว่างบางเป็นการบอกลา ครั้งนี้กูจะไปหาแรงบันดาลใจแตงนิยายอย่างจริงจังละ ไม่เล่น ไม่วอกแวก ไม่แะที่ไหนแน่นอน... ในขณะที่เตรียมจะก้าวเท้าเดินออกจากบริเวณนั้น ผมก็ถูกมือเล็กจากด้านหลังอุดแขนไว้ซะก่อน

อะไรอีกล่ะไอ้

“พรี๊ด”

เข้า อยู่ๆ ก็ขำ อะไรของมึง

“อะไรครับ?”

“นี่มึงจำกูไม่ได้จริงดิ ไม่คูนเลยรีไร ฮ่าๆ” ผมมองคู่สนทนาที่กำลังกุมท้อง ลงไปนั่งขำกับพื้นอย่างพิจารณา เขี่ยไรของมันวะ

เอ๊ะ จะว่าคูนมันก็คูนนะ ตอนแรกก็ไม่คูนหรือกแต่พอมามองใกล้ๆ แล้วมัน....

เดี๋ยวลี มึง

“...พรอยด์?”

ผู้ชายตรงหน้ามีใบหน้าคล้ายรุ่นน้องคนเดียวที่ผมรู้จัก คือมันคล้ายๆ แต่ก็มีอะไรที่แตกต่างออกไป นี่มึงศัลยกรรมปะเนี่ย ทำไมหน้าสวย

ขึ้นขนาดนี้ ภูเขาได้ณะว่าเมื่อก่อนมีงโคตรน่ารัก น่าหยิก แล้วตอนนี่อะไร ไร้
ลูกหนุ่มสวยราชินีนี้มันอะไรกัน

“แม่นนนน ใจร้ายชิบหาย ลืมภูเขาได้งวะ ฮ่าๆ”

ใช่จริงด้วย

“เอาก็แก... หน้าเปลี่ยนอะ ไปทำอะไรมา”

“หยุดๆ ภูรู้ณะว่ามึงคิดอะไร ไม่ได้ศัลย์เว้ย แค่ทวงโยดูละไบหน้าตัว
เองมากขึ้น” มันพูดแล้วก็ยกคิ้วเป็นท่าประกอบ... เออก็จริงอยู่ ตา จมูก ปาก
ของมันยังเหมือนเดิม จะเปลี่ยนไปก็มีผิวที่ขาววิ้งกับทรงผม สงสัยเพราะไม่
ได้เจอกันนานมาก ผมก็เลยมองว่ามันแปลกไป

แต่มึงทำได้งวะ หน้าตาดีขึ้นเป็นกอง

“ดูดีขึ้นเยอะเลยอะ”

“ขอบคุณครีบบ มึงก็หล่อขึ้นเยอะนะ ผมนี่ขาวสว่างเขียวพอคุณ”
เอ่ยก่อนยกมือขึ้นมาเสยเส้นผมสีขาวยาวเล่น มันเป็นเด็กแบบนี้แหละครับ ไม่
ค่อยมีสัมผัสมาครวระเท่าไรๆ พุดภูมึงกับผมตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน เล่นหัวผม
ตั้งแต่เราเริ่มสนิท ถ้าตามหลักก็เรียกได้ว่านิสัยแย่มากๆ แต่ก็ดีละ... อยู่ด้วย
แล้วผมรู้สึกเหมือนอยู่กับเพื่อน

“ฮ่าๆ”

“นี่รู้ปะ ภูเขาจะไปรับมึงที่สนามบินละ แต่ติดคิวชของยูกะเซนเซย์
ตอนแรกคิดว่าไม่ได้เจอแน่ๆ แต่พอลงบันไดมาปุ๊บก็เห็นมึงเดินผ่านหน้าไป
ปั๊บ โคตรโชคดี” ...อ้อ ถึงว่าละทำไมถึงรู้สึกว่ามีคนตามมาตลอด

“ก็เลยตามมาหะรอ” ผมทุดตัวนั่งลงกับพื้นหญ้าข้างๆ มัน เมื่อก่อน
เราก็นั่งที่พื้นแบบนี้แหละครับ ไม่มีการรักษาความสะอาดใดๆ ทั้งสิ้น ไม่
แม้แต่จะกลัวความเปื้อน ผมนะแค้นั่ง ไร้พรอยด์นอนเกลือกกลิ้งไปเลยด้วย
ซ้ำๆ

“อ่าฮะ นีดูตส์สำหรับแก๊งดีหน้ามึง สิ่งโน้นสิ่งนี้ มองหน้าตรงๆ ให้เห็น
ชัดๆ ว่า ‘เออ นีน้องเองนะ’ ไหงถึงลืมภูเขาได้วะไร้พีเวร!” ร่างบางไวววาย
ออกแรงตีตามเนื้อตัวของผมเบาๆ ตอนมองหน้ามันเมื่อกี้ผมก็รู้ณะว่ามัน

จงใจเงยหน้ามาให้ดู แต่ตอนนั้นคิดว่ามันบ้าไปก็เลยไม่ได้สนใจอะไร

“ขอโทษๆ ก็ไม่ได้เจอดังหนึ่งปีนี่ ฮ่าๆ”

“ไม่เห็นเกี่ยว กูยังจำมึงได้เลย หน้าตาโนบิตะๆ แบบนี้มีคนเดียวแหละ” คุณเคยเจอใครบางคนหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานานไหมครับ รู้สึกดีเนอะ มันเป็นความรู้สึกที่น่าคิดถึงอะ นอกจากที่ปรางก็มีไอ้พรอยด์นี่แหละที่ผมอยากเจอหน้าตอนกลับมา “แล้วกลับมาครั้งนี้มึงต้องเข้าชั้นใช้ปะ ได้ยินเซนเซย์เขาคุยกันเมื่อเช้า”

“ใช่”

“อย่างนี้ก็รุ่นเดียวกับกูดี อือ”

“ช่ายย”

“ดีใจอะ ได้พี่รหัสเป็นเพื่อนด้วย” นี่มึงเคยเห็นกูเป็นพี่ด้วยหรอ

“แล้วแกเป็นไงบ้างอะ สบายดีไหม?” ผมรู้ว่าคุณกำลังคิดอะไร มันแปลกสินะที่รุ่นน้องพูดกูมึงแต่ผมซึ่งเป็นรุ่นพี่ กลับพูดแกเรา ไม่รู้ดี ผมชินทีนี้จะพูดแทนตัวแบบนี้กับไอ้พรอยด์ แล้วเมื่อก่อนนี่คำว่า ‘แก’ ก็เป็นคำหยาบที่สุดในชีวิตของผมด้วย สรุปคือไอ้สวายเป็นคนที่โลกควรจารึกไว้ว่าเสียจนผมต้องหยาบใส่

“สบายดี มึงอะชีวิตที่ยุ่นดีดีปะ”

“ก็... ดีนะ”

“โกหกปะ” ก็คิดไว้แล้วมึงต้องดูออกว่ากูไม่โอเค ผมไม่ได้อยากปิดเรื่องที่เจอเป็นความลับนะครับ ก็อย่างที่บอกว่พรอยด์เป็นคนแรกด้วยซ้ำที่ผมอยากโทรหาตอนที่มีปัญหา แต่ตอนนี้ผมไม่อยากเล่าเพราะเรื่องก็ผ่านมานานแล้ว จะเล่าไปก็ไม่ได้อะไรนอกจากความโกรธ

“ความจริงก็มีเรื่องเกิดขึ้นเยอะ กะจะเล่าให้ฟังแต่แกก็เปลี่ยนเบอร์หนี”

“ไม่ได้เปลี่ยนเบอร์หนีเว้ย แค่เกิดเรื่องนิดหน่อยแต่อย่าไปพูดถึงมันเลย ไม่ใช่เรื่องดีหรอก” รูปประโยคนี้นึกติมึงต้องทำเสียงเศร้าสิ โหงไห่วไหล ไม่สนใจแล้วแคะขี้เล็บแบบนั้นล่ะเฮ้ย

“เธอ... วันนี้ไปกินบุฟเฟต์กันไหม เดี่ยวเลี้ยงเอง” ไหนๆ เราก็เจอเรื่องแย่ๆ มาเหมือนกัน ไปหาอะไรแดกน่าจะเป็นทางออกที่ดี ถือว่าเป็นการเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของผมด้วยใจ เอ๊ะ แต่ปกติคนที่กลับมาต้องเป็นคนเลี้ยงเธออะ

“เย! มึงพูดแล้วนะ” อีกฝ่ายยิ้มกว้างดีใจ กอดแขนผมไว้แน่นเหมือนจะให้เป็นหลักประกันว่าผมเลี้ยงจริงๆ เด็กกว่าเด็กก็มึงนี่แหละ

“อ้อ แล้วไปตอนไหนกันดีอะ ตอนนี่เธอ”

“ตอนนี้ไม่ได้ๆ เพราะอีกห้านาทีกูก็ต้องขึ้นห้องไปเรียนแล้ว กว่าจะเลิกเรียนก็อีกตั้งหนึ่งชั่วโมงโน่น” อ้าวเฮ้ย ยังไม่เลิกเธออะ มึงทำตัวว่างซะจนกูคิดว่าเลิกเรียนแล้ว

“งั้นให้เรารอแกที่นี้ไหม”

“ไม่ต้องๆ มึงไปรอที่ร้านก่อนเลยเดี๋ยวสี่โมงกูตามไป เอาร้าน xxx นะ รู้จักปะที่มันอยู่ข้างๆ bts อะ” ความเกรงใจไม่เคยมีในตัวมึงจริงๆ ร้านที่แม่พูดถึงคือร้านบุฟเฟต์ชื่อดัง ราคาก็แพงหูฉี่ สวรรภาพเลยว่ามีไม่เคยเข้าไปกินสักครั้งเดียว ถึงจะเดินผ่านบ่อยๆ ก็เออะ อารมณ์มันประมาณแบบ ‘แค่เห็นราคากูก็อึ้งแล้วละ...’ แอบได้ยินมาว่าแค่เลยเวลามาหาทีเดียวก็ปรับเท่าราคาหัว มึงกะให้กูกระเป๋าดังค์แพบเลยรีงใจไ้อ้บ้า

“นี่กะให้เราจนเลย?”

“เลี้ยงได้ไหมล่ะ ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร” อีกฝ่ายยิ้มร้าย แกล้งมองผมด้วยสายตาดูถูก ความจริงมันคงอยากพูดเล่นเท่านั้นแหละ... แต่ผมให้จริงนะ เอาเถอะ ถึงจะแพงแต่ก็ไม่ใช้ราคาที่ผมจ่ายไปแล้วหน้าแข็งจะสะเทือนเลี้ยงน้องสักหน่อยก็แล้วกัน

“ได้ เจอกันสี่โมงที่ร้านนั้น”

“...เห้ยเดี๋ย มึงเอาจริงดิ กูพูดเล่นเฉยๆ นะ” ถึงกับอึ้งเลยเธออะ... กูจำได้ว่าตอนอยู่นี้ปกติกูก็เลี้ยงมึงตลอดนะ แล้วทุกครั้งที่มึงก็จะพาเข้าร้านทำนองนี้ประจำ ถูกกว่าไม่กี่สิบบาทเองมั้ง

“ไม่ต้องอะ เราเลี้ยงจริง”

“นอว รวยนี่หว่าไอ้พีรหัส” ปากเรียกกว่าพีแต่การกระทำมันขัดกับคำพูดมาก มีการต๋อยหัวไหล่ผมด้วยนะ เมื่อกี้ก็เอาหัวชนคาง รู้แล้วว่ามึงหัวแข็งไม่ต้องยกหูหรอก “แล้วมึงไปยังไง?”

“เดี๋ยวเราซื้อรถไปเอง”

ตอนอยู่ที่ญี่ปุ่นผมซื้อรถไว้ใช้เองหนึ่งคัน ไม่ได้หรูหรือแพงอะไรหรอก แต่ก็ถือว่าดูดีทีเดียว วัยรุ่นที่นั่นฮิตกัน ความจริงผมซื้อมาก็ไม่ได้ใช้อะไร เพราะไม่ค่อยได้ออกไปไหน แถมส่วนใหญ่ผมก็เลือกที่จะใช้โดยสารชินคันเซ็นมากกว่ารถส่วนตัว (ก็การจราจรแย่งติดบรม) เพราะอย่างนั้นผมก็เลยส่งรถมาที่ไทย หวังให้พีปรางได้ขับบ้างเครื่องจะได้ไม่เป็นหมัน แต่สรุปพีผมก็ไม่ได้ใช้เหมือนกันเพราะมีรถของว่าที่สามีมารับมาส่งตลอด

อ้อ ตอนที่พีปรางรู้ว่าผมซื้อรถเองพีเขาก็ถามใหญ่เลยว่า ‘เอาเงินมาจากไหน’ ‘ซื้อตั้งแต่เมื่อไหร่’ ‘แล้วใช้เงินไปเยอะขนาดนี้ ตอนนี้อยู่ยังมีเงินใช้อยู่อีกรึเปล่า’ ผมก็โกหกไปว่ารัฐบาลซื้อให้ ตอนแรกเขาไม่เชื่อหรอก แต่ผมขอร้องให้พีรันส่งเอกสารปลอมๆ ไปให้ว่ารัฐบาลญี่ปุ่นอยากมอบรางวัลให้ผมที่เป็นเด็กดีดี

เลววะ ใครวะเนี่ย

“มึงขับเอง?”

“อ้อ”

“What? มึงขับได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อก่อนยังไม่ได้อยู่เลย” เมื่อก่อนผมโดยสารรถมันตลอด มันเคยคิดจะสอนผมขับแต่สุดท้ายก็ไปไม่รอดเพราะตอนนั้นผมซี้ตึกใจมาก มากชนิดที่ว่าถ้ามีใครมาบ๊อบแตร์ตอนที่ผมยังไม่ทันตั้งตัว ผมก็จะสะดุ้ง and เอฟเฟกต์ที่ตามมาก็คือการปล่อยพวงมาลัยรถทันที ดีนะที่เป็นรถยนต์ ถ้าเป็นมอเตอร์ไซด์ผมคงรถล้มไปแล้ว

“ก็ตอนไปญี่ปุ่นนั่นแหละ แล้วนี่แกไม่ไปเรียนเหอเห็นนั่งคุยกับเรา มาตั้งนานแล้ว”

“ไปดิ เนี่ยกำลังจะไปละ” กล่าวก่อนจะลุกขึ้นปัดฝุ่น เปิดโทรศัพท์ดูเวลาที่หน้าจอ อ้าว เปลี่ยนโทรศัพท์ใหม่แล้วเหอวะ เมื่อก่อนเห็นใช้แต่แบบ

เก่าๆ เหมือนนก ตอนนี้อิ่มเอี่ยม รุ่งดั่งชะด้วย... ก็เหมือนนกอีกแหละ
“จันทันใจเรียนนะ เจอกันสีโมง”

“เออออ เตรียมตัวเตรียมตั้งศัไว้ให้คืนะพีปราบบับ น้องคนนี้จะเผา
ผลาญเงินมึงให้สิ้นไป” ตะโกนบอกแล้วก็เดินบิดตูดออกไปจากตรงที่ผมนั่ง
อยู่... อยากวิ่งไปเตะจริงๆ

เฮ้อ กลับมาสู่โลกทำงาน

ผมลุกขึ้นเดินต่อไปเพื่อหาแรงบันดาลใจในการเขียนนิยาย จะว่าไป
ไอ้ฟรอยด์ก็น่าสนใจดีนะ เขามันมาเป็นตัวประกอบในเรื่องดีกว่า เรื่องจะได้
มีสีสันขึ้นบ้าง เขาเป็นเพื่อนนางเอกละกัน ทรงผมก็โอป๊าก หน้าตาก็
อินเตอร์ จะมาให้เล่นบทกะโหลกกะลาปลากกระป๋องคงไม่ได้แล้วละ เดี่ยวจะ
ไม่สมเกียรติ

จะว่าไป ผมว่าตอนนี้มันน่าจะดั่งพอสมควรมั้ง หมายถึงดั่งในหมู่
หนุ่มๆ นะ นี่ไม่ได้ด่านะเว้ย ก็ดูหน้าดี สวยยิ่งกว่าผู้หญิงบางคนซะอีก ปาก
นิ๊ด จมูกหนอย ถ้าผมเป็นประเภทไม้ป่าเดียวกันก็คงชอบมันไปแล้ว

“ฮ่าๆ”

ผมมองกลุ่มชายหนุ่มประมาณสิบคนกำลังเตะฟุตบอลแข่งกันอยู่ที่
สนาม พอดูดีๆ มหา'ลัยนี่ก็มีคนหน้าตาดีเยอะอยู่นะ ได้ข่าวว่าเดือนมหา'ลัย
ปีผมนะได้เป็นนายแบบไปถ่ายนิตยสารโน่นนี่ประจำด้วยละ ซื่อ... จำไม่ได้
วะ จำได้แค่ว่าอยู่คณะสถาปัตย์ เขาจริงๆ ผมก็ไม่เคยเห็นหน้าหรอก น้องๆ
มัธยมที่อ่านอยู่รู้ไว้ นะครับว่าความจริงแล้วพวกดาวเดือนอะไรนี้ไม่ค่อยมี
คนจำได้เท่าไหร่ออกเพราะมันไม่ค่อยมีส่วนทำให้เกรดดีขึ้น เอ๊ะ หรือผมไม่
สนใจอยู่คนเดียวก็ไม่รู้สิ

ตื้อตื้อ

P' Prang : รอแป็บนึงนะ ท่านอธิการยังไม่มาเลย

โ๊ะ สารภาพเลยว่าลืมเรื่องนี้ไปแล้ว...

Prab - suek : ครับ ปราบคุยกับฟรอยด์กำลังสนุกเลย พี่ปรางไม่
ต้องรีบก็ได้

write a story of us

เอาไอ้สวดยมาอ้างอย่างนั้นเอง ความจริงคือผมอยากอยู่เพื่อบิวิท์ อารมณีย์ จะให้แต่งงานวันนี้คงไม่ได้แล้วละมั้ง คงได้แค่หาแรงบันดาลใจ ถ้าโชคดีหน่อยก็คงจะได้อิมเมจพระเอกนางเอกดี ๆ สักคน

P' Prang : เจอพรอยด์แล้วเหวอ ดีจัง

Prab - suek : ครับ เจอที่หลังคณะ ตอนแรกเกือบจำไม่ได้แน่ฮ่า ๆ อ๊ะ

ขณะตอบข้อความของพี่สาวอยู่นั้น หางตามผมก็เหลือบไปเห็นร่างสูงของใครบางคนที่กำลังนั่งวาดอะไบบางอย่างอยู่ตรงตึ้นบันไดตึกข้างๆ

มือใหญ่จับดินสอขีดเขียนสร้างเส้นลงบนกระดาษสีขาว สิ่งที่ผมสะดุดไม่ใช่สิ่งที่เขากำลังทำแต่เป็นรูปลักษณะต่างหาก

...ไอนี้แหละพระเอก

เหมือนสมองสั่งการอัตโนมัติ ผมจับดินสอลากตัวอักษรภาษาอังกฤษปุ่นลงบนสมุดบันทึกในมือด้วยความเร็ว จุดทุกรายละเอียดของคนตรงหน้า ทั้งหน้าตา บุคลิก การแต่งตัวและการกระทำ หัวใจของผมเต้นแรงตามไปด้วย ไม่ต้องมโนว่ามันคืออาการรักแรกพบ ผมเป็นแบบนี้เสมอเวลาที่ได้เจอหน้าอิมเมจนิยายตัวเอง

“เฮีย...”

แค่เห็นหน้าไม่กี่วินาทีผมคิดพล็อตเรื่องได้เป็นตุเป็นตะ อยากรู้ใหม่ๆ ถ้าอยากรู้ผมจะบอกให้ฟัง... ถึงคุณไม่บอกแต่ยังไปผมก็จะบอก พระเอกเรื่องใหม่ของผมเป็นคนสองบุคลิก พวกเขาชอบตีหน้าซื่อเป็นคนดีแต่ความจริงไม่ใช่ อืม ร้ายๆ กับนางเอกหน่อยละกัน ส่วนนางเอกก็ร้ายไม่แพ้กัน รับฝีปากกันน้ำลายกระเด็นแน่เรื่องนี้

วูว พี่รัน เดี่ยวพรุ่งนี้จะส่งพล็อตไปให้อ่านเล่นนะ

ผมเอนตัวเอาหัวพิงเสา ยังคงยื่นขีดเขียนต่อไป เขียนไปพลาง มองหน้าอีกฝ่ายไปพลาง ให้ตายสิ มีใบหน้าแบบนี้อยู่บนโลกด้วยเหวอ ทั้งตามคม จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง นอกจากนี้ผิวยังขาวสุขภาพดีทำให้ใบหน้าของเขาเด่นกว่าคนที่เดินผ่านไปผ่านมาทุกคน นี่ศัลยกรรมรีเปลา?

“ไม่หรรอมั้ง มันดูธรรมชาติเกินกว่าจะเป็นพลาสติก” ผมเพิ่มพ้ำกับตัวเองแล้วยืนมองบุคคลดังกล่าว มันยังทำหน้าที่นึงๆ วาดภาพต่อไปเหมือนอยู่คนเดียวบนโลก... สมมติดีเป็นบ้า ดูไม่สนใจอะไรเหมือนตอนที่ผมกำลังแต่งนิยายเลย

Rrrr

ใครโทรมาตอนนี้วะ หรือว่าพีปรางจะเสร็จแล้ว?

ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเพื่อหาโทรศัพท์ ตอนแรกกะว่าจะกดรับทันทีแต่พอเห็นหน้าจอก็ต้องยั้ง เพราะหน้าจอมันมีดสนิทอะไรซึ่งเสียงเตือนหรือสายเข้า อ้าว... ไม่ใช่โทรศัพท์ผมนี่หว่า งั้นของใครวะ

“อืม...”

ของไอ้พระเอกหรือ?

เอาโทรศัพท์ออกมาจับสายขนาดนี้ก็คงเป็นมันแล้วละ บังเอิญวะ ใช้เพลงเดียวกับผมเลย ขนาดเพลงนี้ไม่ค่อยมีคนฟังเท่าไรนะ ยอดวิวในยูทูบมีไม่ถึงแสนด้วยซ้ำมั้ง แล้วแบบ... เนื้อเพลงมันค่อนข้างดาร์ก ดูไม่เข้ากับคาแรคเตอร์หนุ่มดอกไม้ของไอ้เน่เท่าไร คือที่ผมชอบเพราะแนวผมเป็นแบบนี้ไง แต่สำหรับไอ้เน่

คุณว่าความจริงแล้วเขาเป็นคนแบบไหน

ฟรีบ

...อ้าวเฮ้ย มึงจะไปไหน

ผมมองร่างสูงที่ลุกขึ้นมา มือใหญ่ก้มเก็บของตัวเองอย่างรวดเร็ว มืออีกข้างก็ยกทำหน้าที่จับเครื่องมือสื่อสารไว้อย่างนั้น ดูเหมือนว่ามันกำลังจะไปแล้วนะครับ คนที่โทรมาต้องเรียกมันไปทำอะไรสักอย่างแหละ อยู่ตรงนี้ผมไม่ได้ยินบทสนทนาอะไรเลยนอกจากเสียงเรียกเข้าเมื่อไหร่ที่เท่าที่อ่านปากก็ได้ประมาณว่า ‘เดี๋ยวไปๆ เก็บของแป๊บหนึ่ง’

เอ๊ะ เดียวดิวะ กูจะแต่งนิยายยังงี้ละทีนี่!

“ฮะ” ผมร้องเบาๆ เมื่อเห็นว่าบุคคลที่กำลังพูดถึงได้วิ่งหายไปแล้ว มีใครตายหรือไอ้หนุ่ม รีบไปไหนวะ วิ่งไปไว้อีกกว่าจะทิงป่าจากอาร์ตकिनม้า

กระทืบใจอีก

กลับมาก่อนดีไอ้พระเอก!!!

พระเอกในนิยาย . . . คือคุณชายในซีรีส์จริง

ตอนที่

2

[ปรามศึก]

“เฮ้อ ช่างเหอะ” ผมถอนหายใจออกมาเบาๆ หลังจากคิดอะไรไม่ได้... ผมไม่น่าถูกใจบุคคลิกไอ้คนเมื่อกี้เลย เพราะดูยังไงเราก็ไม่น่าจะได้เจอกันบ่อยๆ อยู่แล้ว พอไม่ได้เจอกันผมก็แตงนินายไม่ออก พอแตงไม่ออก ต้นฉบับนินายก็ไม่มีวันเสร็จแน่นอน จะให้ไปหาเรื่องเขาเหมือนที่ทำกับไอ้ก๊วยแถวอพาร์ทเมนต์ก็ได้อีก

กรรม

ผมตัดสินใจเก็บสมุดบันทึกก่อนจะก้าวเท้าเดินไปตามอารมณ์ ไปรอพวกพี่ตราฟี่ที่รถตึกว่า อยู่ที่นี่ต่อไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ฮู้เอาเวลาไปนอนกลิ้งมโนพล็อตนินายต่อน่าจะเป็นเรื่องที่ควรทำที่สุด

อะไรนะ ถามว่าทำไมผมต้องรีบต่างๆ ที่เดดไลน์ตั้งเกือบปีหรือ?

ก็ผมเป็นนักศึกษา แล้วตอมนี่มหา'ลัย

ก็เปิดเรียนแล้ว จะให้ทำอะไรที่ไม่ใช่การศึกษาลดเวลาก็คงไม่ได้ คนเรามันต้องแบ่งเวลาให้ถูก ไม่อย่างนั้นเกรดผมคงไม่ดีแน่ๆ (ถึงจะเก่งก็เถอะ อธิ) เพราะอย่างนั้นผมถึงได้อยากปิดต้นฉบับก่อนที่เรียนกับเรื่องงาน จะมาปนกันจนกลายเป็นงานข้าง อย่าลืมนะสิว่าผมต้องเผื่อเวลา ใ้อที่ต่างๆ ไปเมื่อไหร่จะมีไทยบ้างญี่ปุ่นบ้างนะครับ ต้องไปแปลประโยคไทยเป็นญี่ปุ่นอีกเนีย แปลจากกุเกิลก็เชื่อว่าก็ดี ความหมายนี่เปลี่ยนไปเป็นคนละเรื่องเลย

Rrrr

‘พี่ปราง’

“ครับ” ผมกดรับสาย มือข้างหนึ่งก็เด็ดดอกหญ้าข้างทางขึ้นมาเล่นเพลินๆ ฉิบหาย... นี่อารมณ์แต่งนิยายหรือลมตด ทำไมมาไวไปไวแบบนี้ ถ้าคุณกำลังอารมณ์เสียที่นักเขียนไม่มาอัพนิยายสักที ผมอยากให้คุณใจเย็น แล้วก็อยากให้คุณรู้ว่าการเขียนเรื่องเรื่องหนึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่าย มันต้องมีพิลดิง และที่ต้องมีมากกว่านั้นคือเวลา

เฮ้อ แต่ตอนนี้ผมมีเวลาแต่ไม่มีพิล

(ปราบ อธิการบดีเพิ่งมาเมื่อก็เอง ปราบรอแป็บนึงนะ ถ้าหิวก็ไปเดินหาอะไรทานก่อนก็ได้) ท่านอธิการงานยุ่งมากเลยเหวอะ ปกติเห็นเดินเล่นอยู่แถวๆ หน้าคณะเหมือนไม่มีงานทำตลอด บางวันก็นั่งเล่นกับหมา ปีนต้นไม้ไปคุยกับแมว เล่นกับกิ้งก่าก็มี เขาเป็นคนอารมณ์ดีครับ ถึงจะพูดไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไรก็เถอะ เซนเซย์ชอบเมาท์ให้ฟังว่าเขาโดนเมียที่เป็นนักมวยอัดบ่อยๆ

“อ้อ พี่ปรางเย็นนี้ปราบจะไปกินบุฟเฟต์กับพรอยด์นะครับ”

(อืมๆ ไปเถอะจ้ะ ให้พรอยด์พาไปเปิดหูเปิดตาดูความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองบ้างก็ดี ปราบจะได้เห็นโลกบ้าง ฮ่าๆ) อยากรจะตอบกลับไปว่าน้องพีเห็นมาหมดแล้วว่าโลกมันเป็นอย่างนี้

“พูดเหมือนปราบเป็นกบในกะลา”

(ก็ไม่จริงไรเงาะ โถ่ ไปอยู่ต่างแดนมาตั้งไกลแต่ไม่ได้อะไรเลย พี่คิด

ว่าน้องชายที่จะเปลี่ยนเป็นคนละคนซะอีก สงสัยมีแค่ผมละมั้งที่เปลี่ยน ได้
หงอกคุงเฮีย // ไม่เปลี่ยนก็ดีแล้วนี่ปราง ไปลั่นน้อง ฮ่าๆ) ผมเปลี่ยนไป
มากกว่าที่ที่คิด แต่พี่รู้แค่ที่ผมอยากให้อูก็พอแล้วละ

เราคุยกันอีกนิดหน่อยฝายนั่นก็วางสายไป

ฟู้ววว

ลมเย็นชะมัด แถมมีกลิ่นหอมๆ จากใบหญ้าลอยติดมาด้วย ผมชอบ
กลิ่นพวกนี้ชะมัด แต่ที่ชอบมากกว่านี่คือการที่ได้เห็นใบไม้ตกลงมาจากต้น
ของมัน เวลามองแล้วเพลินตาดี ยิ่งใบไหนลอยอย่างไม่มีจุดหมายผมก็ยิ่ง
ชอบ

อิม...

ผมเลือกที่จะเดินตามใบสีเหลืองอ่อนของต้นราชพฤกษ์ไปอย่างไม่มี
จุดหมาย แม่เคยบอกว่าถ้าลองเดินตามใบไม้ไปเราอาจจะพบกับสิ่งที่ตาม
หากก็ได้ นั้นขอให้ผมเจอกับอิมเมจนางเอกสักคนก็แล้วกัน ขอนคนที่ได้เจอกัน
บ่อยๆ ไม่พูดมาก เออ ขอแบบไม่หลงตัวเองแล้วก็ไม่ค่อยสนใจรอบข้างด้วย
นะ เวลาที่ผมมองบ่อยๆ เธอจะได้ไม่คิดไปเองว่าผมบึ้ง

ฟู้ววว

อะๆ พัดไปเลยไอ้ลม เตี่ยวูกูเดินตามเอง

ไม่รู้ที่ผมเดินตามใบไม้นั้นมานานแค่ไหน รู้สึกได้แค่ว่าทิวทัศน์ที่
ทางตาเปลี่ยนไปเรื่อยๆ สถานที่ที่ไปไม่มีที่ไหนที่ผมคุ้นเคยเลย (ความจริง
ผมก็ไม่คุ้นสักที่แหละ) แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังไม่เงยหน้าขึ้นมามองเพราะ
กำลังใจจดใจจ่ออยู่กับการเดินตามใบไม้สีเหลืองตรงหน้า

ไอ้ลมเฮีย จะให้ใบไม้ปลิวไปถึงโคราชเลยรึกัน ถึงงูจะบอกว่าชอบ
ก็เถอะ แต่บางทีก็ซี้เกียจเดิน เข้าใจความรู้สึกปะะ นี่เดินตามมานานแล้วนะ
ยังไม่หยุดสักที ด้วยความสัตย์จริง... งูจะเลิกตามมั้งแล้วนะถ้ายังไม่หยุด
พัด ที่เดินตามมานี้ก็ไม่ว่าจะเจออะไรก็เปล่า ผลอๆ หลงอีก เป็นเรื่องเลยกู
ก็

เฮ้า บอกให้หยุดก็หยุด แบบนี้ก็ได้เหอวะ

ผมไม่รู้จะฆ่าหรือเปลวใจก่อนดีที่เห็นว่าสิ่งที่ตัวเองตามมา นานจน
ได้หยุดอยู่ที่บันไดปูนตรงหน้าแล้ว... ก็ควรดีใจแหละที่มันหยุดแล้ว แล้วก็
ควรเปลวใจด้วยที่เงยหน้าไปมองแล้วรู้ว่าที่นั่นคือที่ไหน เมื่อกี้เจอหนุ่ม
ถาปัดย์ ตอนนี้อยู่ตรงตึกคณะเลย ถึงว่าล่ทำไมกลืนหนังสือถึงได้หาย
ไป กลายเป็นกลิ่นสีแทน

แล้วนี่จะไม่พันคณะนี้จริงๆ เหรอวะ

พวกนี้งานยุ่งไม่มีเวลามาให้มึงนั่งมองเพื่อปั้นนิยายหกรอกปราบ ไป
หาสาวคณะมนุษย์ดีกว่า เอาปีเดียวกัน เซกชันเดียวกันได้ยิ่งดี เออ ถ้าเป็น
รวมเมทได้ก็จะได้มาก ซะเมื่อไหร่... จะเป็นอย่างนั้นได้ยังไง มีหอทที่ไหนเขา
ยอมให้ชายหญิงที่ไม่ได้เป็นอะไรกันมานอนห้องกันล่ะ

“เฮ้อ”

ผมบัดฐ์ดับบนหัวลงอย่างเหนื่อยใจ เคยกำลังจะได้อะไรที่ยิ่งใหญ่แล้ว
มันก็หายวับไปกับตาไหม เช่น การเจออิมเมจพระเอกที่ถูกใจ กำลังคิดเนื้อ
เรื่องออกแล้วแต่เจ้าตัวตันเดินหายไปนั่นแหละ โคตรเพล พอดอารมณ์ไม่
ดีแล้วก็พาลให้ไม่อยากทำอะไรไปด้วย ถ้าคุณมาเห็นท่าเดินผมตอนนี้คุณ
จะดูออกเลยว่าผมไม่ค่อยมีกะจิตกะใจทำอะไร ขานี้ลากพื้นเสียงดังพี๊ดๆ
ตลอดแนว

รู้ตัวบ้างไหมว่ามึงทำอะไรลงไป ไอ้พระเอก

นี่ต้องมาเซ็งต่ออีกนะที่เดินตามไปไม่มาตั้งนานแต่สุดท้ายก็จบที่
คณะนี้ คุณดูรอบๆ ดี ไม่เห็นมีผู้หญิงสักคน ผมเห็นแต่ชายฉกรรจ์จำนวน
มหาศาลที่กำลังนอนตายอยู่บริเวณพื้น รอบตัวพวกเขาเต็มไปด้วยกระดาษ
เซ็งและเศษไม้ ในมือมีกรรไกรและคัทเตอร์ถือค้างไว้

พระเจ้า ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวอะไรอย่างนี้... บอกผมที่ว่าคนพวกนี้
มาเรียนไม่ได้มาทำสงคราม แล้วที่ทำอยู่ก็คืองาน ไม่ใช่การรบกับพม่า
รามัญ ผมว่าความจริงในนี้อาจจะมีผู้หญิงจริงๆ ก็ได้ แต่ด้วยความที่เศษ
กระดาษและเศษขยะมันกองทั่ว บ้างก็ทับหัวคนนั้น ทับอกคนนี้ ทำให้ผม
มองไม่ออก

รีบไปจากที่นี่ดีกว่าวะ รู้สึกอึดอัดที่ผิดทางยังไงไม่รู้

“เฮ้ ไอ้ผมจวะ หน้าตาโนบิตะคุงตรงนั้นนะ!”

ก่อนที่ผมจะได้ก้าวขากลับไปทางเดิม ก็มีเสียงเข้มจากมุมหนึ่งของตึกดังชัดขึ้นซะก่อน การกระทำนั้นส่งผลให้บุคคลที่นอนๆ อยู่สะดุ้งตามกัน เป็นเป็อ เสียงไครวะ แล้ว... ไอ้โนบิตะคุงที่ว่านะ หมายถึงกูหรอ?

“ยัง ยัง ยังทำหน้าเอ๋ออีก”

น่านิ... (なに = อะไรวะ)

“ผม?” ผมชี้นิ้วมาที่ตัวเอง ตามองหน้าคู่สนทนาที่หน้าตาจ๋าว่าดิบหนวดเพิ่ม เครากับเส้นผมยาวรกรุงรัง ดูสกปรกซะจนน่าขนลุก มีเห็บรีเป่ล่าวะ อาน้ำครั่งสุดท้ายเมื่อไหร่ กูว่าการไว้หนวดไว้เคราขนาดนี้ก็น่าเกลียดพอแล้ววะ มึงยังจะถักเปียพจมานทั้งสองข้างเพื่ออัปเดตกิ๊ริความจั๊ญไรอีกหรอ นี่ตีนะ... ดีที่มึงไม่เอาโบว์มาผูกเพื่อเพิ่มความอุบาทว์

“เออ มึงนั่นแหละ มาช่วยพวกกูยกของหน่อยดี”

“...” คือกูไม่อยากช่วย กูกำลังอารมณ์เสีย กูกำลังมองต่างหูลูกตุ้มประดับวันคริสต์มาสของมึงด้วย พระเจ้า มหา'ลัยนี้มีแต่คนบ้าๆ ก่อนจะมาถึงที่นี่ผมก็เพิ่งเห็นคนพยายามเอาลิ้นยัดจุมูกตัวเอง ตอนนี่ต้องมาเจอสิ่งแปลกประหลาดแบบนี้อีก วันนั้นมันวันอะไร?

เป็ก

“ไอ้บ้า มึงไปใช้เขาแบบนั้นได้ไง รู้จักก็ไม่รู้จัก แถมดูท่าทางเขาจะไม่ใช่เด็กคณะเราอีก” เสียงด่ามาพร้อมกับเสียงเขกหัว (เขกไอ้สกปรกนะ) คนทำคือชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาเข้ม ไว้หนวดนิดหน่อย ทำผมทรงปอมปาดัวร์ ข้างหลังเขามีกลุ่มผู้ชายอีกสองคน ซึ่งผมไม่ได้สนใจมองเท่าไร แค่มองก็รู้แล้วว่าเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกัน

“คณะไหนกูก็ไม่สนอะ มันเดินเข้ามาในเขตคณะเรา เราก็ต้องใช้มันได้ดี ถือว่าเป็นค่าผ่านทางไง จะมาเดินผ่านไปผ่านมาเฉยๆ มันไม่ได้ ตึกเรียนสถาปัตย์นะเว้ยไม่ใช่จตุจักร” คนพูดไหวไหล่ไม่สนใจก่อนจะหมุนเปียตัวเองเล่น ขอพูดคำหนึ่งได้ไหม กูเกลียด...

“ใช้หาพุดจากทุเรศ ทำแบบนี้มันเสียมารยาท มึงกับเขาไม่รู้จักกัน มึงจะไปบังคับให้เขาช่วยได้ไง อีกอย่างมหา'ลัยก็เป็นทีสาธารณะ ใครจะเดินไปไหนมาไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละ” ไอ้ผมทรงปอมปาดัวร์เมื่อก็เดินเข้าไปเตะขาไอ้สกปรก คือผมต้องยืนอยู่ท่ามกลางการทะเลาะกันของคนแปลกหน้าอีกนานไหม แต่ผมทนกระทบลูกตุ้มประดับ แสงส่องเข้าตาผมแทบมากครับ บอกเลย...

“ทำไมล่ะ ก็พุดความจริง... เข้าไฉโนบิตะ! ยังจะยืนเซ่ออีก มาช่วยถูกยของดิวะ มึงแหกตาดูว่าพวกกูมีกี่คน แค่อีคนมันจะไปยกตุ้มหนักๆ ไหวไฉนยังงี้” เจ้าของต่างหูลูกตุ้มประดับเท้าสะเอว ซึ่ไปที่ตู้เอกสารขนาดใหญ่ วันนี้ผมทำความดีเยอะเลยนะ ไฉ่มาตั้งแต่ช่วยนกจนถึงช่วยคนอื่นยกของ ถึงทั้งหมดนั้นจะโดนสั่งก็เถอะ

“กูบอกว่าเสียมา...”

“ไม่เป็นไรครับ ผมช่วยได้” ผมแสวงยิ้มเป็นมิตรให้ทั้งหมด ถึงไม่ยอมช่วยแต่ก็จริงอย่างที่มันพูด ไฉ่ดูนั่นน่าจะหนักเอาการ ถือว่าทำบุญละกัน ชีวิตจะได้ดีๆ

“จะดีเหรอก ตุ้มหนักนะนาย”

“ไม่เป็นไรครับ ฮ่าๆ” ถ้าไอ้ผมทรงปอมปาดัวร์นี่แบ่งนิสัยดีๆ ให้เพื่อนมันบ้างก็คงดี ขนาดใช้ผมอยู่ ไอ้สกปรกมันยังไม่สำนึกในบุญคุณเลย นั่นๆ แคะซึ่หูไม่รู้ไม่ชี้แล้ว แฮ่อ

“เออดี พุดรู้เรื่องกูชอบ” กูยอมช่วยมึงแค่ครั้งนี้เท่านั้นนะ

“ไอ้เซี่ยแซงค์ มึงนี่ไร้มารยาทจริงๆ”

เดียว

คุณได้ยินอย่างที่ผมได้ยินไหม เมื่อกี้ผมหูฟาดหรือว่าผมได้ยินจริงๆ... ไอ้เปียพจมานชื่อว้าแซงค์เหรอก ชื่อมึงอินเตอร์ไม่เหมาะกับตัวเองอย่างแรง สารรูปมึงทรยศชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ฉิบหาย ผมสงสารนะเวลาเจอคนประเภทนี้ คุณก็ดูๆ ไว้ในะครับ เวลาจะตั้งชื่อลูกก็คิดเผื่ออนาคตตนิดหนึ่ง ผมเข้าใจว่าเกิดมาเด็กๆ ก็หน้าตาน่ารักหมดแต่คุณก็รู้ว่าพอโตมาแล้วหน้ามัน

ก็ต้องกลายเป็นผู้ทุกคน จะตั้งชื่อลูกว่าอะไรก็คาดคะเนให้ดีล่ะว่าหน้าตาลูก จะเหมาะกับชื่อใหม่ เหนอะ?

“เรื่องของคุณ่าไอ้เกื้อ ธิบๆ ยกไอ้ตู้นี้ขึ้นไปสักทีเถอะ เราจะได้รีบไป แดกข้าวกัน ภูหิวจะตายละ ข้าวเที่ยงก็ไม่ได้แดก ข้าวเย็นยังได้แดกข้าวอีก ช่วย!” ผมทรงปอมปาดัวร์คุ้งชื่อว่าเกื้อหรือ เขาจริงปะ พวกมันควรจะเปลี่ยนชื่อกัน

“บนเป็นหมีกินฝั่งเลยนะมึง”

เสียงทุ้มดังชัดบทสนทนา เจ้าของเสียงคือเพื่อนอีกคนหนึ่งของ ไอ้แซงค์ (กระดากปากฉิบหาย) เขาเป็นหนุ่มตาดี หน้าตาดีใช้ได้ ความจริง ไอ้เกื้อก็หน้าตาดี มีแค่ไอ้สกปรกนี่แหละที่ดูทุเรศ นี่ยังเหลือเพื่อนอีกคนใน ธิบะ ผมยังไม่เห็นหน้าเลย ตัวไอ้เกื้อกับไอ้แซงค์บังจนผมมองไม่เห็น ตัว ไอ้เพื่อนคนสุดท้ายไม่ได้เตี้ยหรือกรับ แต่ผมนี่แหละที่อยู่ต่ำกว่าความสูง ของไอ้สามตัวข้างหน้า

ผมว่าผมสูงแล้วนะ แต่ไอ้พวกนี้สูงกว่าผมอีก ให้ฟิลเหมือนกับว่า กำลังยืนมองกำแพงของสถานกักกันอยู่เลยให้ตายสิ ภูจู้ด้อยไปเลย

“เจียบไปเลยไอ้เนค... มึงจะดำอีกคนใหม่ดอส ภูจะได้ห้ามไว้เลย”

ไอ้ที่ชื่อเนค แล้วอีกคนชื่อดอสหรือ ชื่อแปลกดีแฮะ

“ไม่อะ ฮ่าๆ” คนบ้าอะไรวะ แค่ฟังจากเสียงยังรู้ว่าหล่อ เสียงนุ่ม ชะมัด

เออช่างเสียงเถอะ ธิบๆ ช่วยพวกมันแล้วรีบไปจากที่นี่ดีกว่า ไม่รู้ว่า ตอนนี้อยู่ที่ปราสาทที่ตราฟทำรูระเสร์จรียัง ผมอยากกลับบ้านไปอาบน้ำนอน รอลงเวลากินบุฟเฟต์กับไอ้ฟรอยด์จะแยละ รู้สึกชีวิตจะวุ่นวายเหลือเกิน

“ให้ยกตู้ไปไว้ที่ไหนนะครับ” ผมยกมือขึ้น แกล้งเอียงหน้าถามแบบ พวกใส่ชื่อเป็นการตบตบ ธิบให้พวกมันมาทำให้เรื่องจบๆ ไป ถ้าใครคนหนึ่ง กล้ามาขอให้ใครบางคนที่ไม่รู้จักช่วยยกของ สถานที่กำลังจะไปก็ไม่น่าไกล มากเนอะ ถึงไอ้สกปรกมันจะดูไร้มารยาท ไร้ความเกรงใจก็เถอะ แต่ก็ไม่ น่า...

“ชั้นหก”

...ไอ้เวร มึงไร้ความเกรงใจกว่าที่กูคิดไว้อีก

“ไม่ต้องกลัวว่าจะเหนื่อยง่าย ตึกกูมีลิฟต์” อ๊ะ เห็นไหมว่าคนไทยมีความเกรงใจทุกคน จากนั้นขึ้นไปชั้นหกก็แป๊บเดียวเท่านั้นแหละ แบบนี้สบายเลย ผมได้ออกแรงแค่ตอนที่ยกเข้าก็บ๊ยกออกเท่านั้น... ก็อยากจะพูดอย่างนั้น ถ้าหลังจากประโยคของไอ้สกปรกไม่มีคำพูดของหนุ่มตาดีขัดความสุขของผมแบบนี้

“มีจริง แต่มึงไม่บอกเขาไปละว่าลิฟต์เพิ่งเสียเมื่อเช้า...”

เวร กูบอกปัดไปว่ามีธุระด่วนได้ไหม ชั้นหกนี่ไม่ใช่เล่นๆ เกิดมากไม่เคยยกของหนักขึ้นตึกชั้นสูงขนาดนี้มาก่อน อย่างมากก็แค่ชั้นสาม ซึ่งเท่านั้นก็คิดว่าเหนื่อยบรรลัยแล้ว... ถ้าเป็นชั้นหกขากูไม่ลากขึ้นไปเลยเหรอก

“ไหวไหมครับ เดี่ยวพวกผมไปเองก็ได้นะ นายไม่ต้องมาช่วยเหรอก” เกือบบอกผมด้วยใบหน้าเกรงใจที่สุด ผมยังยืนยันคำเดิมว่าถ้าไอ้เน่แบ่งนิสัยไปให้เพื่อนมันบ้างก็คงจะดี

“เออนั้นดิ ไม่ต้องไปสนใจคำพูดไอ้แซงค์เหรอก แม่งเป็นแบบนี้มานานละ มึงไปเถอะพวกกูยกได้ แค่นี้จ๊บบๆ” เนคเสริม สรุปลแล้วทั้งกลุ่มดีหมด ยกเว้นไอ้แซงค์คนเดียว

“เฮ้อ อะไรของพวกมึงวะ ตอนแรกบอกให้กูไปหาคนมาช่วยแต่พอกูหาคนมาช่วยได้ก็โล่งมันไปเฉยเลย”

“กูให้ไปหาคนช่วยก็จริงไอ้แซงค์ แต่นั่นกูหมายถึงเพื่อนๆ นื่องๆ ในคณะเราเว้ย หรืออย่างน้อยก็คนรู้จักอะไอ้ควายเอ๊ย” ไอ้เนคตบหัวเพื่อนตัวเองขาดใหญ่ จะเป็นไรไหมถ้าผมอยากฝากมันตบอีกสักดอกสองดอก ฝากตึงต่างหูมันให้ขาดด้วยจะดีมาก เห็นแล้ววะระคายเคืองตา เสียงกรุงกิ้งเกะกะหู พูด่าง่ายๆ คือไม่มีอะไรเข้าตากลูกอย่าง

“ไม่เป็นไรครับ ผมไหว” เป็นอีกครั้งที่ผมแสร้งยิ้มเป็นมิตรออกไปให้คู่สนทนา เชื่อว่าคำพูดที่ออกมาจากปากผมนั่นคือความในใจจริงๆ... ถ้าจะแสร้งทำเป็นคนดี มันก็ต้องทำให้สุด จะหยุดแค่กลางคันไม่ได้

“เฮ้ย ใจดีจังวะ”

“เขากลัวไอ้แซงศรีเปเล่” นี่เรียกกระซิบกัน?

“เปเล่ครับ” ลองมองทะเลเข้ามาในใจกุสิ แล้วมึงจะรู้ว่าภายนอกกับภายในกูไม่เหมือนกันเลยสักนิดเดียว ผมเคยบอกว่าจะไม่ยุ่งกับใครก็จริง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าต้องอยู่คนเดียว ไม่สนใจเพื่อนร่วมโลกนานๆ ที่ช่วยคนอื่นให้ภาพลักษณ์ตัวเองดูเป็นคนดีบ้างก็ไม่เลวเหมือนกัน เผื่อจะทำให้ผมอยู่ในสังคมใหม่่ง่ายเข้าไปอีก

“อยากช่วยจริงๆ รีเปเล่ ไม่ใช่ว่าโกหกนะ ฮ่าๆ”

เสียงข่มขู่ทำให้ผมชะงัก หันไปมองคนพูดทันที คล้ายกับประโยคธรรมดาๆ แต่ถ้าลองพิจารณาดูดีๆ และแปลความหมายแล้ว มันเหมือนกับคนพูดกำลังจะบอกว่า ‘ถ้ามึงไม่ช่วยกับออกตรงๆ ไม่ต้องเสแสร้ง’ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือมองออกหรือว่าผมคิดอะไรอยู่

ใครวะ...

ไม่ใช่เสียงไอ้สามหน่อหน้านี้แน่นอนเพราะมันไม่ได้ขยับปากเลย ทิวบริเวณก็มีแค่เรายืนคุยกันอยู่แค่นี้ ถ้าไม่ใช่ผม ไม่ใช่พวกมัน งั้นก็เหลือแค่คนเดียว

ก็

ด้วยความอยากรู้ผมจึงหันไปมองบุคคลที่คิดว่าน่าจะเป็นคนพูด ซ้ำๆ วินาทีที่ดวงตาสบเข้ากับดวงตาคมคู่สวย เหมือนกับว่าโลกทั้งใบหยุดหมุนไปชั่วขณะ... นี่ไม่ใช่อาการรักแรกพบเหมือนในนิยายดาวหวาน แต่นี่คืออาการอึ้งต่างหาก ให้ทายว่าเขาคนนี่คือใคร

ให้ตายสิ เดินตามไปไม่มามันทำให้เราพบกับสิ่งที่ตามหาจริงๆ ด้วย เพิ่งแยกกันเมื่อไม่นานมานี้เอง ไม่คิดเลยนะว่าเราจะเจอกันเร็วแบบนี้

ไอ้พระเอก

“ว่ายังไงครับ ฮ่า” ร่างสูงเอ่ยถามอีกครั้งด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม... เคยได้ยินไหมว่าพวกเดียวกันยอมเห็นพวกเดียวกัน ถ้าให้เดาจากเซ็นส์ และบรรยากาศไม่ค่อยเป็นมิตรที่แผ่ออกมาบางเบา ไอ้นี้ต้องนิสัยไม่ต่างจากผม

แน่ๆ

เวรกรรม ครั้งที่แล้วก็ ครั้งนี้ก็หมาป่าในคราบแกะน้อย ผมไม่รู้เลยว่าแบบไหนแยกว่ากัน เอะๆ

“อยากช่วยจริงๆ สิครับ” ในเมื่อเขายืมมา ผมก็ยืมตอบไปด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตรไม่แพ้กัน นี่เป็นสงครามประสาทของพวกตีสองหน้าเหวอ แข่งกันว่าใครโกหกเก่งกว่ากันงั้นสิ หึ

“...ฉันขอบคุณมากนะคะ ใจดีจังเลย” มิ่งไม่ได้คิดอย่างที่พูดออกมาซะใหม่ล่ะกูรู เพราะกูก็ทำแบบเดียวกัน

“ไม่หรรอครับ ฮ่าๆ”

“เลิกพูดคงพูดครบกันเถอะกูจะอ้วก รีบมายกตู้เร็วๆ ไข้พวกแรงงาน” เสียงของไข้สกรปรกเป็นเหมือนระฆังที่ตีตอนจบยกของนักมวย ผมกับคู่สนทนาตัวสูงยังคงมองหน้ากันด้วยรอยยิ้ม นี่คนแรกเลยนะที่นิสัยจริงๆ กับนิสัยที่ผมคิดไว้ในนิยายตรงกัน (ปกติเจอแต่คาแรคเตอร์ตรงกันหรือไม่ก็ภาพลักษณ์ตรงกัน)

ดีละ... นี่อาจจะทำให้ผมแต่งนิยายได้ราบรื่นมากขึ้นก็ได้

คุยกันไม่นานนักเราทั้งห้าก็เข้าไปยกตู้เหล็กขนาดใหญ่ เราแบ่งถือกันคนละมุมครับ ผมถือบนซ้าย ไข้ถือบนขวา ไข้เนคกลางขวา ไข้ดอกลางซ้าย ส่วนไข้แซงค์ยกตรงกลาง เท่ากับว่าผมเผชิญหน้ากับไข้พระเอกตรงๆ ให้ตายสิ ไม่ว่าจะมันจะนำมันให้ขนาดไหนแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันทำให้ผมมีอารมณ์แต่งนิยายต่อ มีเยอะด้วย

“เดินระวังๆ นะมิ่ง ไข้ตู้ี่ราคาแพงกว่าที่มิ่งคิดไว้เยอะ”

“ครับ” ถึงมันตกขึ้นมาจริงๆ กูก็มีปัญญาซื้อใช้ครับ พวกคุณอาจไม่รู้ ว่ารายได้จากการขายความมโนทางปัญญาของผมนั้นเยอะกว่าที่ใครหลายคนคิด ตอนอยู่ที่ญี่ปุ่นว่าเยอะแล้วนะ พอแลกกลับมาเป็นเงินบาทนี่เยอะกว่านั้นอีก เยอะจน... ผมไม่รู้จะเอาไปทำอะไร คืองานผมมันดังพอสมควรด้วยแหละก็เลยตีพิมพ์หลายรอบ ประกอบกับผมเขียนหลายเรื่อง รายได้มันก็เลยเยอะตามไปด้วย

“ทำไมพูดเพราะจัง มึงเรียนที่ไหนเนียไอ้แว่น” นุ่มตาตีถาม

“เออ ยังไม่ได้ถามเลย นายชื่ออะไรอะ?”

“ชื่อปราบ เรียนที่นั่นแหละครับ”

“ทำไมไม่เคยเห็นหน้าวะ มึงอยู่ปีไหน?” ไอ้สกปรกถามบ้างขณะเดินขึ้นบันไดไปที่ละชั้นอย่างระมัดระวัง มันต้องระวังแล้วนะ ผมต้องระวังมากกว่าอีกเพราะต้องเดินถอยหลัง โ๊ะะ นั่นเปลือกกกล้วยเหรือ นี่ถ้ากูเหยียบขึ้นมาสิ่่นอะ... ลื่นแล้วก็ไหลไปพร้อมกันเลยห้าคน นอกจากตู้แตกแล้วคนก็อาจจะเกิดการตายหมู่ด้วย เหอะๆ

“ปีสองครับ ไม่แปลกหรอกที่จะไม่เห็นหน้า ผมเพิ่งกลับมาทำเรื่องเรียนต่อวันนี้เอง”

“แสดงว่าดรอปปไปเหรือ?”

“ไม่เชิงดรอปปเหรือ ไปเรียนต่อมาครับ” ตอบพร้อมกับเดินขึ้นไปทีละชั้นอย่างระมัดระวัง ฆาของผมเกร็งจนปวดไปหมด นี่ตู้หรือต้มเบล หนักเกินไปแล้วมั้ง

“หือ ต่างประเทศสินะ ถึงว่าละผมชาวเซียว”

“ฮ่าๆ” เกี้ยวไหมวะ ความจริงมหา’ลัยที่นี้ให้ยอมผมได้นะครับแต่ก็ไม่เห็นว่าใครจะยอมสักคน มีแค่ผมนี่แหละที่หัวชาวโพลนโดนตากรมการถึงอย่างนั้นผมก็ไม่คิดจะยอมกลับอยุธยาดี ก็ผมชอบอะ ย่อมสินี้แล้วรู้สึกกล้าแสดงออก อีกอย่างมันก็เข้ากับหน้าผมมาก ช่างทำผมยังบอกเลยว่าผมยอมสินี้แล้วดูดีกว่าตอนผมสีดำด้านเท่า... ก็เวอร์ไปนั่นแหละ

“ดูชั๊อายแต่ดันกล้ายอมผมสีสว่าง ดูซัดกันจังเลยนะครับ”

มึงก็ซัดกูจังเลย...

ประโยคเมื่อกี้ของไอ้ดออสตีความได้ประมาณว่า ‘ความจริงมึงไม่ได้เนิร์ดอย่างที่เห็นละสิ’ ดูท่าทางจะเป็นคนไม่ดีกว่าที่ผมนึกไว้เยอะเลยนะไอ้พระเอกคนนี้ สงสัยต้องมีเรื่องตบตีกับมันเพื่อบันตันฉบับต่อแน่เลยวะ เหมือนไอ้พระเอกนักเลงคนก่อนที่ผมเล่าให้ฟังไง ไอ้อ

“เหรือครับ ก็ชอบนี่นา อีกอย่างพอยอมแล้วอาจารย์ก็ไม่ได้ว่าอะไร

ด้วย” ที่ตอบไปหมายความว่า ‘เรื่องของคุณไอ้สัส อย่ามาเสือก’ ดูท่ามันจะ
เข้าใจเพราะหลังจากที่ได้ยิน มันก็ใช้จังหวะที่คนอื่นหันไปมองพื้น เบะปาก
ให้ผมเห็นคนเดียว แหม ความสามารถเยอะจริงๆ นอกจากจะไวแล้ว ความ
สามารถด้านการทำหน้ากวนตีนก็เป็นอีกหนึ่งด้วย

“มึงเรียนคณะอะไรวะ รัศมีคนดีจับฉิบหาย สังคมสงเคราะห์เธอ?”

“คณะอะไรวะไอ้เนค ทำไมกูไม่เคยได้ยินชื่อ” ผมไม่ได้ตอบนะครับ
ไอ้แซงค์มันถามเพื่อนมัน... พ่อมึงอะ อยู่มอนี้มาก็ปีแล้ว ทำไมไม่รู้จักคณะนี้

“ก็ปกติมึงเรียกแต่คณะนางฟ้า ไม่เคยเรียกชื่อจริงสักครั้ง จะไปจำได้
ไง”

“อ้าวเธอ... แล้วตกลงมึงเรียนคณะนี้จริงปะ?”

“เปล่าครับ ผมเรียนมนุษยัญปุ๊น”

“คณะข้างๆ เองนี่ว่า ว่างๆ จะไปใช้งานใหม่ นะไอ้โนบิตะ” ไม่ต้อง
มาหาถูกรอก กูไม่ต้องอับมึง หรือถ้ามาจริงๆ มึงก็คงไม่เจอเพราะปกติกูจะ
สูมหัวกับไอ้ฟรอยด์อยู่ที่หลังตึกคณะ นานๆ ที่จะออกมาเผชิญโลกกว้าง
แบบนี้ จึงขอบคุณดวงของพวกมึงซะที่มีสิทธิ์ได้ยลโฉมเข้าหน้ากู

วู้ แล้วนี่เมื่อไหร่จะถึงวะ หนักจะตายอยู่ละ

“ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกนะครับ” กูต่อแหล กูไม่ได้อยากจะช่วยเลย
สักนิด

“ปราบไปเรียนที่ไหนมาอะ” เกือเอ่ยถาม จากที่ดูไอ้หน้าจะมนุษย์-
สัมพันธ์ที่สุดในกลุ่ม ไอ้แซงค์คะแนนมนุษยสัมพันธ์ติดลบ ไอ้เนคก็ดูจะกำ
กึ่งระหว่างดีกับไม่ดี ส่วนไอ้ดอส... ก็ดีแหละแต่นั้นหมายถึงภายใต้หน้ากาก
ยิ้มๆ ของมัน ภายในใจคงไม่ต่างจากผมเท่าไร

“ญี่ปุ๊นครับ”

“ป้าต ดูถึงว่าละ ทำไมมึงหน้าตาเหมือนโนบิตะ” พุดแล้วก็พยัก
หน้ากับคำพูดตัวเอง ไม่เกี่ยวไหม คนไปอยู่อเมริกายังหน้าไม่เหมือนเดอะ
ฮัคเลย คนไปอยู่แอฟริกาที่หน้าไม่เหมือนแอฟริกันบูลฟร็อกด้วย

“ไอ้แซงค์ปากหมาวะ ต่าคนอื่นเขาไปทั่ว”

“กูก็แค่พูดตามสิ่งที่เห็น” เจ้าของเป็ยพจมานไหวไหล่ไม่สนใจ ค่อยๆ เดินขึ้นบันไดไปช้าๆ เฮ้ ผมโคตรเห็น้อยเลยอะ ไม่เชื่อดูอาการหอบกับหยดเหงื่อที่ไหลย้อยจนเสื้อชุ่มไปหมดนี่สิ

“แล้วนี่มึงยุ่งอยู่ปะ พวกกูกวรวรีเปล่า เห็นเดินวนอย่างกับพวก เควงคว่างในชีวิตหรือไม่ว่าพวกซอมบี้ไม่ได้แตกสมองมาเป็นชาติ ขานี้ไถ่ไปกับพื้นเขียว” พูดแบบนี้ดำเลยเถอะไ้ดี...

“ไม่ยุ่งหรอกครับ ผมแค่มาเดินเล่นดูความเปลี่ยนแปลงของมหา'ลัย นิดหน่อย พอดีได้ข่าวว่าเพิ่งแต่งเติมใหม่ ไม่อยู่แคปีเดียวเปลี่ยนไปเยอะจนเกือบหลงเนอะ”

“หลงไปแล้วมั้งครับ”

ไม่แขวะสักวินาทีจะตายไหม

“นั่นสินะ ฮ่าๆ” มึงเป็นคนที่แขวะได้นิ่มนวลที่สุดตั้งแต่กูเคยเห็นมา ดูรอยยิ้มพิมพ์ใจนั่นสิ ไหนจะใบหน้าใสซื่อนั่นอีก เจอกันครั้งแรกมึงก็ออกตัวว่าไม่ชอบขึ้นหน้าภูขนาดนี้เลยเหวอ กูไปทำอะไรให้ หรือว่ามึงเป็นพวกโรคจิต ไม่ชอบคนที่นิสัยเหมือนตัวเอง?

คนประหลาด

“โอ๊ย แอ็ก... เมื่อไหร่จะถึงชั้นหวะ”

“แอ็ก เออ นั่นดิ”

ผมไม่น่าช่วยพวกมันจริงๆ นั่นแหละ ชั้นแรกถึงชั้นที่สามอาคารก็ยัง ไม่ค่อยเห็น้อยเท่าไร แต่หลังจากนั้นสิที่เรียกว่ารก เข้าใจความรู้สึกตอนที่ ขาล้ำไหมครับ พอมันล้าแล้วยังต้องยกของหนักมากๆ ร่างกายก็เหมือน อยากรต่อต้านว่าไม่ไหวแล้ว ตอนนี้งามมสันฉิบหายอะ กูไม่อยากรกแล้ว ้วย!

“จารย์แกลั้งเราปะ ทำไมต้องให้มายกด้วย ภารโรงไม่มีเหวอะ... แอ็ก”

“ลุงภารโรงเจ็บขา จารย์เห็นก็เลยให้เราช่วย” อ้อ สรุปคือที่เราต้อง

มารับภาระยกตู้แบบนี้เพราะภารโรงคณะมีงเง็บชายกไม่ได้ อาจารย์ก็เลยทำตัวเป็นคนดีด้วยการใช้ลูกศิษย์ให้ยกแทน? อ้อหือ ควรชมว่าอาจารย์เป็นคนดีหรือต่ว่าอาจารย์นิสัยไม่ดีดีละ...

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แอ๊ก... กูเหนื่อย!”

“เอาน่า อีกแค่ชั้นเดียวเอง” คนพูดเอื่อยยิ้มๆ ทั้งๆ ที่ใบหน้ายังคงมีหยดเหงื่อเกาะอยู่จำนวนมาก ตอนนั้นผมคันมืออีกๆ อยากจะหยิบสมุดโน้ตในกระเป๋าออกมาแตง่่นิยายจริงๆ เนื้อเรื่องมันไหลเข้ามาในสมองเยอะเยอะไปหมด ถ้าพิมพ์จริงๆ คงได้ประมาณสิบหน้าแล้ว แม่่ง... ใ้ปากเขียนได้ไหม มือไม่ว่าง

“ขอโทษที่ทำให้ลำบากนะเว้ย เดี่ยวยกของเสร็จแล้วกูจะพาไปเลี้ยงข้าวละกัน” ไม่ต้องเลี้ยง แคยกเพื่อนมึงให้รู้สึกเดือนก็พอ พอปิดต้นฉบับเมื่อไหร่กูจะส่งคืนไปพร้อมข้าวสิบกระสอบ

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมเกรงใจ ฮ่าๆ” ความจริงก็อยากกินอยู่นะ แต่ผมมีเรื่องต้องทำไง อยากแตง่่นิยายยย ไม่ต้องห่วงว่าไม่เห็นหน้าไอ้ดอสแล้วผมจะแตง่ไม่ได้ครับ ที่จริงขอแค่มื้ออารมณ์ เบ้าหน้าไอ้คุณชายก็ไม่จำเป็นเท่าไร แล้วบังเอิญว่าตอนนี้ผมก็มีอารมณ์มึนมาก คาดว่าน่าจะแตง่่นิยายได้โดยไม่ต้องมีไอ้อิมเมจพระเอกประมาณสี่ห้าวันไม่เกินนั้น หลังจากนั้นเดี๋ยวล้อว่ากันอีกทีเนอะ เอะๆ

Rrrr

ใครโทรมาตอนนี่วะ

“โทรศัพท์ใคร?” สงสัยแรงสั้นจากเครื่องมือถือสารของผมนจะแรงเกินเกือที่อยู่ข้างๆ ถึงได้รู้สึก ก็เครื่องเก่าพอผมเปิดระบบสั้นมันก็สั้นเบาามากซะจนบางครั้งผมก็ไม่ค่อยรู้ตัวว่ามันสั้น พอซื้อใหม่ผมก็เลยประชดชีวิตด้วยการซื้อรุ่นที่สั้นแรงกว่าแผ่นดินไหว คราวนี้อะย่างว่แต่คนโทรมาเลย แค้ข้อความเข้าผมก็สะดุ้ง

“ผมครับๆ”

“รับปะ เดียวเอาออกมาแล้วเปิดลำโพงให้ เพราะถ้าให้ถือไว้คงไม่

“ไหวอะเดี่ยวตู้หลุดมือ”

“เอ่อ... ขอบคุณนะคะ” ผมยินยอมให้อีกฝ่ายหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋ากออกมาให้ เขากดเปิดลำโพงแล้ววางไว้บนตู้ที่เราถือทันที คือตอนนี้เราจับถืออะไรไม่ได้นอกจากตู้ใส ใส่นี้ก็เลยทำแบบนั้น ไม่ต้องกลัวว่าโทรศัพท์ผมจะร่วงหรอกเพราะ... เพราะเขี่ยอะไรไม่รู้ อะไรทำให้มันมั่นใจว่ามันจะไม่ร่วงวะได้ผมทรงปอมปาดัวร์ เครื่องนี้แพงนะเว้ย รู้ไหมว่าตอนซื้อคุณต้องคิดแล้วคิดอีกขนาดไหน

“เจี๊ยบๆ หน่อยนะมึงอะ” เนคอกปากสั่งใส้สกปรกแข่งค้ที่กำลังทำจมูกฟุดฟิดๆ คาดว่ามันน่าจะคันจมูกแต่ไม่มีมือเกาละมั้ง อี ทำน่าเกลียด น่าเกลียด

“อะไร ทำไมไม่เจาะจงกุล่ะ”

“ก็มึงชอบกวนตอนพวกคุณุคุยประจำ ครั่งนี้มึงทำไม่ได้นะเว้ย” ผมฟังทั้งสองคุยกันอีกนิดหน่อยก็เริ่มหันมาสนใจปลายสายของตัวเองบ้าง ข้าวเบอร์แปลกหรอ เมื่อกี้ก็ลืมหอกใส้เกื้อว่าถ้าเป็นเบอร์แปลกก็ไม่ต้องรับ ผมคิดว่าพี่บราวหรือพี่ตราฟชะอีก จะกดวางสายไปเลยก็ดูจะเสียมารยาทไปหน่อย คงต้องรับแล้วละ

“ฮัลโหลสวัสดีครับ” ถ้ามึงเป็นพวกขายประกันหรือพวกขายเพลงรอสายก็จะอายมากนะบอกไว้ก่อน...

(ไ้บราบ มึงอยู่ไหนเนี่ย)

เย! ไม่ใช่เว้ย

“ใครครับ?” เสียงเป็นผู้ชาย ดูอายุไม่น่าจะห่างจากผมเท่าไร แถมน้ำเสียงก็คุ่นๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน... แปลกนะ เขาโทรมาหาผมแท้ๆ แต่ไ้เนคกับไ้เกื้อกลับมีที่หาแปลกๆ ริมมองหน้ากันก่อนก้มลงมามองหน้าจอทันที ผิดกับไ้สองตัวที่เหลือที่ไม่ได้สนใจอะไร

อะไรอะ?

(เฮ้า นี่จำเสียงกูไม่ได้?)

“...ครับ” นึกไม่ออกวะว่าเคยได้ยินเสียงแบบนี้ที่ไหน รู้แค่ว่าเพ็ง

ได้ยินเมื่อเร็ว ๆ นี้ ใครวะ ทำไมมึงพูดกับกูเหมือนเราสนิทกันสุดๆ แบบนั้นล่ะ
(ไอ้สันติน)

“เอ่อ...” เสียงตะโกนจากลำโพงทำให้ผมอยากจะยกมือขึ้นมาปิดหูทั้งสองข้าง ไม่อยากจะได้ยินว่าถ้าคุยแบบปกติหุผมจะอยู่ในสภาพไหน เสียงระดับฮิปโปคำรามอะบอกเลย

(เย็นนี้มึงจะไปแดกบุฟเฟต์กับใครล่ะ ไอ้จัญไรวะ หลายรอบแล้วนะ มึงอะ ไปญี่ปุ่นมาแค่ปีเดียวความจำสั้นลงไปเท่าไหนเลย ชีลิมด้วยไอ้เวร กูบอกแล้วว่าอย่าแดกซูชิเยอะ เป็นไงล่ะมึงสมองฝ่อเลย)

อ้อ ค่าขนาดนี้กูรู้แล้วครับว่าใคร...

“ฟรอยด์”

เสียงทุกคนเวลาฟังผ่านโทรศัพท์นี่โคตรต่างกับตัวจริงอะ ผมจำไม่ได้เลยนะเนี่ยว่าเป็นไอ้ฟรอยด์ เสียงตอนนี้ของมันอย่างกับพวกทอม ตอนแรกกูก็ตกใจคิดว่าสาวที่ไหนโทรมาหา แต่มันติดอยู่ที่ว่านี่เป็นเบอร์ใหม่กูยังไม่เคยให้ผู้หญิงคนไหนเลยนอกจากพี่จาง

(เออ แล้วนี่มึงอยู่ไหนวะ)

“อยู่ติ๊กสถาปัตย์ แกมีอะไรรีเปล่า” ตอบแล้วผมก็ลอบสังเกตปฏิกิริยาของหนุ่มสถาปัตย์ทั้งสี่คนไปด้วย ไม่ได้คิดไปเองจริงๆ นะ ไอ้เนคกับไอ้เกือแม่งกำลังตั้งใจฟังผมอยู่ ตั้งใจเวอร์ๆ ใจจดใจจ่อเหมือนบทสนทนานี้จะเขาไปออกข้อสอบกลางภาคของพวกมัน ส่วนไอ้แสงค์กับไอ้ดอสก็ยังคงนิ่ง ไม่สนใจอะไรเหมือนเดิม

“มึงว่าไอ้ใหม่วะ...” เสียงกระซิบเบาๆ ของไอ้เกือทำให้ผมสนใจฟังอยากรู้ว่ามันจะพูดอะไรกับเพื่อนมัน

“ไม่หอรอกมั้ง ไอ้แว่นไม่น่าจะชินนิสัยเพื่อนที่ฟรอยด์คบบั๊ว เห็นอยู่กับคนแรงๆ ทั้งนั้น ไอ้เนคไม่เข้าชายเลยทั้งตี๋ม ตี๋ม ตี๋มและกัตี๋ม” มึงมองคนจากภายนอกไม่ได้หอรอกนะ เห็นแบบนี้กูไม่ได้เป็นอย่างที่คิด... ว่าแต่มึงพูดเรื่องอะไรกัน เพื่อนไอ้ฟรอยด์ทำไม ทำไมกูถึงดูไม่เข้าชายเพื่อนมัน?

(มีดี กูจะมาบอกว่าไม่ไปกินที่ร้าน xxx แล้ว ชื้อของสดไปทำแดกเอง

ดีกว่า)

“ทำไมอะ?” สงสัยมันคงคิดได้ว่าต้องเกรงใจผม

(อยากแตกเหล่าแต่ในร้านไม่มีเหล่า กูก็เลยคิดว่าไปแตกที่บ้านมิ่งดีกว่า ครบครัน พอเมาปุ๊บก็นอนปั๊บ)

ไอ้... เอ้อ กูว่าแล้วมันต้องเป็นแบบนี้ เด็กแบบมิ่งเคยมีความเกรงใจที่ไหน

“ไม่ใช่จริงหรือวะ เสียงคุ่นๆ นะมิ่ง”

เป็นอีกครั้งที่ไอ้หนุ่มสถาปัตยกรรมทรงปอมปาดัวร์กระซิบกระซาบกับเพื่อนของมัน พวกมันมีความสามารถดีนะครับ ขนาดจับคู่คนละฝั่งกันยังคุยกันได้ เสียงก็เบาอยู่แหละแต่หูผมมันตีใจได้ก็เลยได้ยินทุกคำพูด

“ไม่เห็นคุ่นเลย แล้วพรอยด์เคยพูดจาแบบนี้ที่ไหน ตั้งแต่รู้จักกันมาจนถึงวินาทีนี้น้องเขาพูดกับมิ่งก็ประโยค?”

“ไม่รู้ว่ะ... น่าจะไม่ถึงสิบมั้ง”

“เออ แล้วมิ่งฟังประโยคเมื่อไหร่ ยาวชะงืดกว่ายาว... ยังไงก็ไม่ใช่หรือ” อีกฝ่ายส่ายหน้านิดหน่อยเป็นท่าประกะบ ตั้งแต่ฟังมาผมจับใจความได้ประมาณว่าไอ้พวกนี้น่าจะมีคนรู้จักที่ชื่อพรอยด์เหมือนกัน แล้วพวกมันก็กำลังสงสัยว่าเป็นพรอยด์เดียวกับที่ผมกำลังคุยอยู่ไหม

(ตกลงกูไปบ้านมิ่งได้ปะ)

“เอางั้นก็ได้” ตบก่อนจะส่ายตาไปมองที่อื่น ด้วยความบังเอิญหรืออะไรไม่รู้ที่ทำให้ไปสบตากับร่างสูงเจ้าของเสียงนุ่นน่าฟังพอดี แต่แค่แป๊บเดียวเท่านั้น เพราะหลังจากนั้นผมก็หันมาสนใจไอ้ปลายสายต่อ ผมไม่อยากมองหน้ามันมาก เท่านี้ก็อยากแตงนิยายจนมือสั่นไปหมดแล้ว ถ้ามองหน้ามันมากไปกว่านี้แล้วผมคงลืกอะ

(เออ สีมถาม ไปญี่ปุ่นชื่อของมาฝากกูบ้างปะเนี่ย)

“ไม่อะ มีแต่ขนม เอาใหม่ละ” ผมหัวเราะเบาๆ เดินถอยหลังเพื่อก้าวขึ้นบันไดไปอีกชั้น นี่ก็เดินมาตั้งนานแล้วทำไมยังไม่ถึงสักที กูเหนื่อยนะสถาปนิก มิ่งจะสร้างอะไรอะอะเยะ ถามจริงเอาไว้ให้ใครเดินขึ้น? นี่ตึกเรียน

นะครับไม่ใช่ทางขึ้นพระธาตุ ไม่ต้องมีเยอะมากก็ได้มั้ง

(กูเอาหมุดแหละถ้าเป็นของฟรี ความจริงตอนแรกกูกะจะฝากซื้อ ดิลได้สักอันสองอันวัยแต่ก็กลัวตม.จะไม่ให้มึงกลับประเทศ)

“ถึงตรวจเมืองจะให้ผ่านเราก็ไม่ซื้อมาให้แหงรอก ฮ่าๆ” ไอ้เด็กเวร นี่เป็นการฝากซื้อของที่เลวที่สุด มึงไม่นึกถึงตอนที่กูเดินไปซื้อบ้างละ เจ้าของร้านจะมองหน้ากูยังไง แล้วมึงจะซื้อไปทำอะไร ตำนน้ำพริกเหรอหรือว่าอุดทอระบายน้ำ

(โห เท้านี้ก็ไม่ได้เหรอวะ)

“ไม่ได้ๆ”

(ซี ตอนนี้อยู่ที่ม้าหินอ่อนใต้คณะนะ มาเร็วๆ ละ)

หือ...

“แกเลิกเรียนแล้วเหรอ?” ไหนบอกว่าเลิกสี่โมงเย็นไง ตอนนี้เพิ่งจะบ่ายสองกว่าๆ เอง

ในขณะที่คุยกับไอ้น้องรหัสไป ผมก็แอบมองไอ้สองคนนั้นอีกครั้ง คราวนี้พวกมันพูดแบบไม่มีเสียงว่า ‘นั่นไง เขาบอกว่าอยู่คณะเราแล้ว กูว่ายังไงก็คนเดียวกัน’ ไอ้เนคก็ตอบกลับมว่า ‘ถ้าไม่ใช่มึงต้องให้กูสิริอ่ะนะ’ มันกลายเป็นการพนันตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ‘เฮอ ถ้าใช่มึงก็ต้องจ่ายกูเหมือนกัน... มึงเตรียมตั้งค้ไว้เลยไอ้ตี’

ยังงไม่รู้แหละ รู้แค่ถ้าไม่ใช่พรอยด์เดียวกัน ไอ้เก็คองหน้าแตกไม่น้อย เหอะๆ

(ยังหอรอก แต่มีเรื่องต้องมาหา มึงนิดหน่อย)

“อะไร?”

(เดี่ยวลงมาแล้วจะบอก ตอนนี้อยู่เล่นเกมก่อน)

ตี

“อ้าว...” ผมจ้องหน้าจอตีดับไปแล้วเพราะโดนตัดสาย อะไรของมันวะ คิดจะโทรมากก็โทร คิดจะตัดสายก็ตัดสาย แล้วนี่มันไปเอาเบอร์ผมมาจากไหน เอ๊ะ หรือผมทำนามบัตรตกไว้วะ... ถึงอย่างนั้นไอ้พรอยด์ก็ไม่น่าจะ

โทรมาเบอร์นี้อะ เพราะเบอร์ที่อยู่ในนามบัตรเป็นเบอร์ญี่ปุ่นของผม แต่ที่มันโทรมาคือเบอร์ไทย ซึ่งเป็นเบอร์ใหม่ เพิ่งแกะใส่เครื่องเมื่อไม่นานมานี้เอง

ไม่รู้ว่าคุณคิดนานจนลืมนใจโลกหรือว่าไอ้พวกนี้เดินเร็ว พอกลับมามองรอบตัวก็ถึงชั้นหกซะแล้ว เออดีวะ ถ้ารู้ว่าเหม่อแล้วจะถึงเร็วขนาดนี้ผมเหม่อตั้งแต่ขั้นแรกที่ก้าวขึ้นบันไดละ

“ແ່ກ ถึงสักที”

“รีบ แส็ก วางมันเหอะมึง เราจะได้รับไปแดกข้าว ภูทิวจะตายละ” เนคปาดเหงื่อ คุณเข้ากับพื้นอย่างหมดแรงหลังจากที่เราวางตุ้ลงกับที่เหนื่อยจริงๆ นะครับ แค่เดินธรรมดาก็เหนื่อยแล้วอะ นี่ต้องยกของหนักขึ้นมาด้วย พุดแล้วขึ้น อยกจะโวยวายจริงๆ ทำไมลืฟต์ต้องมาเสียวันนี้ด้วย

“ແ່ກ ขอขอบคุณที่ช่วยนะเว้ยไอ้ปราบ”

“ยินดีครับ” ภูโทท ภูไม่ยินดีเลยสักนิดเดียว อย่าใช้ภูอีกนะไอ้พวกบ้า ถ้าครั้งหน้าภูเห็นมึงเดินมาขอความช่วยเหลืออีกพอจะพาด้วยสันติน โดยเฉพาะมึง... ไอ้สกปรกแข่งค์

พอทุกคนเริ่มหายเหนื่อย เราก็กลับไปทางเดิมที่เพิ่งเดินขึ้นมา ตอนขึ้นอย่างลำบาก ตอนลงนี่ลุลยเชียว ตัวเบาอย่างกับพวกนินจา คงเพราะเมื่อกี้ถือของหนักมาละมั้ง คุณเชื่อไหมว่าตอนนี้ผมยังรู้สึกเหมือนยังถืออะไรอยู่เลย มือมันอุ่นๆ ซาๆ อะ

“ก่อนหน้านี้ใครโทรมาวะ”

ไอ้ะ ภูคิดไว้แล้วว่ามึงต้องถามภู ไอ้เกือ

ผมมองหน้าคนถามด้วยใบหน้าใสซื่อ ซึ่งแน่นอนว่าต่อแผลทั้งเพ... ตอนนั้นในหัวผมกำลังประมวลผลว่าทำไมพวกมันถึงได้กระตือรือร้นและสนใจเรื่องนี้จัง ซึ่งถ้าไอ้คนที่ชื่อพรอยด์เป็นคนรู้จักของพวกมันธรรมดาๆ ก็คงไม่มีทำที่แบบนี้ อย่างมากก็คงแค่ถามว่ารู้จักกันหรืออะไรทำนองนั้น แต่นี่เม่งเล่นใหญ่ กระซิบกระซาบกันซะขนาดนั้น ผมว่าไม่น่าจะใช้คนรู้จักธรรมดา

“เพื่อนครับ” ก็มันเป็นเพื่อนผมจริงๆ อะ อีกอย่างจะให้ตอบว่ารุ่น

น้องก็ยังโง่อยู่มั้ง พูดยิ้มกันซะขนาดนั้น มีแต่ควายเท่านั้นแหละที่จะเชื่อว่าเราเป็นพี่รหัสน้องรหัสกัน

“ชื่อพรอยด์เหรวอะ”

“อ้อ... มีอะไรรีเปล่า”

คำถามนี้ถูกถามทุกคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเลย มีอะไรรีเปล่า...

“เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก ไข่เก็ก็ซีเสือกไปอย่างนั้นเอง ฮ่าๆ” พอเห็นท่าไม่ดี เนคก็เลยเข้ามาขัดเพื่อนตัวเองไว้ แล้วพูดไม่มีเสียงว่า “กูบอกว่าจะไม่ใช่พรอยด์ไง มึงก็รู้ว่ามันไม่มีเพื่อน อีกอย่างแค่ดูก็รู้แล้วว่าไอ้ปราบนิสัยคนละซั้วกับพรอยด์ จะเป็นเพื่อนกันได้ไง” อะไร ไอ้คนที่ชื่อพรอยด์มันนิสัยยังไง ทำไมคนแบบกูถึงเป็นเพื่อนไม่ได้?

“ก็ไม่แน่หรอก”

ในขณะที่ผมกำลังพิจารณาคำพูดของไอ้ดี เสียงนุ้มก็เอ่ยบางอย่างขึ้นขัดความคิดของผม นั่นทำให้ผมเงยหน้ามองมันทันที ซึ่งก็แปลกนะที่พอทำแบบนั้นแล้วผมก็พบว่ามันกำลังมองผมอยู่เหมือนกัน

“อะไรคือไม่แน่ครับ?” ผมแส่รังยี้มถาม มองคู่สนทนอย่างเป็นมิตร

“ก็ไม่แน่ไง ฮ่าๆ” อย่างกับ ctrl c ประโยคข้างบนมาแล้ว ctrl v

“แล้ว...”

“ช่างมันเถอะ ว่าแต่เรายังไม่ได้แนะนำตัวกันเลยนี่ พวกพี่อยู่ปีสามนะ พี่ชื่อเก็ ไอ้คุณชายชื่อดอส ไอ้ดีชื่อเนค ไอ้เปียพจมานชื่อแข่งค์ เราอยู่ปีสาม” ก่อนที่ผมจะพูดจบประโยค ก็เป็นเก็คนเดิมที่พูดแทรกขึ้น โถ เพิ่งจะมาแนะนำ กูฟังพวกมึงด่ากันจนจะได้ชื่อจริงของแต่ละคนอยู่แล้วพ่อคุณ

เออ ช่างแม่งเหอะ

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับพี่ๆ”

กระดากปากจิบหาย... พวกมันอาจจะไม่รู้แต่ผมรู้เิงว่าพวกเราอายุน่าจะเท่ากัน เวลาต้องเรียกคนรุ่นเดียวกันว่าพี่มันดูแปลกๆ อะ

“แล้วนี่เพื่อนเราจะมารับเหรว ชวนเพื่อนไปกินขนมปังกับพวกพี่ดี จะเลี้ยงขอบคุณ”

“ครับเพื่อนมารับ เรื่องเลียง... ผมไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะวางวีปেলা เพราะเมื่อก็เขาเพิ่งบอกว่ามีเรียนต่อ ฮ่าๆ” ในขณะที่ไอ้พรอยด์โทรมมา + มาหาผมถึงตึกสถาบันต์ โทศัพท์ผมยังไร้ซึ่งวีแววของพีปรางกับพีตราฟ พีๆเมาทิมอยกับอิการจนลืมนผมไปแล้ววีปেলা

“เหอ... เพื่อนนี้อยู่คณะเดียวกันปะ” ยัง ยังไม่จบอีกได้ตี

“ใช่ครับ มนุษย์ญี่ปุ่น”

“เหอ... แล้วนักศึกษาสาขาปราบมีชื่อพรอยด์เยอะปะ เอาแค่นี้ปีสองอะ” นาน มึงจะต่อสินะไอ้เกื้อ

“หือ ไม่รู้สิครับ ผมก็เพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่นด้วย เมื่อก่อนก็ไม่ค่อยสูงถึงกับใคร” พวกมันไซ้โคจนผมอยากรู้เองแล้วเนี่ยว่าไอ้พรอยด์ของมันกับพรอยด์ของผมจะเป็นคนเดียวกันวีปেলা

“แล้ว...”

“แกถามเยอะไปไหม”

เสียงนุ่มทุ้มแต่ฟังดูเย็นๆ ของร่างสูงที่เดินรั้งท้ายตั้งขึ้น หยุตปากของเพื่อนตัวเองไม่ให้เอ่ยถามผมต่อ เวรจริงๆ... ยิ่งไอ้ดอสแสดงนิสัยออกมาเท่าไร้ มันก็ยิ่งทำให้ผมอยากกลับไปแต่งนิยายต่อเร็วๆ อะไร้จะตรงคาแรคเตอร์พระเอกที่ผมคิดไว้ขนาดนี้วะ ความจริงมึงหลุดออกมาจากนิยายกูใช่ปะ?

“อ้อ... นั่นสิ”

เนื่องจากทนความอยากเขียนไม่ไหว ผมจึงหยิบสมุดโน้ตของตัวเองออกมาเพื่อเขียนสิ่งที่อยากเขียน ซึ่งผมก็เริ่มตรงเนื้อเรื่องเลย ผมเดินเรื่องโดยใช้นางเอกเป็นคนบรรยาย ก็ไม่มีอะไรมากหรอก แค่ผมขี้เกียจบรรยายเหมือนเล่าเรื่องเพราะมันต้องมีรายละเอียดเยอะ ภาษาญี่ปุ่นของผมไม่แข็งแรงพอจริงๆ... ผมเลือกให้พระเอกกับนางเอกไม่กินเส้นกัน ผมชอบอะไรที่ถ้อยๆ นิดหน่อย ไม่ชอบเรื่องหวานเลี่ยนเจียนอ้วก แล้วก็ไม่ต้องชอบนิยายที่ง่ายๆ แบบเจอปุ๊บรักปั๊บ ปุ๊บปั๊บได้กันด้วย

ยาวไปยาวไป...

พระเอกค่อยเริ่มรู้ว่าชอบอีกฝ่ายตอนที่ยี่สิบละกัน หลังจากนั้นก็จับสักยี่สิบตอน เป็นแฟนกันสักสิบตอน ตอนพิเศษอีกสองตอน จบปั้งที่ห้าสิบสองตอนนะพี่รัน อยากรู้ได้ยาวๆ ผมก็จัดให้

“มึงเขียนอะไรวะไอ้ปราบ ภู่อ่านไม่ออกอะ” เสียงถามมาพร้อมกับใบหน้าที่ยื่นเข้ามาใกล้เพื่อดูสิ่งที่ผมกำลังทำ ทำให้ผมสะดุ้งเล็กน้อยเพราะยังไม่ทันตั้งตัว

ตกใจหมดไอ้สกปรกแข่งค์

“...อาจารย์ขอให้เขียนความรู้สึกตอนไปอยู่ญี่ปุ่นนะครับ พอตีเพ็งคิดออกก็เลยอยากรีบเขียนไว้กันลืม” สักวันจุมกผมจะยาวเหมือนตุ๊กตาไม้ที่ชื่อพินอคคิโอไหม ถ้านับค่าโกหกวันนี้ น่าจะได้ประมาณร้อยกว่าค่าแล้ว

“มันเป็นภาษาญี่ปุ่นใช่ปะ?”

“ภาษาปาปัวนิวกินีมั้งลัส” ขอขอบคุณมึงมากไอ้เนค ด่ามันอีกๆ

“เฮ้ ก็ไม่รู้... เอ๊ยกูรู้จักตัวนี้ เคยเห็นในการ์ตูนบ่อยๆ” ผมก้มลงไปมองตามนิ้วของอีกฝ่าย ไหน... ตัว **あ** (อะ) เหรอที่มึงหมายถึง ไม่บอกกูก็รู้เลยว่ามึงชอบอ่านการ์ตูนแบบไหน การ์ตูนต่อสู้ละสิ ผู้กันตัวๆ เสื้อผ้าไม่เกี่ยว อาวุธเหล็กเงินอะไรไม่ต้อง ใช้แค่อาวุธที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เหรอะๆ

จะว่าไปนี่มันกลุ่มเพื่อนในนิยายชัดๆ หล่อทั้งกลุ่ม (ไอ้แข่งค์ก็น่าจะหน้าตาดีนะ ถ้ามั่นโกนขนและหนวดทิ้งทั้งตัว...) เอออๆ เพิ่มพวกนี้เข้าไปในนิยายด้วย จะได้มีสีสัน คิดแล้วผมก็ยกมือขึ้นมาขีดเขียนภาษาญี่ปุ่นลงบนสมุดอีกครั้ง ผมให้เรื่องเดินที่ไทยครับ โปรโมทบ้านเกิดเมืองนอนสักหน่อย

“ทำไม้มึงเขียนได้ดูละเหมือนเขียนภาษาบ้านเกิดเลยวะ” หนุ่มหล่อตาดีเอ่ยถาม ผมแก่งวะ ก้มหน้าเขียนนิยายแต่ก็เดินลงบันไดได้แบบสบายๆ ไม่พลาดตกสักขั้น

“เฮ้อ ก็เขาไปอยู่ที่ประเทศเจ้าของภาษามาตั้งหนึ่งปี”

“กูอยู่ไทยมายี่สิบปียังอ่านเขียนไม่ค่อยได้เลย”

กูขอบ...

“สงสัยจะอยู่ที่ระดับมันสมอง” ผมไม่ได้สนใจสองคนนั้นที่กำลังคุย

กัน แต่สนใจเงาของร่างสูงข้างหลังที่สะท้อนอยู่บนประตูกระจก ก็อยากจะหันไปมองหน้าตรงๆ เลยเหมือนกันนั่นแหละแต่ไม่อยากทำให้เป็นเรื่องยุ่งยาก ดูพ่อพระเอกของผมไม่ค่อยอยากจะญาติกับคนที่นิสัยเหมือนตัวเองสักเท่าไรร์ อั้นธพาลเจียบจริงๆ อยากจะถามว่าเพื่อนมันรู้เรื่องนี้บ้างไหมวะ

“เออเรื่องเลี้ยง ถ้าเพื่อนปราบไม่ว่างเดี่ยวพวกพี่ค่อยเลี้ยงวันหลังก็ได้” ไข่เกื้อเสนอตอนที่เราเดินมาถึงชั้นล่างแล้ว

อยากจจะร้องแยะดั่งๆ ในที่สุดก็ได้กลับมาที่นี้อีกรอบ คิดถึงอากาศปลอดโปร่งชะมัด ดมกลิ่นอับในตึกจนเวียนหัวไปหมด สวัสดิ์ไข่เกื้อ สวัสดิ์ไข่โต๊ะ สวัสดิ์... ไข่ซากศพที่นอนอยู่เกลื่อนพื้นและงานในมือของพวกเขา มึงนี่กะจะไม่ทำอะไรแล้วไซ้ใหม่

“ไม่ต้องเลี้ยงก็ได้นะครับ”

“ไม่ได้ๆ พวกกูใช้งานมึงหนักยิ่งกว่าทาส จะมาใช้แล้วทิ้งเลยได้ไง” ไข่ัว ไข่เนคก็เป็นอีกคนนะที่นิสัยขัดกับหน้าตา ถึงจะแค่นอยๆ ก็เถอะ ใจดีไซ้เล่น

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ” หางตาของผมชำเลื่องมองร่างสูงข้างหลังขณะกำลังแสร้งหัวเราะซ้ำๆ มันก็ยังยิ้มอยู่นะ ยิ้มทั้งที่ไม่ได้มีเรื่องอะไรทำให้ยิ้ม... ยิ้มปลอมๆ ที่ไม่ต่างจากยิ้มบนใบหน้าของผมเท่าไรร์ ไม่อยากจจะคิดเลยว่ถ้าทั้งโลกมีแค่คนแบบผมกับมัน จะมีสภาพเป็นยังงั โลกคงลุกเป็นไฟด้วยสงครามประสาทของพวกเขาอะ

“เอางี้ ซ่างเพื่อนมึงเถอะ มึงไปแตกข่าวกับพวกกูดีกว่า” พอจบประโยคคนพูดก็ถอดคอมแล้วออกแรงลากให้เดินไปด้วยกัน ถ้าไม่มีไข่เกื้อห้ามไว้มันคงพาผมหนีไปจริงๆ... แบบนี้ก็โอเคเหรวะ

“พอมึงสิไข่เนค”

“อ้าว ทำไมอะ ก็เพื่อนมันไม่ได้ช่วยเราสักหน่อย จะไปร้อเลี้ยงมันทำไม เสียตั้งค้เปล่าๆ”

“พอง... ถ้ามึงหนีไปอย่างนี้เราก็ไม่ได้เห็นหน้าคนที่ชื่อพรอยด์ดิวะ”

“เออวะ” หลังจากได้ฟังประโยคท้าย ใช้ดีก็ปล่อยมือจากคอของผมทันที โห เพื่อนมึงเคยบอกไหมว่าพวกมึงดูออกง่ายมาก กระซิบกันทั้งๆ ที่กูยังยืนชิดเพื่อนมึงอยู่แบบนี้เนี่ยนะ ทำแบบนี้เราจับเข้าคุกกันเลยดีกว่าไหม

“ไอ้ปราบ”

ในขณะที่ผมกำลังวิจารณ์ความเดือดของไอ้ดูไอ้เกือเนค อยู่ดีๆ ก็มีเสียงตะโกนขึ้นมาอีก... ให้ตายเถอะ วันนี้กูโดนคนอื่นเรียกก็ครั้งแรกแล้ววะ ตัวละครเม่งเยอะจนตาลาย

อ้าว ไม่ใช่ตัวละครใหม่แฮะ

“ฟรอยด์”

ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองรึเปล่า พอไอ้ฟรอยด์ตะโกนแล้วเดินมาหาผมปุ๊บ ไอ้พวกที่นอนอยู่บนพื้นก็เงยหน้าขึ้นมองก่อนจะเกิดเสียงเจ็วเจ็วตามมา พวกมันซุบซิบอะไรบางอย่างที่ผมจับใจความไม่ค่อยได้ ได้ยินนิดหน่อยว่า ‘น่ารักชิบหาย น่ารักกว่าในรูปอีก’ เทาที่ฟังก็มีแต่เสียงขึ้นชมนะ ใช้น้องผมมันเป็นคนดังจริงๆ ด้วยแฮะ

“ข้าชิบหายย ยูรอนานแล้วเนี่ย”

“ขอโทษๆ พอดีตุ้มหนักก็เลยใช้เวลากนาน”

“ช่วยพวกเขาเสร็จแล้วใช่ปะ จังกลับกันเถอะ... เดียวฟุ้งนี้จะมาหานะ วันนี้ขอวันหนึ่ง” ร่างเล็กโบกมือลาใครสักคนในสี่คนนั้น ท่าทางแบบนี้แสดงว่าพวกมันรู้จักกันจริงๆ สិនะ โลกกลมกลม ผมคิดว่าไอ้เกือจะหน้าแตกซะแล้ว สงสัยดวงมันยังคงมีอยู่

“เย่! ไงล่ะ กูบอกแล้วว่าคนเดียวกัน” พูดถึงปั๊บก็ดังบ๊ับเลย...

“เฮ้อ ก็ใครจะไปรู้ ก็เห็นไอ้ปราบมันดูหงิมๆ ไม่น่าจะเป็น Type เดียวกับฟรอยด์นี่หว่า”

“เอามาเลยสิ ร้อย อิติ” ไม่พูดเปล่า มันล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเพื่อนตัวเองเพื่อเอาเงินออกมาตามจำนวนด้วย เหมือนจะหยิบเม้นนะ แต่เพื่อผมคิดว่าความจริงแล้วในนั้นมีอยู่แค่นี้ ฟังจากประโยคหลังจากนี้ก็รู้แล้ว

“เซี่ยเม่งงงง แวงค์ร้อยสี่ใบสุดท้ายของกูริ”

กุสสงสารจับใจ...

“พี่ๆ ผมไปก่อนนะครับ” ผมโบกมือลาพวกมันเมื่อเห็นว่าควรไปได้แล้ว ไม่ได้เห็นแก้อัสน้องรหัสหรรอก ผมแค่อยากกลับไปทำงานของตัวเอง

“เอ่อ... อือๆ ว่างเมื่อไหร่จะพาไปเลี้ยงขนมนะ”

“ครับ”

“ปะ ไปกันเถอะไอ้โนบิตะ” พูดแล้วมือเล็กก็ลากผมให้เดินไปด้วยกัน อยากรจะถามพี่ว่าท่านเล่นตลกอะไร นี่ผมอยู่ที่ไหนได้ไม่เกินสิบนาที ผมเหนื่อยนะเว้ย มันจะหลากหลายทางชีวภาพมากไปไหมครับ

ขนาดเดินมาแล้วผมยังเห็นอยู่เลยว่าไอ้ผมทรงปอมปาดัวร์เกือกำลัง ยิ้มแฉ่ง ซี่มือมาทางพวกเรา ดูทั้งสี่คนจะสนใจเรื่องของผมกับไอ้หน้าสวยข้างๆ... ไมสิ ไม่ใช่ทุกคน ไอ้เซงค์กับไอ้พระเอกยังนั่งอยู่เลย

“พรอยด์จะพาเราไปไหนหรือ” ผมเอ่ยถามคนข้างตัวที่เอาแต่เดิน ไม่ยอมพูดอะไรสักคำ ที่จริงก็พูดแหละแต่จะพูดแค่เรื่องอากาศกับความเหนื่อยของมัน อย่าง ‘ร้อนฉิบหาย เมื่อไหร่หิมะจะตกที่กรุงเทพฯ วะ’ หรือไม่ก็ ‘กูเหนื่อยฉิบ ทางจะไกลไปไหน มึงเดินมาทำห่าอะไรตั้งไกลเนี่ย’

“ไปหาพี่ๆ มึงดิ เขาแบตหมดก็เลยโทรหา มึงไม่ได้ แม่งนั่งเครียดอยู่สองคนที่หน้าคณะ พอเห็นกูก็ตีใจใหญ่ พี่บราวจำกูได้ด้วยอะ ดีใจวะ นี่ขนาดเจอกันแค่ครั้งสองครั้งนะ... ตัดภาพมาที่มึงจำกูไม่ได้” อ้าว แบตหมดหรือ ถึงว่าละทำไมไม่มีใครโทรหาเลย

“พรอยด์ก็เลยมาตามหาเราให้พี่ๆ หรือ”

“เยสส กูเป็นคนดีละซี”

“ครับๆ” ยอมให้ครั้งหนึ่งละกัน เห็นแก่เหงื่อบนหน้าของมึง... ความจริงมึงไม่ต้องเดินมาหากูก็ได้นะ แคโทรมาบอกว่ารอกูอยู่ที่หน้าคณะกูก็เข้าใจแล้ว หรือไม่มีก็โทรมาถามว่ากูอยู่ที่ไหนแล้วให้พี่บราวกับพี่ตราพมา รับก็ได้

“งั้นไปหาพี่มึงกันเหอะ กูต้องรีบไปเรียนต่อ เดี่ยวต้องกลับไปอาบน้ำ

ที่หอดด้วย”

“หือ...

“พรอยด์อยู่หอหรือ?”

“เออ ถ้ามไม่”

“เปล่า? ถ้ามเฉยๆ เพราะเราก็กำลังหาหออยู่เหมือนกัน พรอยด์พอจะรู้จักหอที่อยู่ใกล้มอบ้างไหม ไม่ต้องดีมากก็ได้ ขอแคใกล้ก็พอ” บ้านผมอยู่ไกลมหา’ลัยมากๆ นั่นทำให้ต้องหาหออยู่ ความจริงผมชอบหอเก่าที่อยู่ตอนปีหนึ่งปีสองนะ แต่พี่ปรางติดต่อไปแล้วเขาบอกว่าห้องไม่ว่างเลย นำเสียดายชะมัด ที่นั่นทั้งเงียบ ทั้งสะดวก เป็นสถานที่ในอุดมคติของผมเลย

“มาซะกลางเทอมแบบนี้ หอที่ไหนมันจะเหลือให้มึงล่ะไอ้ควาย”

“นั่นสิ ไม่น่าเลย” ให้ทำไงได้ละ ก็กำหนดการกลับของผมมันวันนี้เนี่ย หว่า ผมน่าจะอยากเลื่อนให้ไวๆ แทบตาย แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่พยักหน้า ตอบเจ้าหน้าที่ไปว่า ‘ไฮ’ ดอกเหีย...

“กว่ากลับปอนอนบ้านเถอะ บ้านมึงอยู่ไหน” มันยังไม่เคยไปบ้านผมครับ เคยไปแค่หอ ตอนพี่ปรางมาเจอมันก็ตอนที่อยู่หอเหมือนกัน

“แกวๆ xxx”

“โห... ไกลกว่าบ้านกูก็บ้านมึงนี่แหละ ถ้ามพ่อแม่มึงดีว่าไปตั้งบ้านที่นั่นทำหอยอะไร ไกลแบบนี้กะจะไม่ให้อาจารย์ไปเยี่ยมบ้านเลยไร”

“ไม่รู้อะ บ้านสร้างตั้งแต่ตอนคุณทวดยังสาวๆ แล้ว” ตอนนี้อะยายุ แก้วสิบปีแป๊ะๆ ไม่ขาดไม่เกิน ทวดบอกว่าสร้างบ้านหลังนี้ตอนตัวเองกับทวดชายอายุได้ยี่สิบห้าปี ก็นับไปแล้วกันนะครับว่าตอนนี้บ้านผมอยู่มาที่ปีแล้ว... เกือบเจ็ดทศวรรษอะ

ถึงจะดูเก่าแต่ความจริงมันไม่ใช่อย่างที่ใครหลายคนคิดเลย บ้านหลังนั้นยังดูสวยงามเสมอไม่ว่าเวลาผ่านไปเท่าไร บ้านเป็นทรงไทยสมัย ร.ห้า ขนาดก็ไม่ได้ใหญ่มาก เอ๊ะ หรือใหญ่วะ ใหญ่นั้นแหละ ผมกับพี่ปรางอยู่กันแค่สองคนเพราะทวดย้ายไปอยู่ลำปางกับลุง

“เออๆ ช่างเถอะ... แล้วนี่มึงจะทำยังไงถ้าหาหอไม่ได้จริงๆ”

“ก็น่าจะไปนอนบ้านตัวเองนะ”

“ทั้งๆ ที่บ้านไกลขนาดนั้นหรือวะ?”

“อ้อ ก็มันไม่มีห้องนี่นา” อาจจะมีมาหา'ลัยสายบ้างบางวันที่มีเรียนเช้า แต่นั่นก็เป็นทางเดียว ก็อย่างที่ไอ้พรอยด์บอกนั่นแหละ กลางเทอมแบบนี้จะมีที่ไหนเหลือห้องอีกล่ะ คงมีแต่คอนโดฯ แพงๆ เท่านั้นแหละ ซึ่งคนรู้จักคุณค่าของเงินอย่างผมจะไม่ยอมเสียเงินซื้อของพรรคินั้น ทั้งๆ ที่มีบ้านอยู่ในจังหวัดแน่ๆ

“ความจริงหอกูก็กว้างพอตัวนะ เหลือห้องนอนอีกหนึ่งห้องด้วย อะๆ กูสงสาร จะยอมแชร์ห้องกับมึงก็ได้นะ ไอ้พี่รหัส”

ไอ้ะ ทำไมผมโชคดียังงี้วะ

“จริงหรือ” ผมถามยิ้มๆ นี่ยิ้มของจริงครับไม่ได้เสแสร้ง วิ้ว คิดว่าจะต้องไปอยู่ที่บ้านจริงๆ ซะแล้ว

“เออ แต่อย่าทำเสียงดังนะเว้ย ห้ามล้ำเส้นเข้ามาในห้องกูถ้ายังไม่ได้รับอนุญาต ห้ามกินอาหารทะเล ห้ามทำห้องรก ห้ามทำห้องน้ำสกปรก ห้ามปลุกกูหลังจากสี่ทุ่มด้วย” ไอ้พรอยด์ ภูเปลี่ยนใจกลับไปนอนบ้านแทนได้ไหม ถ้ากูกูจะเยอะขนาดนี้นะ

“อ้อ”

ไม่เป็นไรหรอก ผมก็บ่นไปงั้นเอง ความจริงผมกับมันนี่นะ Type เดียวกันในเรื่องรักความสะอาดอยู่แล้ว อพาร์ตเมนต์ที่ญี่ปุ่นของผมนี่สะอาดทุกตารางนิ้ว เรียกได้ว่าไม่มีฝุ่นเกาะเลยสักนิด ทุกอย่างบนชั้นหนังสือจัดเรียงเรียบร้อย ในตู้เสื้อผ้าทุกชุดของผมเรียงเฉดตามโทน สีเนียนชนิดที่ว่าพวกแม่บ้านยังร้องว่าสุดยอดอะ เวลามองของมีระเบียบแล้วสมอมมันปลอดภัยไปร้ง ผมชอบ

เราคุยกันไปจนถึงหน้าตึกคณะมนุษยฯ ที่นั่นมีพีดีรากับพีปราวกำลังนั่งทำหน้ากั้มอยู่ ให้ตายสิ นี่พวกเขาเป็นห่วงผมขนาดนั้นเลยหรือ ในสายตาพวกเขา ผมอายุเท่าไรวะ

“ปราบ!” พอเห็นผมบ๊อบ คุณหมอสาวสวยก็วิ่งมาหาเราด้วยความเร็ว

write a Story of us

เธอหมุนตัวผมไปมาเพื่อดูว่าผมเจ็บตรงไหนรีเปล่า แล้วเริ่มพูดต่อ “เป็นอะไรรีเปล่า ไปไหนมาเนียพี่ห่วงแทบแย่ ทำไมไม่โทรบอกก่อนล่ะว่าจะไปไหน”

“ไปตีกสตาปัตยกรรมมาครับ ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง ปราบแค่ว่าโทรไปแล้วจะเสียมารยาทเพราะพี่ปรางบอกว่าคุยกับอธิการอยู่” ผมชอบชะมัด... ชอบตอนที่โดนเป็นห่วงแบบนี้

“ฟู พี่ก็นึกว่าเราโดนพวกไม่ดีขุดไป ที่แท้ก็หนีไปสองสาวคณะข้างๆ มานี่เอง” พี่ตราพึมพำๆ ยกมือขี้หัวผมอย่างหยอกล้อ แอบเห็นว่าไอ้พรอยด์ขยับปากล้อผมว่า ‘ไอ้น้องเล็กเอ๊ย’ ด้วยละ สิ่งที่ผมทำหลังจากนั้นคือการแก้งัยมเขินๆ อยู่ปากมองพี่ๆ ทั้งสองเหมือนกับเด็กน้อยที่เพิ่งออกจากอนุบาล... ถ้าในชีวิตจริงผมเจอคนอย่างตัวเองในตอนี้ ผมคงจะเคียดอะ แต่คงไม่มีคนแบบนี้อยู่บนโลกแล้วละ

เอ๊ะ มีนี่หว่า ไอ้ดอสโง

“ฮ่าๆ”

“แล้วเป็นไง น่ารักไหมล่ะ”

“ไม่รู้สิครับ พวกเธอปิดหน้าปิดตากันจนผมมองไม่เห็นหน้าเลย” ปิดด้วยเศษกระดาษแข็งกับเศษไม้กองเท่าบ้านนะนะ

“ขอบคุณมากนะคะน้องพรอยด์ ถ้าไม่ได้เราพี่ก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้วเหมือนกัน” พี่สาวของผมเดินเข้าไปยกมือไหว้ว่างบาง แน่นอนว่าการกระทำนั้นทำให้ไอ้พรอยด์รีบยกมือขึ้นมาไหว้กลับแทบจะทันที

“ให้พวกพี่เลี้ยงข้าวตอบแทนเรานะ”

“ไม่ต้องหรอกครับพี่ เรื่องแค่นี้เอง” ไอ้สันติน ที่กับกูอะไรนิตอะไรหน่อยก็ต้องเลี้ยง วันนั้นกูให้มึงเก็บยางลบที่ตกพื้นให้นิดเดียวมึงยังให้กูพาไปเลี้ยงเด็กเพื่อเป็นการขอบคุณเลย

“ไม่ได้ๆ พี่เกรงใจเรา”

“อ้อ พี่เหมือนกัน” ว่าที่พี่เขยของผมเสริม ผมก็ไม่ได้ขัดอะไรนะ เพราะมันสมควรได้รับการตอบแทนจริงๆ ถึงความจริงผมไม่ได้อ่อนต่อยศ

โลกอย่างที่พวกพี่ๆ คิดก็เถอะ

“อย่าเลยครับ...” ร่างบางเจ้าของใบหน้าสวยทำท่าลำบากใจนิดหน่อย มันยกมือขึ้นเกาท้ายทอยตัวเองอย่างไม่รู้จะทำยังไง มันคงไม่ค่อยได้คุยกับคนที่พูดสุภาพด้วยเท่าไรหรอก

“เถอะค่ะ”

“เอาน้องพรอยต์ไปด้วยเลยดีไหม ยังไงที่เราจะไปหาขอให้ปราบก็อยู่แถวย่านอาหารพอดี”

“อ้อ ไม่ต้องไปหรอกครับ ให้พี่ปราบแชร์ห้องกับผมก็ได้ พอดีห้องของผมมันเหลือห้องนอนอยู่หนึ่งห้องพอดี อีกอย่างมันก็กว้างเกินกว่าที่ผมจะอยู่คนเดียวด้วย” iveau ฟังจากคำพูดแล้วดูท่าทางเหมือนที่ผมกำลังจะเข้าไปอยู่คงใหญ่พอตัวเลยนะ แล้วก็คงดูดีเหมาะกับคนแบบไอ้พรอยต์ด้วยล่ะมั้ง แพงแน่ๆ

“ดีจัง ถ้าได้พรอยต์มาอยู่ใกล้ๆ ปราบแบบนี้พี่ค่อยอุ่นใจหน่อย ยังคิดอยู่เลยว่าถ้าแชร์ห้องกับคนอื่นปราบจะเป็นยังไง”

“อะไรกัน ปราบอยู่ได้ทุกที่นั่นแหละ...” ผมสวมบทน้องชายผู้อ่อนต่อโลก ยู่ปากทำหน้าองที่สาวตัวเองนิดๆ

ห๊ะ ถ้ามว่าทำไมผมถึงต้องทำตัวน่ารักน่าเอ็นดูหรือ?... ไม่รู้โว้ย! อยู่ต่อหน้าพี่ปราบแล้วมันเป็นแบบนี้ทุกที แม่เงี้ย

“พี่ปราบ ลูกแห่งอะ ฮ่าๆ” ไม่ต้องมาแอบเรียกว่าพี่เลย แถวบ้านเรียกผักชีโรยหน้า

“ใช่ใหมละ ปราบนะเป็นแบบนี้ตลอดเลย จะรับได้ไหมเนี่ยน้องพรอยต์” สาวสวยคนเดียวในวงสนทนาปิดปากขำเบาๆ จะรับได้หรือไม่ได้ก็ต้องทน เพราะมันบอกแล้วว่าจะให้ผมอยู่ด้วย อออิ

“ได้ครับ คงไม่ต่างจากเลี้ยงหมาเท่าไร”

“พรอยต์ใจร้ายจัง” โธษตาย ถ้าไอ้ดอสเดินมาเห็นหน้าผมตอนนี้คงจะแหวะยับไปแล้ว คงพูดว่า ‘ทำหน้าที่น่าเกลียดจังเลยนะครับ ฮ่าๆ’ ไม่ก็ ‘แหม คิดอะไรก็พูดอย่างนั้นสิ ฮ่าๆ’ แน่ๆ นี่ขนาดเพิ่งเจอกันนะ... ถ้ารู้จัก

กันไปนานๆ มันจะขนาดไหนวะ

พูดถึงมันก็อยากแตงนิยายขึ้นมาเลย

“ก็จริงนี่หว่า... เรื่องเลี้ยงพี่ปรางกับพี่ตราฟไม่ต้องเลี้ยงหรือครับ เพราะเย็นนี้ผมกับพี่ปรางจะไปกินหมูกระทะที่บ้าน”

“อ้าวเหออ ไหนตอนแรกปรางบอกพี่ว่าเราสองคนจะไปกินบุฟเฟต์กันไง”

“ไม่ไปแล้วครับ ที่นั่นแพง ผมไม่อยากให้พี่ปรางเสียเงินเยอะ ฮ่าๆ”
 ตอแหล... ตอแหลมากๆ มึงแค่อยากตีหม้อแต่ที่ร้านไม่มีให้ทำนั่นเอง

“ตายแล้วพ่อคุณ น่ารักอะไรอย่างนี้” สาวสวยยิ้มเอ็นดู วิ่งเข้าไปลูบหัวลูบหลังไอน้องรหัสของผมอย่างเบาเมื่อ เคยอยู่ดีๆ ก็รู้สึกหมั่นไส้ใครสักคนใหม่ครับ... ดูๆ ดูมัน มีหันมายิ้มกวอดินให้ผมด้วย

“แล้วนี่พี่ปรางเริ่มเรียนวันไหนครับ”

“อาทิศย์หน้าคะ อธิการบอกว่าให้เวลาปรับตัวก่อน” เจ็ดวันเลยเหออ... ก็ดีเหมือนกันนะ ผมอยากจะใช้เวลานั้นพักผ่อนร่างกายบ้าง ตั้งแต่ไปญี่ปุ่นผมยังไม่เคยได้หยุดพักนานขนาดนี้มาก่อนเลย งานรัดตัวซะจนไม่สามารถหยุดได้ เดดไลน์เม่งค์ค้อจนน่าอึดอัด

“ปรับเบิบอะไร ฟรุ้งนี่ก็มาเรียนได้แล้วมั้ง”

“ใจร้ายอีกแล้วพรอยด์” ให้อูพักบ้างเถอะ

“ใจร้ายอะไรกัน ผมอุตส่าห์เป็นห่วง กลัวว่าพี่จะเรียนไม่ทันเพื่อน”
 ไบหน้ากับคำพูดขัดกันฉิบหาย หน้ามึงเลวมากไอ้สวย

“เออนั่นสิ แบบนี้เราจะเรียนทันคนอื่นใหม่ปราง?” เอ้า นี่พี่เชื่อมั่นเหออ

“ทันสิครับ หรือถ้าไม่ทันก็ให้พรอยด์สอนก็ได้” พูดไปนั่งเอง ผมแอบไปดูบทเรียนของปีสองที่นี่มาแล้ว มันก็ไม่ได้ยากขนาดที่ผมจะทำความเข้าใจไม่ได้ ไม่ได้เยอะขนาดจำทั้งปีก็ไม่หมด

“สอนอะไร ผมไม่ได้เก่งขนาดนั้นนะพี่ ที่เรียนอยู่ทุกวันนี้ก็งูๆ ปลาๆ เธอถามมาฉันตอบไป พี่นั่นแหละสมควรจะมาช่วยสอนผม พ่อหนุ่มนอก หัว

ดี”

“สอนได้แต่แกจะเข้าใจไหม เราไม่รับประกันนะ”

“เอ๊ะ นี่พี่ดำว่ามีผมสมองทึบ ไม่มีทางเข้าใจที่พี่สอนหรือ?” เอ้า มีง
ตีความไปแบบนั้นเองนะ ประโยคที่กู่พูดไม่มีนัยแอบแฝงอะไรสักนิดเดียว
มโนจริงๆ

ชีวิตผมดูจะวุ่นวายซะแล้วสิ ถ้าได้คนแบบนี้มาอยู่ใกล้ๆ...

ช่างเถอะ ถือว่าเป็นสีสันของชีวิต

ตอนที่

3

[ปรามศึก]

(ปรามอยู่ได้ไหม สบายดีรีเปล่า)

“สบายดีครับ ปรามโตแล้วนะพี่ปราง
ไม่ต้องห่วงหรอก ฮ่าๆ”

(ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เรานะอ่อนต่อโลก
จะตาย อยู่คนเดียวได้แน่เหอเนี่ย กลับไปอยู่
บ้านดีกว่าไหม เดียวพี่มาส่งตอนไปมหา'ลัย
ก็ได้)

อยากจะหัวเราะ คนอ่อนต่อโลกที่ไหน
เขาสูบบุหรี่ ต้มเหล้า เทียวขับไม่เว้นแต่ละวัน
มีเรื่องต่อยตีกับคนอื่น แถมยังไปไหนมาไหน
คนเดียวได้โดยไม่หลง ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ประเทศ
บ้านเกิดตัวเอง นี่ต่อราคาแม่ค้าพ่อค้าได้ด้วย
นะ

“พี่ปราง ปรามอยู่ได้จริงๆ ครับ ปราม
ไม่ได้อยู่คนเดียวสักหน่อย ยังมีพรอยด์อยู่ด้วย
ทั้งคน”

(อือ...)

“พะ...”

“วางใจเถอะครับ เดี่ยวผมดูแลพี่ปราบให้เอง” ก่อนที่ผมจะทันได้ตอบปลายสาย ชายอีกคนที่อยู่ในห้องก็คว้าโทรศัพท์ที่ไปคุยเองซะก่อน จะใครล่ะครับถ้าไม่ใช่บุคคลที่ผมเพิ่งเคยถึงก่อนหน้า

ไอ้พรอยด์ไง

ตอนนี้เราทั้งคู่กำลังนั่งดูทีวีอยู่ที่ห้องรับแขก เขาเรียกแบบนี้รีเปลาว่า มันเป็นทางเดินกว้างๆ ที่อยู่ตรงกลางระหว่างห้องนอนผมกับห้องนอนไอ้สวย มันถูกตกแต่งอย่างทันสมัย มีโซฟาตัวใหญ่ มีโทรทัศน์เครื่องหรู ถัดไปข้างหลังก็มีครัวเล็กๆ ที่เชื่อมต่อกัน ไม่มีผนังกัน

ไหนๆ ก็คุยเรื่องนี้แล้ว เรามาวาดต่อให้จบไปเลยดีกว่า

หอพักใหม่ของผมมีสองห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ มันถือว่าดีทีเดียวสำหรับหอพัก อันที่จริงที่นี้ก็ไม่ได้ต่างจากคอนโดฯ เท่าไหร่หรอก ต่างกันนิดหน่อยที่ขนาด จำนวนห้อง การอำนวยความสะดวกและราคา ราคาที่นี้ย่อมเยากว่าคอนโดฯ เยอะ แต่ราคาถูกกว่าก็ต้องแลกมาด้วยความสะดวกสบายที่น้อยกว่า

นอกจากของในห้องตัวเองแล้วที่นี้ไม่มีอะไรเลย มีแค่โรงจอดรถกับร้านอาหารหน้าหอ คือถ้าวันไหนอยากกินไอศกรีมคุณก็ต้องขี่รถไปไกลเกือบกิโลเพื่อไปซื้อที่เซเวนอะ ตลาด ห้าง ร้านขนมอะไรก็อยู่ห่างออกไปพอๆ กัน เออ ข้างหลังหอเป็นวัดด้วย โคตรน่ากลัว ตอนกลางคืนหมาแม่งประสานเสียงกันหอนดังยิ่งกว่าไอเป้ร่า

วันนี้เป็นวันที่ห้าที่ผมย้ายมาอยู่ครับ ถ้ามว่าได้อะไรใหม่... ก็ได้นะ ได้รู้ข่าวลือของไอ้น้องรหัส

ผมได้ยินโดยบังเอิญตอนไปซื้อข้าวหน้าหอ จำได้ว่าเจอกะเทยปัสองคนหนึ่งกำลังนั่งเมาที่เรื่องนี้ให้ห้องปี่หนึ่งฟังอย่างออกรส มันพูดประมาณว่าคนในมหาลัยมองว่าไอ้พรอยด์หยิ่ง ไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใคร ใจกล้า บ้าผู้ชาย ฟังแล้วอยากจะตะโกนบอกว่าไม่จริงเลยสักนิด ที่ดูหยิ่งเพราะมันขี้เกียจบั่นหน้าตลอด ที่ไม่ชอบสูงส่งกับใครเพราะมันเข้ากับคนอื่นไม่ได้ก็เลยปลีกวิเวกมาอยู่คนเดียว ใจกล้าอะไร มันนะขี้เหงาโคตรๆ ในห้องนอนมี

ตุ๊กตากับรูปครอบครัวเต็มไปหมด ก่อนจะนอนทุกคืนก็ต้องโทรศัพท์หาแม่ เพื่อบอกฝันดีก่อน คุยกันจู้จี้ๆ ทุกวันอะ เรื่องบ้าผู้ชายก็เป็นไปไม่ได้เลย เพราะตั้งแต่อยู่ด้วยกันมาผมยังไม่เห็นมันมองผู้ชายสักคน แต่ถึงจะเป็นความจริงก็ไม่ได้เสียหายอะไร

นั่นเรื่องของไอ้พรอยด์ ไม่ใช่เรื่องที่คนอื่นจะมาสาระแน

ผมเกลียดพวกที่เอาเรื่องไม่ใช่ความจริงไปพูดต่อจนคนอื่นเสียหายวะ ถ้าไม่คิดว่าจะเทยคนนั้นวิ่งไปหาเพื่อนมันก่อน มันก็คงโดนผมชดไปแล้ว

“เฮ้อ” เลิกพูดเรื่องเครียดๆ เหะ มาคุยเรื่องกลุ่มใจของผมดีกว่า... (เฮ้อ ดูเหมือนไม่ต่างกันเท่าไร)

ผมจ้องมองหน้าจอนี้ตึกที่มีแต่ภาษาญี่ปุ่น หัววันนี่ผมแต่งได้สี่ตอน ถือว่าเยอะนะเพราะผมเขียนตอนละสิบห้าหน้า อยากจะบอกว่าตอนที่กำลังแต่งผมไม่คุยกับใครเลย คือโคตรมีอารมณ์ แต่สงสัยมันคงเป็นอารมณ์แบบถ่านก้อน แบบตอนมีพลังงานก็ใช้ได้เต็มแม็กซ์แต่พอถ่านหมดก็ไม่เหลืออะไรเลย ไม่มีอารมณ์เหลือค้างให้แต่งต่อได้สักนิด เหะๆ

เล่าเนื้อเรื่องให้คุณฟังคร่าวๆ ดีกว่า เผื่อจะได้อะไร

ผมให้นางเอกชื่อฟางครับ เธอเป็นนักเรียนทุนญี่ปุ่นที่เพิ่งกลับมาไทย คูนๆ ลินะ... ครับ ผมแอบอิงเรื่องของตัวเองนิดหน่อย ใช้ตัวเองเป็นตัวละครจะได้เล่าเรื่องได้ง่ายขึ้นไง ส่วนพระเอกชื่อภาคิน เป็นหนุ่มฮอตของมหาวิทยาลัย พวกเขารู้จักกันได้เพราะอยู่คอนโดฯ ห้องข้างๆ กัน แล้วก็อย่างที่บอกว่าพระเอกเป็นพวกนิสัยดีบ๊องหน้าแต่ความจริงแล้วโคตรเลว นางเอกก็ร้ายไม่แพ้กัน อาจเพราะตัวละครนิสัยคล้ายๆ กับตัวผมละมั้ง ถึงได้แต่งฉลุยขนาดนี้

มีไรจะบอก ผมชอบภาคินวะ ยิ่งแต่งก็ยิ่งหลง... ผมกำลังจะหลงผู้ชาย แถมผู้ชายคนนั้นยังเป็นลูกชายตัวเองอีก โคตรบาป ฮ่าๆ

“อะ เขามือถือมีงี้คืนไป”

เสียงและสิ่งที่ยื่นมาตรงหน้าทำให้ผมตื่นจากภวังค์ หันไปมองคนพูดที่อยู่ข้างตัว นิ่งู๋ใหม่ ใต้เด็กหน้าสวยคนนี้ก็กลายเป็นน้องรักของพี่รางวัล

แล้วนะ เวลาคุยโทรศัพท์ทีไรพี่ปรางจะชอบถามหามันตลอดว่า ‘พรอดต์อยู่ใกล้ๆ ไหมจ๊ะ’ หรือไม่ก็ ‘พี่ขอคุยกับน้องหน่อยได้ไหม’ ไร้เลย มึงบังอาจมาแย่งตำแหน่งน้องรักไปจากกู อย่างนี้ต้องฮาราคีรี

“พี่ปรางว่าไงบ้างอะ” ผมรับโทรศัพท์มาไว้ในมือก่อนจะเอ่ยถาม

หนังแฉีกชั้นมันสนุกมากเลยเหอะวะ ทำไมต้องตั้งใจดูขนาดนั้น ปากนี่หว่าจนแมลงวันจะบินเข้าไปวางไข่ได้แล้วไอ้คชินทร์ (ชื่อจริงมัน)

“ก็บอกว่าฝากมึงด้วยนะ งี้มๆ” มันหยิบข้าวโพดคั่วในจานขึ้นมาเคี้ยวแล้วถามต่อ “ถามจริง มึงน่าเป็นห่วงขนาดนั้นเลยเหอะ ไปอยู่เมื่อนอกเมื่อนามาตั้งหนึ่งปีก็ต้องได้อะไรมาบ้างดิ อย่างประสบการณ์การใช้ชีวิต ความเป็นผู้ใหญ่ บลาๆ ไม่มีเลยงี้?”

“ก็ได้แหละแต่พี่ปรางซี้เป็นห่วง” กลับกันผมกลับมามาตั้งห้าวัน ทวดยังไม่โทรมาถามสักคำว่าเป็นไงบ้าง ถามแต่ว่าได้สาวมาเยอะไหม กางเกงในพอใส่รีเปล่า ของญี่ปุ่นยาวไหม

“โอ้ พ่อน้องชายคนเล็ก... ถ้าจะห่วงมึงขนาดนี้ กูว่าพี่ปรางควรปล่อยมึงกลับสู่ธรรมชาติได้แล้ว อยู่ที่นี่ไปก็ไม่ได้อะไรรอก ไปไป ว่างๆ กูจะไปเยี่ยมนะ อยู่ทีคลองเดิมใช่ไหม?” กูคนนะไม่ใช่กบ...

“เหอะๆ” แต่ก็จริงอย่างที่มันพูดนะ ถ้าสมมติว่าผมตอนนี้ยังไม่ได้เปลี่ยนไป ผมก็คงจะกลายเป็นไอ้แวนที่เหยียบซีโก้ไม่ฝ่อ ทำอะไรไม่เป็นเพราะคอยมีพี่สาวสปอยล์และคอยเป็นห่วง (เกินไป) อยู่ข้างๆ

ผมเข้าใจนะว่าพี่ปรางรักแต่บางทีพี่เขาก็รักผมอย่างผิดๆ

“วันนี้ไปกินข้าวนอกบ้านกันเหอะ”

“ไปไหนอะ?” ตอนนีชีวิตกูกำลังเข้าสู่ช่วงปั่นต้นฉบับอย่างเต็มตัว กูไม่อยากออกไปไหนทั้งนั้นแหละไอ้ น้องรัก แม่งเอ๊ย พอไม่เห็นหน้าไอ้ดอกสนานานๆ ผมก็เริ่มพิมพ์ต่อไม่ได้แล้ววะ สมองดี้อ อ้อ มินไปหมด อยากรจะหานางเอกสักคน ที่อยู่ใกล้ตัวก็หาไม่ได้... ไอ้ฟิลลิ่งของผมมันไม่ถูกใจใครสักคนเลยอะ เวิร์จจิงๆ

ความจริงผมเขียนนิยายต่อไปได้นะแต่มันจะเป็นบทที่ไม่มีแก่นสาร

เหมือนเขียนไปอย่างนั้นให้บทสนทนามันดูเยอะ ซึ่งผมไม่โอเคกับอารมณ์นั้น มันเอื่อยเกินไป

“ไปร้านเหล้า กูจะให้มึงนั่งฟังว่าเขาพูดคำหยาบกันยังไง”

“ไม่ต้องทำแบบนั้นก็ได้อ่ะ อย่าดูคนที่ภายนอกไอ้ฟรอยด์ กูทำได้และแรงกว่าที่มึงคิด

“ไม่ได้ เห็นมึงพูดสุภาพแล้วกูจะอ้วก”

“จะดีหรือ คือ...”

“ไม่ต้องปฏิเสธอะ มึงไม่รู้เลยหรืงว่าเวลาที่กูต้องคอยฟังคำว่า ‘เรา’ ‘แก’ แล้วมันน่าอึดอัดขนาดไหน ดูอย่างล่าสุดตอนกูกำลังชี้ในห้องน้ำแล้วมึงมาเคาะประตูถามว่า ‘ฟรอยด์ เราจะดื่มมามาก แกเอาใหม่’ สิ มึงรู้ใหม่ว่ากูไม่ชอบขนาดไหน ไม่ชอบขนาดที่ชี้ออกมาเป็นเม็ดอะ เม็ดเล็กๆ ด้วยนะสัส ยิ่งกว่าชี้กวางมูสที่ซ่อนแกนอีก!” ขนาดนั้นเลยหรือวะ แล้วกวางมูสบ้านพ่อสิอยู่ที่ซ่อนแกน นั่นเลยผจารีเปล่า

ผมก็อยากพูดคำหยาบกับไอ้ฟรอยด์นะแต่เหมือนเป็นความเคยชินไปแล้ว ผมพูดอย่างนี้กับมันตลอด ปุบปับจะให้มาเปลี่ยนก็ยังไม่อยู่ ของแบบนี้มันต้องใช้เวลา

“เอางั้นก็ได้ เราจะไปนั่งฟัง” ออกไปเปิดหูเปิดตาหน่อยก็ดี เผื่อจะได้ไต่เตี้ยการเขียน อุดอู้ยู่แต่ในหอคงไม่ใช่ทางออกที่ดีเท่าไรวะ วู วุ่นวายจริงๆ มือผมอยากพิมพ์จะแ่แล้วเนี่ย ตอนนั้นก็มือครบทุกอย่าง พลัดชื่อเรื่อง อิมเมจพระเอก เดดไลน์ ขาดก็แต่อารมณ์เท่านั้นแหละ

“แล้วนี่มึงพิมพ์อะไรอยู่วะ?”

เพื่อนร่วมห้องชะเง้อคอมามองหน้าจอในตบึกของผม ไม่รู้ว่าเป็นระบบอัตโนมัติหรืออะไร ที่ทำให้มือผมพบบหน้าจอลงทันที คนอื่นอาจจะอ่านไม่ออกแต่ไอ้สวยเรียนภาษาญี่ปุ่น ถึงจะเรียนแ่ขนาดไหนก็ต้องอ่านรู้เรื่องบ้างแหละ

จะไม่มีใครรู้ความลับของกูทั้งนั้น...

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

“เปล่าอะไร ภูเห็นอยู่ว่ามึงพิมพ์ตอกๆ แต๊กๆ มาตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้ามาแล้ว ภาษาญี่ปุ่นล้นด้วย ไหนเอามาอ่านซิ คู่กับสาวที่ไหนอยู่ รีเปล่า เตียวนี้ซ่าหรือไอ้โนบิตะ” มันเอื้อมมือเข้ามาใกล้ พยายามที่จะคว้าของในมือผมแต่แน่นอนว่าผมไม่ยอม เรื่องอะไรจะยอมละ

โกหกไปละกัน...

“รายงานนะ ต้องส่งไปให้สถานทูตญี่ปุ่น เขาอยากได้ความรู้สึกของเราตอนที่ไปอยู่ที่นั่น พรอยด์อย่าดูเลย เราเซ็น” ผมแสร้งยิ้มให้ดูน่าเชื่อถือ ในขณะที่ค่อยๆ เอาโน้ตบุ๊กซ่อนไว้ที่หลังหมอนอิง จะโกหกให้เนียนก็ต้องโกหกในเรื่องเดียวกันตลอด ครั้งก่อนผมก็บอกพวกไอ้แซงค์ว่าแบบนี้แหละ

“อ้อ... จันท้าต่อไปเหอะ ในนั้นคงจะมีแต่ศัพท์ยากๆ ที่มันสมองปัญญาชนอย่างภูอ่านไม่ออก เห็นแล้วคงปวดหัวจนเส้นประสาทเต้นตุบๆ เหอะๆ”

รอดไปภู...

“ฮ่าๆ”

“ว่าแต่วันนั้นมึงไปเดินเกล็ดเกล็ดตึกถาปัตย์ทำไมวะ?” มันคงหมายถึงวันแรกที่เราเจอกันละมั้ง เพราะตั้งแต่วันนั้นผมก็ไม่ได้ไปมหา'ลัยอีกเลย

“เราเดินเล่นจนไปถึงนั่นนะ” คิดแล้วก็ตลกตัวเอง วิ่งตามไปไม่ไปอย่างกับควายเห็นผ้าสีแดง นี่ถ้ามันลอยลงน้ำไปผมจะกระโดดตามลงไปไหมวะ

“หลังจากนั้นก็โดนพวกพี่เนคใช้สินะ”

“เปล่า แซงค์ใช้คนเดี๋ยวด่างหาก ฮ่าๆ” ไม่ต้องเรียกมันว่าพี่หรอก เพราะไอ้พรอยด์รู้ว่าผมอายุเท่าไอ้สกปรก แต่ถ้าอยู่ต่อหน้าพวกมันผมจะเรียกว่าพี่นะ ก็ตอนที่ผมอยู่ในสถานะะรูนนี่นี่ อีกร่างผมก็อยากเริ่มชีวิตใหม่กับการเป็นปราบคนใหม่

“กะแล้วเชียว”

“แกรู้จักกับพวกนั้นหรือ?” อยู่ด้วยกันมาหลายวันละ ผมยังไม่ได้อ

ถามไ้รู้มเมทเลยว่รู้จักไ้พวกนั้นในทางไหนกันเน่รู้แ่ว่านอกจากในห้องมันจะมีตุ๊กตาแล้วก็ยังมีรูปรวมสี่คนของไ้แก๊งนั้น ถ้าให้เดาก็พอรู้ได้ว่น้องรหัสผมน่าจะชอบใครสักคนในสี่คนนั้น

ไ้ดอสม้ง

“อ้อ”

“ในทางไหนอะ”

“ก็ต้อยู่เนะ คุยกันบ่อยๆ”

“อ้อๆ” ผมตอบรับในลำคอก่อนจะเอ้อมมือไปคว้าน้ำมาดื่ม รู้ใหม่ว่านอกจากชาวที่รู้มาจากยัยกะเทยคนนั้นแล้ว ผมยังรู้มาอีกว่ไ้พรอยด์เป็นผู้ชายที่หนุ่มๆ ในมอหมายปองพอสมควร แต่ความที่หน้าตาหยิ่ง บวกกับลุคนิ่งๆ คล้ายราชินี ทำให้ไม่ค่อยมีคนกล้าเข้าหา ความจริงผมเห็นด้วยกับลุคภายนอกของมันนะ จำวันแรกที่ผมกลับมาไทยได้ใหม่ ตอนนั้นสสารภพเลยว่จำมันไม่ได้ หน้าตาหยิ่งเกิน วางท่า เก๊ก คือไม่มีอะไรที่เป็นมิตรเลยอะ

“กูจิบพีแซงค์อยู่”

พรวด!!!

“แ่ๆ... อะไรนะ” ไ้เหี้ย! ถึงกับสำลั๊กน้ำ

เดี๋ยวๆ ผมขอเรียบเรียงเรื่องที่ได้ยินแบบหนึ่ง เมื่อกี้มันบอกว่าชอบไ้แซงค์ผมยาวเคราย้อยไซ้ใหม่ จริงๆ ไซ้ใหม่... ทำไมวะพรอยด์ กลุ่มไ้พวกนั้นมีตั้งสี่คน แ่มในสี่คนก็มีคนที่หน้าตาดีๆ อีกตั้งเยอะ มึงไม่เลือก มึงเลือกไ้สกปรกเนี่ยนะ

“ก็อย่างที่ได้ยินนั้นแหละ กูกำลังจิบพีแซงค์อยู่” อีกฝ่ายไหวไหวไม่สนใจก่อนจะเอนตัวลงนอนบนตักของผม ให้ตายสิ โลกมาถึงจุดนี้ได้ไง จุดที่กูอึ้งจนพูดไม่ออก

“...”

“กูรู้ว่มึงคิดอะไรอยู่ พีแซงค์เขาอาจไม่ได้ดูดีในสายตาใครแต่เขาดูดีในสายตากู” พูดแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง... ผมก็ไม่ได้จะด่าอะไรสัก

หน่อย ไม่ได้จะขัดด้วยเพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องของผม ที่นั่งอยู่ตอนนี้แค่ตกใจเท่านั้นเอง

“เขาก็ดูอาร์ตดี” ภูโกหก จากใจจริงก็คิดว่ามันถ่อย เกือบ เนื้อตัว เบื่อนี่ไรซึ่งความสะอาด นอกจากนี้ก็ยังดูไม่น่าเข้าหา อยู่ใกล้ๆ ไม่เห็นแม้แต่ ออว่าความเป็นคนดี รัศมีรอบกายไม่น่าพิศมัย จิตใจดำอำมหิต ถึงจุมูกจะ โด่งเป็นพีระมิดก็ไม่ได้ช่วยปกปิดความสกปรกนั้นได้... แต่กูจะไม่บอกมึง หรือกนะเพราะกูเป็นเพื่อนและพี่ที่ดียังไงล่ะ

“ไม่จริง มึงคิดว่าเขาดูถ่อยสินะ”

“...” รู้ได้ไงวะ

“กูก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน” อ้าวเวร อะไรของมึง

“แถมตามจับแซงค์นานยังอะ” เมื่อไม่รู้จะพูดอะไรต่อผมจึงชวนคุย เรื่องที่สงสัย ขณะถามไปก็ลืบลั่นผมคู่สนทนาไปด้วย แปลกเนอะบางวัน เราก็ก็นอนเพื่อนกัน บางวันก็เหมือนแฟน บางวันก็เหมือนคนใช้กับเจ้านาย (แหมงชอบใช้ผม) แต่ไม่มีสักวันที่เหมือนพี่รหัสกับน้องรหัส ทั้งๆ ที่มันคือ สถานะจริงของเรา

“อืมมม ไม่รู้วะ น่าจะนานแล้วมั้ง ตั้งแต่มึงไปญี่ปุ่นได้สองเดือนอะ”

“...”

สิบเดือน...

ผมควรตกใจเรื่องไหนก่อนดีวะ เรื่องที่ไอ้ฟรอยด์ตามจับผู้ชายมา โคตรนาน หรือเรื่องที่จับนานขนาดนี้แต่ก็ยังไม่มีความสัมพันธ์ที่แน่นอน ที่ผม เจียบไปไม่ใช่เพราะรังเกียจน้องนะแต่เข้าใจผิดที่แบบ เรารู้จักคนคนหนึ่งมานานแล้วก็ไม่คิดว่าเขาจะชอบผู้ชาย แต่อยู่ดีๆ วันหนึ่งก็รู้ว่าเขาตามจับผู้ชายอยู่ใหม่

มันน่าตกใจ

ยิ่งผู้ชายที่เขาจับคือใครบางคนที่ผมคิดว่าจะมีคนชอบด้วย ยิ่งน่า ตกใจไปใหญ่... คุณคิดถึงภาพไอ้เปียพจมานกับต่างหูลูกตุ้มประดับ ของมันดิ

write a story of us

“ทำไมเสียบวะโนบิตะ รังเกียจกูปะเนี่ย” คนที่อยู่บนตักยกมือขึ้นมา จับใบหน้าของผม เนี่ย เราไม่เหมือนพีรหัตถ์น้องรหัสกันจริงๆ ด้วย ขนาดความรู้สึกผมนยังไม่มองว่ามันเป็นน้องเลย ผมเห็นมันเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง

“เปล่า เราแค่ตกใจ”

“เรื่อง?”

“เรื่องที่แกล...”

“ชอบผู้ชาย?” คู่สนทนาหันหน้ามามองผม มันดูไม่เครียดนะ ทำหน้านิ่งๆ ซิลๆ... แต่เชื่อผมดีกว่าข้างในมันไม่ได้ซิลหรอก ฟังจากเสียงหัวใจก็รู้แล้ว พวกเด็กปากหนักก็อย่างนี้แหละน่า ชอบเก็บความรู้สึกไว้ในใจไม่ชอบให้ใครรู้ นี่ยังดีนะที่เรื่องความรักมึงปากไม่หนักอะ

“อือ”

“แล้วรับได้ปะ?”

“ได้สิ ไม่ใช่เรื่องแย่มากหรอก ถึงแกจะชอบกะเทยเราก็รับได้” ผมแอบหลุดยิ้มกับท่าทางกังวลของมัน ดูก็วัดใจ ขมวดเชียว กลัวกูรับไม่ได้ก็บอก ฮ่าๆ

“มึงโคตร Best Friend เลยวะ” ร่างบางยิ้มกว้าง เลื่อนมือมาบีบแก้ม ผมให้ยี่ตอกเบาๆ เพื่อนกันเขาไม่ทำแบบนี้ซะหนู แอบชอบกูปะเนี่ย

“อ้าว นี่ตกลงเราไม่ใช่พี่แกลแล้วใช่ไหม”

“เป็นดี แต่มึงก็เป็นเพื่อนสนิทด้วยไง รู้ไหมมึงเป็นคนเดียวที่กูสนิทด้วยเลยนะ”

“แกไม่มีเพื่อนบ้างเลยหรอ?” ผมเลิกคิ้วถามต่างๆ ที่พอจะเดาคำตอบได้เหมือนกัน ตลอดห้าวันที่อยู่ด้วยกันมาไม่มีใครโทรหาผมเลย นอกจากครอบครัว มีแค่มันที่เป็นฝ่ายโทรไปแต่บทสนทนายก็ไม่น่าจะใช้เพื่อนเท่าไร

“ไม่มี เหมือนมึงไง แบบนี้แหละดีแล้ว เราจะได้สนิทกันแค่สองคน”

ถึงอยากจะทำปฏิเสศแต่... ก็จริงอย่างที่ผมพูด ไม่เห็นจำเป็นต้องมีเพื่อนเยอะๆ เลย มีกันแค่สองคนก็ได้ เพื่อนแท้ไม่ได้วัดที่จำนวน เขาวัดที่ความรู้สึกและความเชื่อใจต่างหาก

“เคยมาร้านนี้ปะ?”

“ไม่เคยอะ” ผมตอบก่อนจะเดินตามหลังรุ่นน้องไปเรื่อยๆ ตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มตรง เราทั้งคู่อยู่ที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ผมมาร้านเหล้า ปกติตอนอยากดื่มก็จะซื้อมาเมาคนเดียวในอพาร์ทเมนต์หรือ “ไม่ก็ไปผับไปบาร์ ไม่เคยมาร้านแนวนี้สักครั้ง”

ที่นี่ค่อนข้างธรรมดา กลางร้านมีต้นไม้ต้นใหญ่ขึ้นอยู่ มันสูงจนเลยหลังคา ใหญ่เป็นหนึ่งในส่วนสี่ของร้าน ที่หน้าร้านมีน้ำตกเล็กๆ ด้วย ให้ตายสิ ผมชอบบรรยากาศแบบนี้ซะมัด ผมชอบที่คนเยอะๆ แต่ไม่ได้ดังมาก ร้านนี้ค่อนข้างตอบโจทย์รสนิยมของผมมากที่สุด

คิดถูกจริงๆ ที่เอาโน้ตบุ๊กมาด้วย

“นั่งตรงนี่” ร่างบางลากผมไปนั่งที่โต๊ะมุมลับตา ใกล้เคียง พุ่มไม้สูง

ไม่ใช่อะไรหรอก คือที่ในร้านมันไม่เหลือแล้ว เหลือโต๊ะนี้โต๊ะสุดท้าย ลัดก็โคตรๆ

“แกมาร้านนี้บ่อยหรือ?” ผมถามหลังจากที่เราทั้งคู่นั่งลงกับเก้าอี้ไม้ ที่ถ้ามแบบนั้นเพราะท่าทางอีกฝ่ายดูจะคุ้นชินกับสถานที่พอสมควร อย่างเมื่อกั๊ตตอนเดินมา พนักงานทักทายมันตั้งหลายคน แล้วลุกค้ำแถวๆ นั้นก็ยิ้มให้มันด้วย (ถึงไอ้พรอยด์จะไม่ชายตามองเลยก็ตามที)

“มาจนจำหน้าลูกค้าประจำได้ทุกคนอะ” บ่อยอยู่

ซีมาเหมือนกันนะ ใจน้องคนนี่ แต่คิดไปคิดมาเมื่อก่อนมันก็เป็นแบบนี้แหละ ทุกครั้งที่มันงั้นสำคัญอย่างลยกระทงหรือปีใหม่ อีกฝ่ายก็มักจะชวนผมไปที่บ้านตัวเองเพื่อดื่มเหล้าตลอด หือ ถามว่าผมไปไหมหรือ?... ก็ต้องไปสิ แต่ไม่ได้ไปดื่มนะ ไปคอยเก็บศพต่างหาก ใจนี่ไม่ธรรมดาอะไร (ในที่นี้ผมหมายถึงความเมาเลเวลสูงสุดเพราะไอ้เขี่ยนี่คือทองแดงมากๆ) แล้วชอบสวมบทตลกคาเฟ่ เห็นอะไรก็เล่นมุกไปเรื่อยอะ สัส มุกมึงโคตรแบ๊วอะบอกเลย แต่กูก็ขำนะ ขำที่แบ๊วแบ๊วนี้แหละ ฮ่าๆ

“ที่นี่เปิดเป็นร้านอาหารด้วยหรือ?”

“อืม มึงจะกินข้าวอะไร เดียวไปสั่งให้” ผมมองเมนูที่มันเลื่อนมาให้

รายการทั้งหมดถูกเขียนด้วยลายมือแน่นอนเพราะแต่ละตัวมันไม่เท่ากัน ไม่เท่ากันไม่เท่าไรหรอกแต่นี้ไม่สวยด้วย... ช่าง มองข้ามเรื่องนั้นไป เขาเป็นว่าโอเคทีเดียวกัน ให้ความรู้สึกซิดๆ ดี ที่ร้านมีมุมอ่านหนังสือด้วยนะ นี่มาแตกเหล่าที่ร้านหรือมากิ่งเหล่าที่บ้านเพื่อนวะเนี่ย บรรยายภาคเป็นกันเอง จิบหาย

“ข้าวผัดไซ้”

“ห๊ะ กูซึ่รถออกจากหอมาตั้งไกลเพื่อพามึงมาแตก... ข้าวผัดไซ้?”

“เราไม่อยากกินอะไรหนักๆ ก่อนจะนอน” อึกอย่างกุกก็ไม่กินเผ็ด แล้วมึงดูเมนูแต่ละอย่างในนี้ดี ผัดเผ็ด ผัดฉ่า ผัดพริก ต้มแซบ ยำ โอโฮ ถ้ากินของพวกนี้ก็กลับบ้านไปกูซึ่แน่ ซึ่แล้วแสบตูดด้วยนะประเด็น เจ้าของร้านไม่เห็นใจคนกินเผ็ดไม่ได้บ้างหรือ

“ของหวานก็มีนะ ไม่กิน?”

“ฮึ” ผมเป็นคนกินจืด ไม่ได้ห่วงสุขภาพตัวเองแต่อย่างใด แต่ที่เป็นแบบนี้เพราะตอนเด็กๆ ผมได้กินแคร่สชาตินี้ พอกับแม่ผมเป็นมะเร็งใจ แล้วหมอก็บอกว่าให้กินจืดไว้จะดีต่อสุขภาพ อาหารที่บ้านผมก็เลยไม่มีรสชาติพูดแล้วคิดถึงพอกับแม่จัง

พวกท่านเป็นพ่อแม่ที่น่ารักนะครับ ถึงจะไม่ค่อยแข็งแรงแต่ก็พยายามยิ้ม หัวเราะให้เหมือนคนปกติเพื่อไม่ให้ลูกคิดมาก พยายามใช้เวลาที่เหลือของชีวิตสอนผมกับพี่ปรางให้เป็นคนดี ทวดผมก็น่ารักนะ ความจริงครอบครัวผมน่ารักหมดอะ นิสัยก็ดีทุกคน... มีแค่ผมนี่ละมั้งที่แหวก ทำตัวไม่ดีไปซะแล้ว

ขอโทษนะครับที่เป็นคนดีได้ไม่เสมอต้นเสมอปลาย

“อะๆ เรื่องของมึงละกัน เดียวกูจะเดินไปสั่งข้าว ะหว่างนั้นมึงก็นั่งฟังคนแถวนี้ด่ากันไปละกัน ด่าแล้วก็ซึ่มซึบมาบ้างนะ” ผมพยักหน้าเข้าใจ มองตามแผ่นหลังของรุ่นน้องไปจนลับตา จะว่าไปไ้พอรอยดนี้แต่งตัวเปิดเนื้อเปิดหนังซะมัด ดูเหมือนจะเป็นสไตล์ของมันนะเพราะวันก่อนผมเคยเห็นช่างในตู้เสื้อฝ้ายมัน ไม่มีเสื้อที่ปิดมิดชิดเลยสักตัว มีแต่เสื้อคอกว้าง เสื้อ

แขนงุด เสื้อเปิดไหล่

นี่น่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มันโดนมองอย่างในข่าวลือ

จะว่าไปคนเรานี้ก็แปลกเนอะ เชื่อคำพูดคนอื่นได้ทั้งๆ ที่เป็นแค่ลมปากไม่มีหลักฐานอะไร อยากให้โลกนี้มีเครื่องจับคำโกหกจัง แบบ ถ้าโกหกปุ๊บเครื่องก็จะดังว่า ‘ต่อแหลครีบ’ อะไรอย่างนั้น เฮ้ย ถ้ามีจริงๆ มันคงตลกมากอะ

ตือตึ่ง

Froy Khachin : ผัดไข่ใส่ผักปะมึง?

เคาน์เตอร์ที่มึงยืนอยู่กับโต๊ะเราก็กางกันแค่นี้ยี้ มึงเดินมาถามก็ได้อะ มึงใส่พรอยด์

Prab - suek : ใส่ๆ

Froy Khachin : ใส่มะเขือเทศไหม

ผมขมวดคิ้วนิดหน่อย มองข้อความบนมือถือสลับกับมองแผ่นหลัง
ไอ้เจ้าของข้อความไปพร้อมๆ กัน... อะไร มะเขือเทศไม่ใช่ผักเหรวอะ

Prab - suek : ใส่ๆ

Froy Khachin : แล้วใส่ข้าวโพดปะ

นี่มึง...

Prab - suek : ใส่

Froy Khachin : ค่ะน้ำใสรีเปล่า

กำลัง...

Prab - suek : ใส่ครับ

Froy Khachin : แครีรอตล่ะ

“กวนตีนกูอยู่สินะ” ผมยิ้มขำๆ ให้กับข้อความของน้องรหัส ที่ส่งมาแบบนี้เพราะอยากให้กูพิมพ์ด่ามึงละสิ ขอโทษทีน้อง พี่รู้ทัน ไปฝึกมาใหม่ นะครับ ครั้งนี้พี่ไม่ให้ผ่าน

Prab - suek : ใส่ครับ

Froy Khachin : อะไรวะ มึงไม่ด่ากูน้อยเหรว กูกำลังกวนตีนมึงอยู่

นะ

Prab - suek : ข้าวเหวอ 55555

Froy Khachin : ธิ ไม่เล่นละแม่งเฮีย มึงรออยู่นั่นแหละถ้าเสร็จเมื่อไหร่เดี๋ยวกูเอาข้าวไปให้

“หือ” ผมหัวเราะเบาๆ กับอาการหัวฟัดหัวเหวี่ยงของคุณสนทนา คุยกับมันแล้วตลกดีวะ ตั้งแต่ย้ายมาอยู่หอเดียวกันผมรู้สึกได้เลยว่าตัวเองหัวเราะบ่อยขึ้นกว่าเมื่อก่อน นอกจากนี้ก็ยิ่งรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังจะบ้า ยิ่งนั่งนั่นเลย ไอ้คตินทร์ต้องหลุดออกมาจากโรงพยาบาลบ้าแห่งนี้

“ข้าว นี่มันไอ้ปราบนี่หว่า”

?

ผมเงยหน้ามองต้นเสียงเพราะอยากรู้ว่าใครเป็นคนทัก จำได้ว่านอกจากไอ้ฟรอยด์ พี่ปราง พี่ตราฟและครอบครัวแล้วผมไม่มีคนไทยที่รู้จักเลย ความจริงก็มีแหละ แต่ไม่มีใครพูดหยาบเหมือนเมื่อกี้ ไอ้มันนี่เป็นใคร ทำไมพูดดูสนิทสนมกลมเกลียวกับผมจัง

...อ้อ รู้ละว่าใคร

“สวัสดิ์ครับพี่เกื้อ พี่เนค... พี่ตอส” ลืมไปเลยว่ามีคนประเภทที่ไม่สนิทแต่ก็พูดคำหยาบด้วยกันได้ ถ้าคุณนึกไม่ออกผมจะขอยกตัวอย่างขายนุ่มทั้งสามคนตรงหน้าผม ทุกคนแต่งตัวด้วยชุดสบายๆ ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ดูดีจนสาวๆ มองตาเยิ้ม ให้ตายสิ ผมขอพูดอีกทีเถอะ

คิดถูกจริงๆ ที่เอาโน้ตบุ๊กมาด้วย

“เออๆ มึงมาร้านแบบนี้เป็นด้วยเหอวะ” เนคเอ่ยก่อนจะถือวิสาสะนั่งลงที่เก้าอี้ข้างผม คนอื่นๆ ก็ตามลงมานั่งด้วยเหมือนกัน ผมก็ไม่ได้อะไรเพราะตอนนี้กำลังสนใจอย่างอื่นอยู่ เชื่อกันใหม่ว่าแค่เห็นหน้าไอ้ตอสอารมณ์อยากแต่งงานियाของผมนักกลับมาอีกครั้ง มีอันสั้นไปหมดด้วยความอยากพิมพ์

แต่ผมเกลียดชังหน้ามันวะ

...ไม่รู้อะ อาจเพราะเรานิสัยเหมือนกัน แถมมันก็ยังแสดงออกชัด

เจนว่าไม่ชอบชีหน้าผมก่อน ผมก็เลยพลอยไม่ป्ली่มมันไปด้วย ถึงจะไม่ชอบ
มึงแต่กูชอบภาคินนะ เพราะฉะนั้นช่วยสงบปากสงบคำ อยู่นิ่งๆ ใ้กูได้มโน
เรื่องลูกชายสุดที่รักขึ้นมาทีเถอะ

“มาทานข้าวเฉยๆ ไม่ได้มาตี้มเหล่าครับ” ผมกล่าวยิ้มๆ วางโน้ตบุ๊ก
ข้างหน้าตัวเอง เปิดมาปั๊บก็เจอเข้ากับหน้า Word ที่ผมเปิดค้างไว้ทันที เหา
ละ เขียนถึงไหนแล้วนะเรา...

“เหรอ แล้วทำไมกูไปหาที่คณะแล้วไม่เจอวะ อุตสาห์โถดั่งคั้ไอ้แซงคั้
เพื่อไปเลี้ยงมึงโดยเฉพาะ มึงโคตรพลาดอะไอ้แวน ตอนพวกกูไปนี่อย่างกับ
กลุ่มบอยแบนด์ สาวมอแกนตรีม” กูเชื้อ แคนนี้ก็เหมือนละ Hello นี่ประ
เทศไทยนะเว้ย พวกมึงไม่จำเป็นต้องเข้าหน้าเกาหลีขนาดนี้ก็ได้มั้ง เกรงใจ
พี่น้องโต๊ะข้างๆ ด้วย เพราะตั้งแต่พวกมึงมา เขาก็กลายเป็นช่างซ่อมแอร์
ไปเลยในสายตา กู เอะๆ

“ผมยังไม่ได้เข้ามาเลยครับ”

“โหด?”

“เปล่าครับ มหาลัยให้หยุดปรับสภาพหนึ่งอาทิตย์” ผมเงยหน้าขึ้น
มาตอบ อันที่จริง... ก็แค่เงยหน้ามองไอ้พระเอกที่ทำไมสนใจโลก กัม
หน้าเล่นโทรศัพท์ไปเรื่อย เหาให้มันได้อย่างนี้สิ กัมหน้าเข้าไว้ มึงจะได้ไม่เข้า
ข้างตัวเองว่ากูพิศวาสมึงเวลาที่เราบังเอิญสบตากัน

“อ้ออ ดิวะ กูไปเรียนที่เขมรบ้างดีกว่า... กลับมาจะได้หยุดตั้งเจ็ดวัน”

“เพื่ออะไรวะเก้อ”

เสียงจากทั้งสองคนไม่ได้เข้าหูผมเลยแม้แต่น้อย ตอนนั้นสิ่งที่ผม
โฟกัสคือนิยายของตัวเอง ถ้าคุณเคยลองแต่ง คุณจะรู้ว่าถ้ามีอารมณ์แล้ว
อะไรก็หยุดคุณไม่ได้ ตอนนีเหมือนผมไม่ใช่คนดำเนินเรื่องอะ เนื้อเรื่องมัน
ไหลมาเองเหมือนเปิดหนัง มีอากัพิมพ์ไปเองเหมือนตั้งโปรแกรมไว้ ตาก็หัน
ไปมองไอ้ดอสเองเหมือนระบบอัตโนมัติ

เพิ่งสังเกต... คอเช็กชีชะมัด

“มีอะไรรีเปล่าครับ”